

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

www.yenidemokratgenclik.net

Aylık Siyasi Gençlik Dergisi

* Sayı 181

* Ocak 2014

* Fiyatı: 2 TL

* ISSN: 1302-7506

Çal Çal Nereye Kadar...

www.partizanarsiv.net

Katledilişinin 7. Yılında Onu Anıyoruz

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

Dergimizin yeni sayısı ile sizlerle...

2014'ün ilk dergisi olan bu sayımızda köşelerimiz aracılığıyla 2013'ün bıraktıklarına yer verirken ağırlıklı olarak da 28-29 Aralık'ta Ankara'da gerçekleştirdiğimiz 8. Konferansımızın belgelerinin bir kısmına yer veriyoruz.

Birçok tartışma başlığı içerisinde bu sayımızda Geçmiş faaliyet değerlendirmesi, liseli sunumu ve politik yönelimimize ilişkin belgelere yer veriyoruz.

Roboski, Maraş ve 19-22 Aralık Hapishaneler

Katliamının yıl dönümü olması nedeniyle bu konuya ilişkin alanlarımızda yapılan eylem haberlerine de öneminden kaynaklı yer veriyoruz.

Ayrıca bu sayımızda YDG'nin yerel seçimler tavrına da Kolektifin Sesi köşesinde yer veriyoruz. Bu yazı konferansımızdaki tartışmalar neticesinde hazırlanmıştır.

'Gezi 2. Sezon' olarak belleğimizde kalan 'yolsuzluk operasyonlarına' ilişkin de yazıların olduğu dergimizin bir dahaki sayısında görüşmek üzere...

İsyan.....	2-3
Forum	14
Kolektifin Sesi	20-22

Gençlikten Notlar	27-28
Bellek	39-40

BİZE FACEBOOK VE TWITTER'DAN ULAŞIN!

facebook.com/YDG.online

@YeniDemokratGen

www.yenidemokratgenclik.net
yenidemokratgenclik@hotmail.com
yenidemokratgenclik@yahoo.com

UMUT YAYIMCILIK

VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ.

Yönetim yeri: Gureba Hüseyinağa
 Mah. İmam Murat Sk. No: 8/1 Ak-
 saray/Fatih/İstanbul Tel: (0212) 521 34
 30 Faks: (0212) 621 61 33 Sahibi ve
 Yazışmaları Müdürü: Çilem İLASLAN
 Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd.
 Güven San. Sit. B Blok, No: 366 Tel:
 (0212) 544 66 34
 e-posta: umutyayimcilik@ttmail.com

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02

Ankara: Sağlık Mh. Sağlık Sk. Torun Ap. 19/9 Sıhhiye/Çankaya
 Tel: (0312) 433 10 23

İzmir: 1362. Sk. No: 18 Kat: 5/509 Çankaya/Konak Tel: (0232) 484 72 83

Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 555 11 44

Dersim: Moğultay Mh. Sanat Sk. Arıkanlar İşhanı Kat: 2 No: 8

Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185
 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98

Mersin: Çankaya Mh. 4716 Sk. Güneş Çarşısı No: 32 Kat: 2 Akdeniz
 Tel: (0324) 232 10 60

Avrupa Merkez Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya
 Tel: 0049 203 40 85 01

dullah, **Ahmet**, Serdar sokağın ölümsüzleşenleri olmuş; on binler sloganlarıyla **Medeni**'yi uğurlamıştır. **Hasan Ferit** Gedik devletin bir başka rant sistemine, kentsel dönüşüm saldırısına direnişin simgesi olmuştur. Binlerce yaralı, yüzlerce gözaltı ve tutuklamayla devam eden direnişi, daha da değerli kılan enternasyonal ölçekteki karakteridir elbette. Türkiye ile eş zamanlı patlayan isyan, **Brezilya**'nın dört bir tarafında yankılanmıştır, zamlar isyanın patlama merkezini oluşturmaktadır. İsyanda Türkiye ile ortaklaşılan nokta aynı zaman da emperyalist-kapitalist sisteme bir göndermedir. Dünyanın ezilen halkları yıllardır öfke havzalarında biriktirdiklerini sokağa taşımaktadır...

Mısır ise bir başka öfke dinamiğinin merkezi konumdadır. Sisi komutasındaki ordunun yönetime el koyması ve akabinde gelişen 'kaos' ortamından zararlı çıkarılmaların egemen sınıflar olduğunu söylemek yanlış olmayacaktır.

Aralık ayının son günlerinde **Fransa**'da vergi zamlarına karşı yürüyen on binler de öfkesi sokağa taşan kitlelere örnek verilebilir.

Bütün bu isyanlardan anladığımız, dünya ve özelde de Türkiye ölçeğinde bahsedebileceğimiz kriz gerçekliğidir. Bu krizin ekonomik alt yapısı bir kenara açığa çıkardığı siyasal krizin faturasının egemenler cephesinde bir hayli kabank olduğu açıktır. Egemenler, ekonomilerinde girdiği çıkmaz sokaktan kurtulmak amacıyla zamlara, vergilere yüklenmekte ve böylelikle 'yaşam standartları' daha alt seviyelere indirilmektedir. Ancak propaganda edilen başkadır. Devletlerin her bir sözcüsünün yaptığı konuşmalar 'ülkenin ne kadar ileriye taşındığını' anlatmaktadır. Gerçeğin ise tam tersi olduğunu isyan ve direnişlerde görmekteyiz.

İsyanda Gençlik, Gençlikte İsyan

2013'e damgasını vuran kitle hareketlerinin en belirgin kesimlerinden birini gençlik oluşturmaktadır. Militanlık ve yaratıcılıkla yoğrulan isyan ve direnişlerin, genç yüzü geleceğin temel dinamiklerinden olacağını da göstermiştir bizlere. Gençliğin çok önemli bir kısmını elbette '90 kuşağı' oluşturmaktadır. Bütün nesillerin 'en apolitiği', '90 nesli Gezi İsyanı'na damga vuran kesimi oluşturmaktadır. Şimdiye kadar gençliğin devrimci dinamiklerini görmeyip; Gezi'den sonra ona övgüler dizmek, kitle gerçekliğinden bir hayli uzak oluşun göstergesidir. Gençliği bazılarının göre 'apolitik' yapmanın sistem olduğu aşikârken, buna yedeklenmek bizler açısından da kitle gerçekliğini yanlış değerlendirmek olmaktadır.

Gençliği, isyana taşıyanın sömürü ve baskı dü-

zeni olduğu açıktır. Eğitimde uygulanan neo-liberal politikalar, yaşam alanlarına ve biçimlerine yönelik saldırılar, baskıcı-yasakçı söylem ve pratikler gençliğin isyan koşullarını olgunlaştırmıştır. Söz konusu gençlik olunca isyana katılan renk de buna göre şekillenmiştir. Sosyal medya kullanımında açık ara farkla birinci olan gençlik, sosyal medyanın isyanda önemli bir rol almasını sağlamıştır. Gülerken daha çok taş atmanın, daha güçlü barikat kurmanın yollarını da gençlik açmıştır.

Yeni Yılda Yeni İsyanlara...

Egemenler, halka piyango biletleriyle daha güzel yaşamının umudunu aşılama çalışırken geride bıraktığımız yılın öğrettikleriyle karşıladığımız 2014'ün yeni isyanların potansiyelini taşıdığı açıktır. Halkın cebinden, emeğinden çalınanların bir kısmı, kendi klik çatışmalarının sonucu olarak ayakkabı kutularında ortaya çıksa da gerçeklerin bunlardan çok daha fazla olduğunu biliyoruz. "çal çal nereye kadar" sorusunun cevabı çoktan kitleler tarafından verilmiştir.

Gençliğin, egemenlerin hedef tahtasının merkezinde olduğunu, yeni saldırıların geleceğini söylemek de yanlış olmayacaktır. Duyurusu geçen yıldan yapılan ve üniversitelere polislerin gireceğini anlatan açıklamalar, üniversite gençliği açısından önemli bir gündem olma özelliğini korumaktadır. Yeniden düzenlenen YÖK Disiplin Yönetmeliği ile okullarda izinsiz afiş asmanın, bildiri dağıtmanın ve eylem yapmanın engellenmesi, liselerde devam eden dersane tartışmaları yeni yılın yeni saldırılarla geçeceğini göstermektedir.

19 Aralık ve Roboski Katliamları Protesto Edildi

KOCAELİ

YDG' nin çağrısıyla bir araya gelen aralarında DGH, SGD, Ekim Gençliği, ODAK, Dev-Genç ve Yurtsever Gençliğin bulunduğu öğrenciler Kocaeli' de iki gün boyunca yapılan etkinliklerle 19 Aralık katliamını ve direnişini andı.

İlk olarak 18 Aralık günü Kocaeli SES'te 19-22 Aralık'ta 'Hayata Dönüş' adı altında yapılan katliamı canlı tanıklarıyla anlatan Tohum Kültür Merkezi tarafından hazırlanan '**Su Damlasına Sı dırılan Ya am**' adlı belgeselin gösterimi yapıldı.

19 Aralık günü ise saat 12.00'de Kocaeli Üniversitesi Sosyal Tesisler önünde bir araya gelen öğrenciler '**19-22 Aralık Katliamın Unutmayaca ız**' yazılı pankartın arkasında toplanarak rektörlüğe yürüyüş gerçekleştirdi. Katılımın yüksek olduğu yürüyüş sırasında "**Katliamcı Devlet Hesap Verecek**" vb. sloganların atıldığı yürüyüşün ardından rektörlük binası önünde basın açıklaması okundu.

Ji bîrkirina Roboskî yê îhanet e

Ayrıca aralarında YDG' nin de bulunduğu Kocaeli HDK Gençlik Meclisi ve Kocaeli Üniversitesi öğrencileri 2. yılında Roboski katliamını 2 gün boyunca yapılan etkinliklerle andı. İlk olarak 26 Aralık günü saat 12.00'de Sosyal Tesisler önünde bir araya gelen öğrenciler tarafından Aralık ayı içerisinde gerçekleşen Maraş, 19 Aralık ("Hayata Dönüş") ve Roboski katliamlarını konu alan bir sokak tiyatrosu düzenlendi.

27 Aralık günü ise saat 12.00' de Rektörlük önünde toplanan öğrenciler, hazırladıkları temsili naaşları omuzlayarak ağtılar ve zılgıtlar eşliğinde Sosyal Tesislere doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş sırasında "**Ji bîrkirina Roboskî yê îhanet e**", "**Roboski' de katledilen insanlıktır**", "**Gever'in hesabı sorulacak**" yazılı pankartlar taşındı. Yoğun kitlesel katılımın olduğu yürüyüş, sosyal tesisler önündeki katledi-

lenlerin mezar taşlarını simgeleyen maketlerin bulunduğu alanda sonlandırıldı.

Kocaeli YDG

ANKARA

Roboski Katliamının 2. Yıldönümünde Ankara HDK İl Meclisi'nin çağrısıyla bir araya gelen yüzlerce kişi, 28 Aralık günü saat 18.30'da Güven Park'ta bir anma gerçekleştirdi. Anmada mumlar yakılarak şehitlerin fotoğrafları taşındı. Basın açıklamasından önce şehitlerin hikâyeleri anlatıldı.

Basın açıklamasının ardından eylem dilek fenerlerinin uçurulmasıyla sona erdi. Eylemde "Roboski'yi unutmaya unutmama" vb. sloganlar atıldı. Eylemin sonlandırılmasının ardından Ethem Sarısülük'ün vurulduğu yere karanfiller konuldu. Eyleme Partizan, Yeni Demokrat Gençlik ve Yeni Demokrat Kadın kitlesel bir şekilde katıldı.

Kaynak: ozgurgelecek.net

ÇANAKKALE

Çanakkale Yeni Demokrat Gençlik olarak 22 Aralık Pazartesi günü Maraş ve 19 Aralık katliamlarını kınamak üzere Türkmen Saylan Sosyal Tesislerinde etkinlik gerçekleştirdik. Kolektif iradeyle kararını aldığımız etkinliğin çalışmasını 1 hafta boyunca yaptığımız ev ziyaretleri ve dergi dağıtımıyla yürüttük. Yapacağımız işler üzerine günleri planlayarak kitle çalışmasının ve etkinlik için sinevizyon, konuşma, şiir, müzik çalışmalarının birkaç kişi üzerinden yürümemesinin yolunu açtık ve daha disiplinli bir çalışma yürütmemiz açısından deneyim edinmiş olduk.

Etkinliği Garip Şahin'in "**Töre**" adlı şiirinden aldığımız bir bölümle açmamızın ardından açılış konuşması gerçekleştirdik. Ardından 19 Aralık ve Maraş katliamıyla ilgili hazırladığımız sinevizyon gösterimini yaptık. Hükümetler değişse bile katliamların sürdüğünü ve bunun bir sistem sorunu olduğunu netliğe kavuşturan sinevizyon gösteriminin sonrasında müzik ve şiir dinletisiyle etkinliğimizi sonlandırdık.

Çanakkale YDG

ESKİŞEHİR

Eskişehir'de SGDF ve BDP Gençlik Meclisi'nin ortak örgütlediği, Yeni Demokrat Gençlik'in destek verdiği "**21-28 Aralık Roboski Bellek Haftası**" eyleminde saat 18.00'da (28.12.2013) Hamamyolu Yapı Kredi önünde toplanan kitle Adalar Migros'a yürüdü. "**Zamanın Durdu u, Acımın Derinle ti i yer Roboski! Unutmayaca ız! Affetmeyece ız!**"

pankartı arkasında yürüyen kitle Adalar Migros'ta bir basın açıklaması gerçekleştirmek istedi.

Bu sırada sivil polis destekli faşistler kitleye karşı saldırıya geçti. Devrimcilerin müdahalesi ile faşistler geri çekilmek zorunda kaldı. Yaşanan gerginlik ve arbede yüzünden basın açıklaması gerçekleştirilemezken, eylem 'Yaşasın Halkların Kardeşliği' sloganları ile sonlandırıldı. Eskişehir'de bir eylem de Anadolu Üniversitesi'nde gerçekleştirildi. Katliamın 2.yıl dönümünde Anadolu Üniversitesi'nde gerçekleştirilen, BDP Gençlik Meclisi ve SGDF'nin örgütlediği, Yeni Demokrat Gençlik'in de destek verdiği eylemle katliam bir kez daha lanetlendi ve sorumluların yargılanması istendi.

Eski ehir'den Bir YDG Okuru

MERSİN

Mersin Üniversitesi öğrencileri 25 Aralık günü, Roboski'de katledilen 34 Kürt köylüsünü anmak için bir eylem gerçekleştirdi. Fen-Edebiyat Fakültesi önünde bir araya gelen öğrenciler, üzerinde katledilen köylülerin fotoğraflarının olduğu ve "**Roboski'yi Unutmadık Unutturmayacağız!**" yazılı pankartla yürüdüler. Sloganlarla Cumhuriyet Meydanı'na gelen kitleye Mersin Üniversitesi Demokratik Yurtsever Öğrenci Meclisi adına basın açıklaması okundu. Açıklamanın ardından öğrenciler Roboski katliamını anlatan bir tiyatro gösterisi sergiledi. Sergilenen tiyatro, öğrencilerin beğenisiyle karşılandı.

Mersin YDG

İSTANBUL-Sarıgazi

16 Aralık Pazartesi Munzur Kültür Derneğinde 19 Aralık 2000 katliamı ve Maraş katliamını ele alan bir etkinlik düzenledik. Kolektif bir çalışmayla derneğimizi etkinliğe hazır hale getirdik. Yoğu katılımın olduğu etkinlikte şiirler, sinevizyon ve müzik dinletisi yapıldı. Kısa bir süreç içerisinde çalışmamızı yaptığımız bu etkinlik içerik ve niteliğiyle iyi geçti.

Etkinlik bu katliamlarda şehit düşenler şahsında tüm devrim şehitleri için saygı duruşuna geçildi ve saygı duruşunda

bir yoldaşımız şiir okudu. Etkinlik '*YDG Nedir?*', '*YDG'nin Eğitim Alanındaki Politikaları Nelerdir?*' sorularına cevap olacak bir tanıtım yazısı okundu. Hemen Ardından Yeni Demokrat Gençliğin alanlardaki pratiklerinden kesitler izledik. Sonrasında 19 Aralık ve Maraş katliamını anlatan ve faşist T.C'yi teşhir eden bir yazı okundu. Yazı okunduktan sonra ise yine aynı konuyla ilişkili sinevizyonu izledik. Etkinliğimiz müzik eşliğinde şiirler ve türkülerle son buldu. Etkinlik sonunda bir değerlendirme toplantısı aldık.

Ayrıca Mehmetçik Lisesi'nde 19 Aralık Katliamına dair bir dizi eylem gerçekleştirdik. Liseli Dev-Genç'le birlikte yapılan eylemde çok sayıda patlayıcı madde kullanıldı. Patlayıcılar büyük bir gürültü ile patladıktan sonra dersler kesintiye uğradı.

Eyleme öğrenciler ve öğretmenlerin ilgisi yoğundu. Aynı esnada Yeni Demokrat Gençlik imzalı bildirimler camlardan okul bahçesinde öğrenciler yoğunken atıldı ve '*Katliamın hesabı sorulacak*' sloganları atıldı. Atılan sloganlar okulun birçok yerinde yankı buldu. Pankartlar asıldıktan sonra okul yönetiminin hemen pankartları toplaması kiminle işbirliği içerisinde olduğunu aslında bize gösteriyordu. Polis-idare işbirliğine karşı mücadelemizi yükselteceğiz.

Sarıgazi YDG

YALOVA

Emek ve Demokrasi Güçleri 29 Aralık günü, "**Söz Verdik Mara , 19 Aralık Cezaevleri ve Roboski Katliamlarını Unutmayaca ız Unutturmayaca ız**" pankartıyla aralık ayı katliamlarını protesto etti. Yalova Eski Donanma Meydanında başlayan yürüyüşte Maraş, 19-22 Aralık hapisaneler ve Roboski katliamları protesto edildi. Uğur Mumcu Kültür Merkezi önünde gelen kitle burada Kürtçe ve Türkçe basın açıklamasını yaptı.

Yalova YDG

MUĞLA

Muğla'da, Özgür Gençlik Derneği tarafından Muğla Üniversitesi'nin Karya Meydanı'nda Aydın Erdem ve Şerzan Kurt anması gerçekleştirildi. Saat 12.00'da Karya Meydanı'nda toplanan kitle basın açıklaması yaptı. Basın açıklamasında polislin üniversite gençliğine uyguladığı baskılara dikkat çekildi. Eylemde sık sık "*Katil polis hesap verecek*", "*Kurdistan goristan ji bo faşistan*" vb. sloganlar atıldı. Basın açıklamasından sonra içinde YDG okurlarının da bulunduğu kitle sloganlarla, alkışlarla Özgürlük Meydanı'na yürüyüşe geçti. ÖGB engellemeye kalksa da kitle yürüyüşünü devam ettirip Özgürlük Meydanına ulaştı. Eylem burada sloganlarla sonlandırıldı.

Mu la YDG

Çalışmalardan, Çalışmalardan, Çalışmalardan, Çalışmalardan,

“Korku duvarlarını yıktık, #başkaldırıyoruz!” şiarıyla 28-29 Aralıkta 8.’si düzenlenecek olan YDG konferansına hazırlık çalışmalarımızı tartışmak üzere 15 Aralık Pazar günü Çanakkale YDG olarak Bayramiç YDG bileşenimizin de dâhil olduğu bir toplantı düzenledik.

Her sene düzenlenen konferansın nasıl bir işlevsel-

liğe sahip olduğuna dair yaptığımız sohbetin ardından konferans gündemlerine önümüzdeki 2 haftalık sürede hazırlanmamızın konferanstaki tartışmaların nitelikli geçmesi açısından önemli durduğu noktasında birleşerek gündemler üzerine çalışma almaya karar verdik.

Çanakkale YDG

Dersim’de Alt Konferans gerçekleştirildi

Bu sene 8. sini gerçekleştireceğimiz YDG Konferansı öncesi Dersim’de alt konferans gerçekleştirdik. Gezi İsyanı, Rojava ve liseli faaliyeti sunumlarını gündemleştirdiğimiz alt konferansımızda öncelikle YDG konferansının önemi ve örgütlülüğümüz açısından nerede durduğu üzerine kısa bir konuşma sonrası sunumlara geçildi.

Gezi İsyanının genel bir değerlendirmesi yapıldıktan sonra asıl önemli olanın Gezi sonrası olduğu vurgusu yapılırken Gezi’nin salt Haziran’la anılmaması, farklı talepleri ve nüansları içermesi bakımından faaliyetlerimizde “artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak” vurgusuyla harekete geçmemiz konuşuldu. Rojava sunumunda ise Ortadoğu’daki halk ayaklanmaları akabinde Suriye ve Rojava’da oluşan somut durum üzerine değerlendirmeler yapıldı.

Suriye’de güçlü bir potansiyel sağlayan devrimci hareketin olmadığını, Esad ve ÖSO’nun iki emperyalist kliğin hizmetinde olduğu vurgusu yapılırken Rojava’da gelişen sürece ve Türkiye’ye yansımalarına değinildi.

Lise faaliyetlerimiz hakkında yapılan sunumda 4+4+4 eğitim sistemi ve “dershaneler” gündemi tartışılırken lise faaliyetlerimiz hakkında genel bir bilgi verildi ve bunlar üzerinden tartışmalar devam etti. Genel anlamda yaşadığımız çekingenlik sorunu kendini yine hissettirse de konferansa hazırlık anlamında alt konferansımız önemli bir noktada durmaktadır.

Dersim YDG

İzmir’de konferans çalışmaları

28-29 Aralıkta 8.si düzenlenecek olan YDG konferansımızın çalışmalarına Ege Üniversitesi’nde ve aynı zamanda kahvaltı etkinliğimizde çevre çeperimizde bulunan kitlelere konferans propagandası yaparak çalışmalarına başladık.

Ege Üniversitesinde “Gezi İsyanının Coşkusuyla 8.Konferansa Bekliyoruz” şeklinde hazırlamış olduğumuz pankartı okulumuzda bulunan metro girişine astık. Aynı zamanda Edebiyat Fakültesi içerisine ve açmış olduğumuz standın arkasına afiş çalışmalarımızı yaptık. Aynı zamanda 19 Ara-

lık günü yapmış olduğumuz kahvaltı ve müzik dinletisi etkinliğimizde 8. konferansımızda tartışılacak olan gündemleri alanımızın yapacağı sunumu vermiş olduğumuz kahvaltı sonrası arkadaşlarımızla aktardık.

Bu yıl 8.si gerçekleştirilecek olan konferansımızın daha önceki yıllarda nasıl bir işlevliğe sahip olduğunu arkadaşlarımızla tartıştık. Konferansımızın çağrısını okulumuz da ve çevremizdeki kitlelere yaparak konferansa yönelik çalışmalarımıza devam edeceğiz.

izmir YDG

“Konferansa uçakla gidiyoruz!”

Güne konferans afişlerini okulun dört bir tarafına asarak başladık daha sonra ise çalışmalarımızı daha etkili olmasını sağlamak ve standımızı daha görünür kılmak için hazırladığımız konferansa çağrı yapan pankartımızı standımızın arkasına astık.

8. konferansımıza yaklaşırken biz de konferans çalışmalarımızı yoğunlaştırdık. Konferans çalışmaları kapsamında hem kitleyle sıcak temaslarda bulduk hem de hazırladığımız materyallerle kendimizi görünür kılmaya çalıştık.

Güne konferans afişlerini okulun dört bir tarafına asarak başladık daha sonra ise çalışmalarımızı daha etkili olmasını sağlamak ve standımızı daha görünür kılmak için hazırladığımız konferansa çağrı yapan pankartımızı standımızın arkasına astık. Ayrıca dergi, kitap, gazete ve konferans için hazırladığımız kartlarla standımızı renklendirdik. Standımız da birçok insanla sohbet etme fırsatı bulduk, yeni insanlarla tanıştık.

Öğle arasında ise dergi yeni sayının yaygın dağıtımını yaptık. Dağıtımı fakülte kantinlerinde, dersliklerin önlerinde gerçekleştirdik.

Mersin’de Konferans gündemli toplantı aldık

Mersin de alan değerlendirmesi ve konferansa hazırlık için YDG’liler olarak bir toplantı gerçekleştirdik. Toplantımızın gündemleri olan geçmiş süreç değerlendirmesi, dergi dağıtımı, kampanya ve konferans konularını tartıştık.

Geçmiş süreç tartışmalarımızda kampanya çalışmaları ve buna bağlı olarak açtığımız stand çalışmalarını değer-

lendirdik. Eleştirel olarak yaklaşığımız faaliyet değerlendirmemizde sonuç olarak standımızı düzenli olarak açmayı, standımızda farklı materyallere yer verme, pankart-döviz hazırlama kararı aldık.

Dergi dağıtımını tartışmalarımızda, yeni sayımızda haftanın iki günü yaygın dağıtım yapma kararı aldık. Ayrıca çevremizdeki insanlara dergiyi tanıtmak, dergi üzerine tartışarak yayınımızı daha nitelikli kılmak için okur toplantısı yapma kararı aldık.

Konferans Öncesi

İki hafta önce başlattığımız konferans çalışmalarımızı bugün sonlandırdık. Yürütme komisyonu olarak aldığımız kararlar doğrultusunda da yaptığımız çalışmalar da kitleyle buluşmamıza olanak sağladı.

Çalışmalarımız da dergi ve gazeteyi ön plana çıkarırken; standımızı etkili ve görünür kılmak için pankart ve dövizler kullandık. Toplantımızda belirlediğimiz gibi haftanın iki günü dergimizin yaygın dağıtımını yaptık. Standımızda konferansta tartışacağımız konuların yazılı olduğu dövizlere yer verdik.

Son olarak da konferansa gelecek olan arkadaşlarımızla bir araya gelerek konferans gündemlerini ortak bir şekilde tartışarak doğru bulduğumuz ve değiştirilmesi gereken yerleri tartıştık.

Mersin’den bir YDG’li

Liseli Mücadelesi ve Öz Örgütlülüklerin Önemi

1. Liseli Halk Gençliğinin Özgün Durumu

Gençlik, halk içerisindeki en hareketli ve en dinamik unsurdur. Gençlik, değiştiren ve dönüştürendir. Tarih boyunca toplumsal hareketlenmeleri incelediğimizde gençliğin bu hareketlenmelerde üstlendiği rol bize bu kesimi kazanmanın ne kadar elzem bir durum olduğunu göstermektedir. Nitekim gençliğin bu özgün durumu Lenin'i ve Mao'yu ayrı bir gençlik örgütü kurma yönünde harekete geçirmiştir. Gençlik içerisinde de en hareketli kesimi liseliler oluşturmaktadır. Liseliler sisteme karşı müthiş bir potansiyel barındırmaktadır. Liseliler, üzerlerine yapılan baskı politikalarına karşı bir anda patlama gibi bir karaktere sahiptir. Bu durumu somutlayacak birçok örnek verebiliriz. Örneğin YGS'de yaşanan şifre skandalına karşı verilen tepki. Şifre skandalının ortaya çıkmasının ardından ülkenin dört bir yanında binlerce liseli sokaklara dökülmüştür.

Liselilerle bulundukları potansiyelden kaynaklı ilişki kurmak kolaydır. Ancak bu ilişkiyi örgütlülüğe çevirmek de bir o kadar zordur. Liseliler bir anda öfkelenir ve örgütlenme süreci hızlanır. Daha sonra öfkesi söner ve örgütlenme süreci yavaşlar. Liselilerle kurduğumuz ilişkiyi kalıcı hale getirmek emek gerektiren bir süreçtir. Liselilerin bu özgün durumu bize liselileri örgütlemek için ayrı politikalar üretmemiz gerektiğini göstermektedir.

2. Gezi İsyanında Liseliler ve Liselilerin Militan Duruşu

31 Mayıs'ta başlayan ve etkilerini bugün hala hissettiğimiz bir isyan dönemi yaşadık, yaşıyoruz. İsyanda liseli gençlik incelemeye değer bir rol oynadı.

Gezi İsyanı'nda yapılan anketleri incelediğimizde liselilerin isyana katılımının yoğun olduğunu söyleyebiliriz.

Liseliler sisteme bir anda bağlanabildiği gibi özellikle toplumsal muhalefetin arttığı dönemlerde sistemden kopuşunu da hızlandırabilir. Bunu bize Gezi İsyanı bir kere daha göstermiştir.

3. Devletin Liselilere Dönük Saldırı Politikaları

A. Dershaneler meselesi

Türkiye'de yapboz tahtasına dönen eğitim sistemindeki en sonki tartışma dershanelerin kapatılması meselesiydi. Millî Eğitim Bakanı Nabi Avcı yaptığı açıklamayla 2014 yılından itibaren dershanelerin ruhsatlarının yenilenmeyeceğini söylemişti.

Dershaneler meselesini cemaat-AKP arasındaki iktidar paylaşımın bir yansıması olarak da okuyabiliriz. Cemaat ve AKP

arasında yaşanan iktidar dalaşı en son Hakan Fidan'ın cemaat tarafından ifade vermesi için çağırılmasıyla ayyuka çıkmıştı. Daha sonra kamuoyuna yansıyan başka bir olay duyulmamıştı. Ancak iktidardan sürekli olarak daha çok pay isteyen ve bu konuda AKP'yi sürekli sıkıştıran cemaate karşı AKP, cemaat için çok önemli bir yere sahip olan dershaneleri kapatarak karşı atağa geçmişti. Türkiye'de bulunan dershanelerin %40'ı cemaatin elindedir. Dershaneler cemaat için müthiş bir gelir kaynağı ve müthiş bir örgütlenme sahasıdır. AKP bu hamleyle cemaati köşeye sıkıştırmak istemiştir. Ancak cemaat kendisine yakın olan medya kuruluşlarıyla ve dershane sahiplerinin de etkisiyle AKP üzerinde baskı oluşturunca AKP dershanelerin kapatılma tarihini 2015 kadar erteledi.

Bu meselenin başka bir boyutu ise neo-liberal politikalar kapsamında eğitimin daha fazla ticarileştirilmesidir. Devlet yetkilileri yaptıkları açıklamalarla koşulları uygun olan dershanelerin özel okullara dönüştürüleceğini ve bunun için teşvikler hazırladıklarını açıklamıştır. Devletin bu hamlelerini dizgin-siz sömürü olarak nitelendirebiliriz.

Okullardaki niteliksiz eğitim, liselileri dershanelere gitmeye mecbur bırakmaktadır. Zaten şu an dershanelere gitmekte dahi zorlanan liselilerin yeni düzenlemelerle birlikte okullardaki niteliksiz eğitimden başka bir eğitim alması iyice zorlaşmıştır. Zaten hat safhada olan **fırsat e itsizli** i daha da artacaktır.

Yeni dönemde dershaneler meselesini gündemimize almamız ve liselilerin de gündemine sokmamız gerekmektedir. Meselenin özünü yapacağımız çalışmalarla liselilere anlatmamız gerekmektedir. Bu kokuşmuş eğitim sistemine karşı çarenin demokratik halk liseleri olduğunu belirtmemiz gerekmektedir.

B. Meslek liselerinde staj sömürüsü

Meslek liselerinde okuyan liselilerin en büyük sıkıntılarından biri zorunlu stajyerliktir. 2010 yılında ki torba yasayla koşulları zorlaştırılan stajda sömürü had safhaya ulaşmıştır.

Egemenlerin neo-liberal politikalar kapsamında uygulamaya sokulan staj sömürüsü meslek lisesi öğrencilerini ucuz iş gücü olarak kullanma üzerine kurulmuştur. Halkı sömürmeye doymayan asalak egemenler için meslek lisesi öğrencileri 'bulunmaz nimet'. Meslek liseleri, MEB'in 2013 raporlarına göre, 2 milyonun üzerinde. Bu 2 milyon öğrenci egemenler için müthiş bir kalifiye işçi kaynağıdır.

Devlet özellikle 4+4+4 sisteminin ardından meslek liselerine öğrenci alımını arttırmaya çalışmaktadır. Buradaki amaç kalifiye eleman sayısını artırarak bunlar arasında da re-

kabet yaratıp öğrencileri daha ucuza çalıştırmaktır.

Meslek lisesi öğrencileri birçok sıkıntı yaşamaktadır. 2010 da ki torba yasa ile stajyerlerin aldıkları ücret düşürülmüştür. Ödenen ücret, önceden brüt asgari ücretin 1/30' i iken çalışan sayısı 20' den fazla olanlar için net asgari ücretin 1/30' ine; çalışan sayısı 20' den az olanlar için net asgari ücretin 1/15' ine; düşürülmüştür. Ödenen ücret 326,2 TL' den 257 TL' ye ve çalışan sayısı az ise 128 TL' ye düşürülmüştür. Zaten stajyerlerin büyük çoğunluğu bu ücretleri dahi alamamaktadır. Eğitim-Sen' in yaptığı bir ankete göre öğrencilerin %11,9 u hiç ücret alamamaktadır.

Meslek liselerinde kültür derslerinin çoğu boş geçmektedir. Verilen niteliksiz eğitim öğrencileri dershanelere yöneltmektedir. Ancak öğrencilerin büyük çoğunluğunun ekonomik durumu dershane ücretlerini karşılayamamaktadır. Aynı ankete katılan öğrencilerin %73' ünün eğitiminin lise düzeyinde kalması meslek liselerinde okuyan gençlerin geleceksizleştirme politikalarındaki durumunu açıklamaktadır. Buradan karşımıza şöyle bir sonuç çıkmaktadır: Meslek liselerinde çalışmanın olduğu alanlarda çalışmamızı artırıp öğrencilere bu durumu çeşitli materyalleri kullanarak anlatmamız gerekmektedir.

C. Polis-idare-aile üçgeni ve yozlaştırma politikaları

Liselilerin taşıdığı potansiyel ve özgün durum sadece biz devrimcilerin değil devletin de bu kesime özgün politikalar üretmesini gerektirmektedir. Liselilerin taşıdığı potansiyel devleti ürkütmektedir. Özellikle Gezi İsyanı' nda liseliler militan bir tavır takınca devletin bu kesim üzerindeki baskıları artmıştır.

Üniversitelere polisi sokan devlet liselere de polisi sokmanın yollarını aramıştır. Polisler liselere istedikleri gibi girip çıkmaktadır. Okulda herhangi bir politik olay gerçekleştiğinde genelde okul yönetimi ile birlikte olaya 'el atmaktadır'. Öğrencileri müdür odalarına çeken polisler burada öğrencilere hakaretler ve tehditler yağdırabilmektedir. Ya da TEM polisleri dersleri bölüp hocayı dışarı çıkarabilip gençlere devrimci örgütlerden uzak durmaları yönünde 'nasihatler' verebilmektedir.

Bu örnekleri daha da arttırabiliriz. Polisin bu saldırısından örgütlü ve öne çıkan devrimciler de paylarına düşeni almaktadır. Liselerdeki örgütlü gençlere dönük saldırılar son dönemlerde çok artmıştır. Liseler önünde dövülerek gözaltına alınmalar, okul önünde polisler tarafından kaçırılmalar, okul tarafından açılan onlarca disiplin soruşturması vs. En son Menemen' de yoldaşımız yaşadığı olay polisin okullardaki görevini bizlere göstermektedir.

Liseliler bulunduğu yaş dönemi itibariyle aile çelişkinin had safhada yaşamaktadır. Eylemlere katılan liselilerle soh-

bet etiğimizde liselilerin gözaltına alınmaktan çekinmediklerini asıl çekincelerinin ailelerinin polis tarafından aranması olduğunu görürüz. Bu durumun farkında olan devlet liselileri direk karşısına almadan aileleriyle karşı karşıya getirmektedir.

Devletin liselilere dönük saldırı politikalarından bir diğeri ise **yoza turma** politikalarıdır. Devlet liseliler arasında madde bağımlılığını, cinselliği vb. şeyleri kullanarak yozlaşmayı ve apolitikleştirmeyi yayma peşindedir. Bu politikalar özellikle politik olarak ileri olan Tuzluca'yı, Armutlu, Dersim vb. bölgelerde devreye sokulmaktadır. Devlet destekli uyuşturucu çeteleri okullarımızın çevrelerinde rahatça gezip gençleri zehirlemektedir. Siyasi meselelerde 'aslan' kesilen, 2 saatte koca şehri tarayan Tayyip' in deyişiyle Gezi' de 'destanlar yazan' polis, basit bir uyuşturucu çetesini bir türlü 'yakalayamamaktadır'.

Bizler liselerde polisi ve devleti teşhir etmeliyiz. Liselerde yapacağımız çalışmalarla liselileri yozlaştırmaya ve çetelere karşı mücadeleye çağıracağız.

4. Liselerde Çalışma Tarzımız ve Özgütlülüklerin Önemi

İlk olarak lise alanında geldiğimiz yeri incelemekte fayda vardır. YDG Eylül ayındaki divan toplantısından sonra merkezi bir toparlanma süreci yaşıyor. Bunun da lise alanına yansımaları mevcuttur. Lise alanındaki çalışmalarda geçen senelere göre daha ileri nokta olduğunu belirtmemiz gerekiyor. Birçok alanda liseli faaliyeti ivmelenmiş durumda. Ankara ve Antakya' da lise faaliyeti bu dönemde başladı. Dersim, Sarıgazi, Menemen' de lise faaliyeti bu dönemde ivmelenmiştir.

Derginin çıkarılmasında liselilerin emeği artmaktadır. Derginin her sayısında liselilerin yazdığı bir köşenin mevcut olması, derginin en az 3-4 sayfasının liselilerin yazılarıyla çıkarılması, liselilerin kendi çalışmalarını yapmak için materyallerini çıkarması ve bugün konferansımızda divanda liseli arkadaşların bulunması lise çalışmasının ilerleme içinde olduğunu göstergesi. Tüm çalışma alanlarında olduğu gibi lise alanında da politik çalışmayı merkezimize oturturmamız gerekmektedir. Çünkü politika üretemeyen bir örgüt sürekli atıl kalır ve geriler. Liselerde özgün durumlara dair politika üretmemiz gerekmektedir. Bu konuda YDG bizlere yetmemektedir.

Bu konuda bize yardımcı olacak şey öz örgütlülüklerdir. Öz örgütlülüklerin lise çalışmalarında birçok faydası bulunmaktadır. Zaten geçmiş deneyimlerimizi incelediğimizde İstanbul, Mersin, Tarsus gibi alanlarda uygulanan bu politika o alanlarda lise mücadelesine çok şey katmıştır.

LÖB çalışmaları bizim kitleyle ilişki kurmamızı kolaylaştıracaktır. Liselere dair politika üreteceğimiz bu örgütlenme tarzında liselilerin kendini ve sorunlarını ifade etmesi kolaylaşacaktır.

17 yaşında kıyılır mı Erdal'a!

"Büyü de baban sana Erdal

Büyü de büyü

Büyüyüp de on yedine geldiğinde

Baban sana

İdamlar alacak."

Erdal Eren 12 Eylül döneminde idam edilen genç devrimcilerden sadece biriydi. Henüz 17 yaşındaydı. Çirkin kâğıtlar üzerinde yaşı büyütülerek bir haftada "yargılandı" ve 13 Aralık 1980'de idam edildi.

1964 Eylül'ünde Giresun Şebın Karahisar'da dünyaya gelen Erdal Eren 1980 faşizminin en 'küçük' ve en 'masum' kurbanlarından biri oldu.

2 Şubat 1980'de ODTÜ öğrencisi Sinan Süner'in katledildiği protesto gösterilerinde 24 arkadaşıyla birlikte gözaltına alındı. Protesto esnasında er Zekeriya Önge'yi öldürdüğü iddiasıyla tutuklandı. Aslında o an göstericilerin elinde hiçbir silah yoktu, Önge'nin başından çıkan kurşun da tüfek mermisiydi. Haksız yere tutuklanan Erdal Eren hakkında 19 Mart 1980'de belki de tarihin en hızlı yargılamasıyla idam kararı çıkartılarak 13 Aralık 1980'de faşizm tarafından katledildi.

Faşist cunta tarafından katledilen 17 yaşındaki Erdal yoldaşı Yurtsever

Devrimci Gençlik Derneği (YDGD) üyesi ve Ankara Yapı Meslek Lisesi öğrencisiydi ve o yıllarda arkadaşlarıyla cuntaya karşı mücadele etti. Ne yaşına bakıldı ne de avukatlarının delillerine; **Erdal Eren sorgusuz sualsiz asıldı**. Bu idam olayı da hem ülkede hem de dünyada büyük tepki topladı.

Kenan Evren'in "*asmayalım da besleyelim mi?*" sözü ile kendini savunması, faşist yönetimin tipik özelliklerinden sadece biriydi. İnsan hakları haftasına girdiğimiz bu günlerde Erdal Eren'in asılışı "*insan hakları*" na vurulan en büyük darbedir. O dönemde Eren'in avukatı **Nihat Toktay**, şöyle bir ifade kullanmıştı: "*Erdal Eren'in idam edilmesindeki amaç dönemin yükselen gençlik hareketinin intikamını almaktır*".

Görüldüğü gibi Erdal'ın idamı devrimci gençliği engelleyememiş tam aksine bu mücadeleyi ateşlemiştir. Devrimci gençlik içinde yer alan Erdal Eren ve arkadaşları bu mücadeleyi sonuna kadar devam ettirmiş, tabi ki bu süreç içerisinde birçok bedel de ödeyerek. Onlar biz gençleri bu tür yöntemlerle yok etmeyi düşünüyorlardı fakat onlar yandı ve kazanan biz olduk. **Erdal'ın yolu yolumuz olacaktır!**

Mersin'den bir YDG okuru

Polislere Cevabımız Net Olacaktır: DEFOLUN!

Sözde "Okullarda güvenli ortamın sağlanmasına yönelik koruyucu/önleyici tedbirler" olan okul polisleri, Kürt ve Alevi öğrencileri fişlemekte ve bu işi "okul güvenliği" adı altında meşrulaştırmaktadır.

Gezi İsyânında arkadaşlarımızı katleden, binlerce insanı yaralayan, onlarca arkadaşımızı haksız yere tutuklayan katil polisin okullarımızda güvenliği sağlamayacağını, asıl amacının halk gençliğinin isyan çılgınlığını bastırmak olduğunu ve bu doğrultuda baskı yöntemlerine başvurduğunu çok iyi biliyoruz.

"Güvenlik" anlayışının sadece devrimci potansiyele sahip öğrencilerde geçerli olduğunu, okul çevresinde ve içinde dolaylı yollar ile satılan uyuşturucunun "güvenlik" anlayışları içerisine girmediğini, okullarda ülkücü terörünün diğer öğrencilere yapmış olduğu baskıların arkasında durduğunu çok iyi biliyoruz

İçişleri Bakanlığı ile Milli Eğitim Bakanlığı arasında

geçtiğimiz Ağustos'ta, "Okullarda güvenli ortamın sağlanmasına yönelik koruyucu/önleyici tedbirlerin artırılmasına ilişkin işbirliği protokolü" imzalandı. Protokol çerçevesinde okul polislerine, "okul idareleri ile gerekli koordinasyonu kurmaları", "okula gelmeyen veya uzun süreli devamsızlık yapan öğrencilerden suçla sürüklenme ihtimali bulunanların aileleriyle görüşmeleri" ve "çocuğun suçtan korunmasını ve okula devamını sağlaması" görevleri verildi.

İmzalanan protokolün "idare-polis işbirliği" ne ve okullarda polis eliyle "beyin yıkama" faaliyetlerine hizmet ettiği apaçık ortadadır. Katil polisinin okullarımızda güvenliği sağlayamayacağını bir kez daha haykırıyoruz. Okullarımıza sözde "güvenlik" seminerlerine gelen polislere cevabımız nettir. Okullarımızdan defolun!

Menemen'den Bir Liseli YDG Okuru

Yeni Yılda Yeni İsyanlara...

2013'e damgasını vuran kitle hareketlerinin en belirgin kesimlerinden birini gençlik oluşturmaktadır. Militanlık ve yaratıcılıkla yoğrulan isyan ve direnişlerin, genç yüzü geleceğin temel dinamiklerinden olacağını da göstermiştir bizlere.

Haziran ayının isyanla geçen günlerinin sıcaklığıyla geride bıraktığımız yıl, hiç kuşku yok ki gelecek olan yeni yılın da nasıl geleceğinin habercisi olmuştur. Baskı ve sömürü sarmalında on yıllarca biriktirilen potansiyel enerjinin kinetik enerjiye dönüştüğü günlerin akıllardan silinmesi pek mümkün olmayacak. Geçen yılın son ayında egemenler, bir taraftan piyango biletleriyle ezilenlere hayaller kurdurturken, diğer taraftan da yaptıkları yolsuzluklara isyan edenlerin önüne geçmeye çalıştı. Son bir aydan öte yılın geneli, Türk hâkim sınıflarını kan, ter içinde bırakacak bir hareketlilikle geçti.

Kürt Ulusal Sorununda “çözüm”

Geçtiğimiz yılın en önemli konularından birini oluşturan ve Kürt ulusal sorununun, tarafların bütünü açısından da, “çözüm” üne dair anlatımları oldu. Elbette her taraf kendi cephesinden meseleye yaklaşarak taktiksel adımların hesabını yaptı. Konuyu önemli kılan olgu Abdullah Öcalan’ın Newroz’ da yaptığı açıklamadaydı. Türk hâkim sınıflarının alışıldık imha, inkâr ve asimilasyon kadrajındaki yak-

laşımı bir yana Kürt Ulusal Hareketi’nin yaklaşımı en fazla tartışılan yan oldu. Meselenin buradan ele alınıyor olması kimi sakat yaklaşımları da bir kez daha ortaya çıkardı. T.C devletinin katliamlar boyutundaki ideolojik çizgisini ve Kürt Ulusal Hareketi’nin savaşım noktasında geldiği aşamayı “*umutanlar*”, T.C’ den çok tasfiye propagandası yapar oldu. Burada “**açık bulma**” telaşıyla meseleyi doğru siyasal düzlemden uzaklaştıranlar Kürt Ulusal Hareketi’ne yönelik doğru eleştiriden de uzaklaşmış oldular. Diğer tarafta ise sorgusuz sualsiz meseleye yedeklenenlerin yaklaşımı bulunmaktadır.

Burada T.C’nin meseleye bakışının altı çizilmelidir. T.C’nin ağızından salyalar akıtacak özelikte (Ortadoğu’yu da kapsayan) planlarıyla harmanlanan süreçte faşist karakterden taviz verilmedi. Eğer “*demokratikleşme paketi*”ndeki birkaç ‘*göz boyama*’ hamlesi taviz değilse.

“**Silahlı de il, siyasal çözüm**” ekseninde sürdürülen tartışmanın gelip tıkanıdığı nokta faşist diktatörlüğün kendisidir. “**demokratik çözüm**” isteminin mevcut koşullardaki gerçek dışılığının kanıtı geride bıraktığımız yıldır. Bunun kanıtı **Sakine Cansız**, **Fidan Doğan** ve **Leyla aylemez**’ in 9 Ocak 2013’te Paris’in göbeğinde katledilmesi, “operasyon kazası” denen **Roboskî Katliamı**’dır.

Kitleler Ayakta, Öfke Sokakta

Haziran ayının isyanla daha da ısınan günleri de geçtiğimiz yılın en önemli meselesi olmuştur. Televizyon kanalları penguen belgesellerini gösterirken, kitleler ayağa kalkmış ve sokaklarda AKP ile birlikte sistemin saldırılarına karşı meydan okumuştur. Meydan okumayı yaratan koşulların baskı ve sömürüye yönelik öfke olduğu açıktır. Kadınlardan LGBTİ’lere, işçilerden gençlere hiçbir kuvvet öfkesine bent olamamıştır. **Ethem**, **Mehmet**, **Ali smail**, **Ab-**

Sarıgazi YDG'den 'Halk' Bankasına Yumurtalı Eylem

Yumurtalı eylem sırasında halk bankası çalışanları ise panik içerisinde masaların kenarlarına saklandılar. Bizler ise bankayı yumurtalayarak güvenli bir şekilde herhangi bir sorun yaşanmadan banka çevresinden çekildik. Ayrıca gündemde olan yolsuzluk konusuna ilişkin bir protesto daha gerçekleştirdik.

Bu eylemde, kitle ilişkilerimizden yararlanarak ayakkabı kutuları aldık ardından ise bu kutuların içine yolsuzluğu teşhir edecek çeşitli ve dikkat çekici birçok yazı yazdık.

Daha sonrada Demokrasi Caddesi üzerinde bir yürüyüş gerçekleştirip basın açıklaması yaptık. Hazırladığımız kutuları da cadde üzerindeki ağaçlara astık. Elimizden alınmaya çalışılan geleceğimize ve özgürlüğümüze sahip çıkmaya devam edeceğiz.

Sarıgazi YDG

Sarıgazi **Yeni Demokrat Gençlik** olarak her ne kadar ismi HalkBank olsa da halkımızın emeğini, alınterini hortumlayıp, evinde ayakkabı kutularına milyon TL'ler saklayan bankayı ve genel müdürünü teşhir etmek amacıyla bir yumurtalı eylem gerçekleştirdik.

Polis YDG Okurunu Kaçırdı!

İzmir'de liseli YDG okurunu 25.12 tarihinin sabah saatlerin de okuluna giderken sivil polisler tarafından önü kesilerek "Bakar mısın, Gel buraya" denilerek durdurulmak istenmiştir. Okurumuzu zorla polis arabasına alan sivil polisler okurumuzun suratını ve boynunu darp etmiştir.

Daha sonra bir saat kadar Bozyaka Terörle Mücadele Şubesi'nde hukuksuz bir şekilde gözaltında tutulan okurumuza, polis birkaç fotoğraf göstererek "*bunları tanıyor musun, kendi aranızda neler konuşuyorsunuz, konfereansa gidecek misin?*" gibi sorular sormuştur. Okurumuzun gözaltı kaydını yapmayan polis: "*Seni böyle*

alırız. Ne annenin, babanın ne de arkadaşlarının haberi olmadan ölürsün" diyerek okurumuzu tehdit etmiştir.

Buradan İzmir Emniyeti'ne bir kez daha sesleniyoruz örgütlü mücadeleyi, devrimcileri yıldıramayacaksınız. Sizlerin baskılarınıza, gözaltılarınıza, tutuklamalarınıza boyun eğmeyeceğiz. Tarihimizden aldığımız güçle daha fazla örgütleneceğiz. Tıpkı geçmişte ve günümüzde bize miras bırakılan devrimcilikten öğrendiğimiz gibi. Tıpkı gezi direnişinden öğrendiğimiz gibi.

Sizi tanımıyoruz!

Sizin yasalarınızı, nizamınızı, faşizmden aldığımız yetkiyi tanımıyoruz!

Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz!

izmir YDG

Sarıgazi YDG'den yazılama

İstanbul Sarıgazi Mehmetçik Lisesi'nde YDG'liler olarak yazılama gerçekleştirdik. Okul içine ve çevresine yaptığımız "**Wan'a Sessiz Kalma**", "**Wan Üşümüyor Ölüyor**", "**Gewer'e Bin Selam**" yazılı YDG imzalı yazılamalara öğrenciler ve öğretmenlerin ilgisi görülmeye değerdi. YDG'liler olarak eylemlerimizi yoğunlaştıracamız; Wan'a, Gewer'e sessiz kalmadığımız gibi idare-polis işbirliğine de sessiz kalmayacağız.

Son dönemde polis ve idare işbirliği ayyuka çıkmış durumdayken, bu işbirliğini daha önce boşa çıkarttığımız gibi bundan sonra da boşa çıkartacağız.

Mehmetçik Lisesi YDG

SonBAHAR olsun diye!

Mersin Üniversitesi Kız Öğrenci Yurdunda hayatını kaybeden **Bahar Salim**'in ardından üniversite de yapılan eylemlerle Bahar'ın hesabı soruldu.

Mersin Kız Yurdunun bir yolu yoktu, belki de yol o kadar da gerekli bir şey değildi. 2013 Türkiye'sinde bir üniversite öğrencisi yol olmadığı için hayatını kaybedebilirdi. Çünkü yurdun yoldan önce camiye ihtiyacı vardı, yurdun KGS'ye ihtiyacı vardı, yol sonra da yapılabilirdi, yol olmadığından dolayı henüz bir bedel ödenmemişti; daha hiç kimse ölmemiş, kimse tecavüze uğramamıştı, o zaman yol o kadar da acil değildi. Onlar için, ne bizim canımızın ne de taleplerimizin bir önemi vardı, yol yapılırdı ama onlar isteyince ya da onlar mecbur bırakılınca.

Bahar Salim 19 yaşında felsefe 1. Sınıf öğrencisiydi. Ailesi onu **Colomerg**'den yollamıştı Mersin'e, büyük umutlar ve büyük hayallerle. Bahar'ında büyük umutları ve hayalleri vardı elbette. Bahardan önce kaybettiğimiz Feride'nin de hayalleri ve umutları vardı bir şeyler istiyordu bu hayattan, bir şeyler bekliyordu ama bir hata, yerine getirilmeyen bir sorumluluk vardı ve bedelini onlar ödemişti. Hep böyle olmaz mıydı zaten, ödenecek bir bedel varsa bunu hep en masumlar ödemez miydi?

Feride Özayağ Mersin kız yurdun da hayatını kaybeden ilk kadın öğrenciydi ve biz öğrenciler Feride için yapabileceğimizi tam olarak yapmadık, sustuk ve sustuğumuz, hesap sormadığımız için kaybettik Baharımızı. Ama bu sefer böyle olmamalıydı Baharın hesabı sorulmalıydı. Çünkü Bahar gözlerimizin önünde kalmıştı o arabanın altında ve biz onu çekip alamamıştık ne o arabanın altından ne de ölümün elinden. O zaman biz de Bahar için haykırmalıydık, isyan etmeliydik yani bir şeyler yapmalıydık.

Bahar'ın ölüm haberinin ardından okulda anlık bir eylem başlatıldı. Rektör; Süha Aydın ve Rektör Yardımcısı Yüksel Özdemir ile Uğur Oral Konferans salonu önünde karşılaştık. Öfkemiz ve acımız o kadar büyüktü ki hesap sormak istiyorduk ama karşılığın da "*Allah'ın emri bizim hiçbir suçumuz yok*" gibi bir cevap almayı değil ya da Rektör Süha Aydın'ın kaçarak oradan uzaklaşmasını beklemiyorduk.

Süha Aydın kaçarak uzaklaşırken elimiz de esir kalan Yüksel Özdemir'in bizi dinleyip her gün yürüdüğümüz o yolu yürümekten başka şansı yoktu. Bizimle o yolu yürüyecek ve bizim taleplerimizi dinleyecekti.

Biz öfkeliydik o ise alaycı!

"*Rektör İstifa*", "*Öğrenci Uyuma Bahar'ına Sahip Çık*", "*Bahar'ın Hesabı Sorulacak*" sloganları eşliğinde kız yurduna kadar yürüyen Yüksel Özdemir buraya kendi iradesi ile geldiğini söylese de ara ara kaçmaya çalışmadı değil. Yurt önüne geldiğimiz de yurttan çıkan kadın öğrencilerin de desteğiyle hep bir ağızdan taleplerimizi haykırdık. Yüksel Özdemir ise sadece dinleyip ara sıra kendince bize doğruları söylüyordu. Ama biz bir arkadaşımızı kaybetmiştik ve bunun suçlusu onlardı.

Biz öfkeliydik o ise alaycı, biz haykırıyor isyan ediyorduk o ise dalga geçmeye çalışıyordu. Ama bir şeyi unuttuyordu Yüksel Özdemir, biz tarihsel haklılığımızdan ve Gezi'den öğrenmiştik direnmeyi, isyan etmeyi ve biliyorduk ki hak verilmez alınırdı. Biz hak almanın yollarını da hesap sormayı da iyi biliyorduk çünkü biz "90 kuşağıydık".

Öğrencilerin soruları ve tepkileri karşısında suspus olan Yüksel Özdemir, kendi durumunu da bize en net biçimde şu sözleriyle açıklamıştı "*Tansiyonum YÜKSELDİ*". Yurt önünden Rektörlük binasına ilerlerken birçok kez makam aracına kaçmayı deneyen Yüksel Özdemir bizlerin elinden ertesi gün için bir görüşme sözü vererek kurtuldu.

Gezi Ruhu yeniden canlandı!

Ertesi gün aramızdan seçtiğimiz temsilciler rektör Süha Aydınla görüşmek için rektörlüğe gittiler, bizlerse rektörlük önünde arkadaşlarımızı bekliyorduk. Beklerken sürekli olarak "*Rektör İstifa*" sloganları atıyorduk. Çünkü tanıyorduk Süha Aydın'ı bu zamana kadar hiçbir talebimizi yerine getirmemiş, öğrencilerini dinlemektense kendi

bildiklerini anlatıp durmuştu, hatta bazen hakaret etmişti.

Temsilci arkadaşların içinde olanları anlatmasının ardından, bir kadın öğrencinin “*arkadaşlar rektör bir hafta içerisinde kimsenin ölmeyeceğinin, tacize, tecavüze uğramayacağını garantisini verebiliyor mu?*” sözleri üzerine öğrencilere “*Titre Rektör Öğrenciler Geliyor*”, “*Rektör İstifa*” sloganları ile Rektörlük binasına yöneldiler. Bir anda kapıları kırılan Rektörlük binasının merdivenleri üniversitenin asıl sahipleriyle dolmuştu. Hep bir ağızdan “*Feride’yi Bahar’ı Unutma Unutturma*” sloganları atıyorduk. Bir anda girilmişti Rektörlük binasına ve çok heyecanlıydık sanki Gezi İsyanı’nı yeniden yaşıyorduk gezi ruhu yeniden gelmişti. Hep bir ağızdan sloganlar atıp hesap soruyorduk.

Öğrencilerin gücünden korkan Rektör Süha Aydın okula çevik kuvvet ekiplerini çağırmişti. Ama biz biliyorduk taleplerimiz kabul edilecek ve polis okulu terk ede-

cekti. Böyle de oldu zaten polis üniversiteden defoldu taleplerimiz kabul edildi. “*Polis Defol Üniversiteler Bizimdir*” derken de “*Baharın Hesabı Sorulacak*” derken de kararlıydık isteklerimiz yerine gelmeden terk etmeyecektik Rektörlük binasını. Çünkü bu bizim okulda her an, her gün gasp edilen haklarımız için mücadeleliydi, bu mücadele Bahar içindi Feride içindi.

Taleplerimizin altına Rektörlük tarafından imza atıldı ve bizde rektörlük binasından “*Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam*”, “*Hak Verilmez Alınır Zafer Sokakta Kazanılır*” sloganlarıyla ve marşlarla ayrıldık.

Rektörlük binası önünde hayatını kaybeden tüm öğrenciler, Bahar ve Feride için bir dakikalık saygı duruşunda bulunup, taleplerimizin takipçisi olacağımızı duyurarak rektörlük binası önünden ayrıldık.

Mersin’den bir YDG’li

Ege Gorîstan Jı Bo Faşîstan!

Ege Üniversitesi’nde uzun bir süredir ülkücü- alperen ve polis işbirliğinde artan faşist saldırılar kendisini göstermektedir. Aslında faşist saldırılar sadece Ege Üniversitesi’yle sınırlı kalmamaktadır. Genel olarak birçok üniversitede Ege’de yaşananlara benzer saldırılar mevcuttur. Ancak bunun son süreçte bu kadar artması egemenlerin eğitim alanına yönelik neo-liberal saldırıları daha hızlı bir şekilde uygulamak istemlerinden kaynaklıdır.

Var olan neo-liberal saldırılara yönelik tepkiler en son Gezi’yle birlikte kendisini somut bir şekilde göstermiştir. Bu nedenledir ki Gezi’den sonra gençlik de sistemi daha da çok korkutmuştur. Bu nedenle egemenler, eğitim alanında da oluşabilecek tepkileri ve eylemleri bastırabilmek için kolluk güçlerinin üniversitelere girmesinin önü açmıştır. Bu saldırı süreci ilk başta Ege Üniversitesinde okuyan Kürt öğrencilere 30-40 kişilik faşist bir grubun saldırmasıyla başladı. Bu saldırının üzerine Ege’de okuyan solcu öğrenciler okulda tanıdıkları faşist öğrencileri Edebiyat Fakültesinin önüne getirip burada bu kişileri döverek cezalandırmıştı.

Daha sonra Alperenci faşistler tarafından okul dışından getirilen kişilerce devrimcilerin en yoğun olduğu Edebiyat Fakültesinin önünde bildiri dağıttığını gören solcu öğrenciler, bu gruba müdahale edince, farklı bir yerde saklanan alperenci faşist bir grubun saldırısına uğramıştır. Sonrasında devam eden saldırıları protesto etmek isteyen solcu öğrenciler Ege Meslek Yüksek Okuluna gelerek burada bir basın açıklaması yapmıştır. Ardından faşistler tarafından okulda bildiri dağıtılmış ve dağıtılan bildiride faşistler okuldan rektörlüğe yürüyeceklerini duyurmuşlardır. Bunun üzerine

okulda bulunan solcu öğrenciler toplanarak yürüyüşe müdahale etmek istemiş ancak faşistler ÖGB ve polislerin olağanüstü güvenliği altında yürütülmüştür. Bunun üzerine solcu öğrenciler okuldaki ÖGB’lere ve polislere saldırmıştır. Yaklaşık iki saat süren çatışmaya okuldaki öğrencilerin de dâhil olması ve yaralanan kişilere öğrenciler tarafından yardım edilmesi Gezi’nin etkisinin üniversitelerde devam ettiğinin göstergesidir.

Bu çatışmanın sonucunda okula giren TOMA’lar, akrepler ve çevik kuvvet okuldan çekilmek zorunda kalmıştır ve solcu öğrenciler bu faşist saldırıyı geri püskürtmüştür. Şuna özellikle değinmek istiyoruz ki **okuldaki çatı ma sa cılar ile solcular arasında çıkmamı tur**. Polis tarafından organize edilerek yurtsever-devrimci- demokrat öğrencilerin üzerine salınan faşistler oyunun bir parçasıdır. Burada hedeflenen bizat devlet tarafından polisin okula girmesinin önünü açmaktır. Tabi ki burada kastımız sivil polisler değildir. Sivil polisler zaten üniversitelerdedir.

Planlanan şey ÖGB’lerin saf dışı edilerek yerine polislerin getirilmesidir. Dikkat etmemiz gereken mevzu ise hedefi şaşırılmamaktır. Esasımıza devletin saldırılarını alırız. Devletin saldırıları ekseninde bu saldırının bir parçası ülkücü faşist saldırılardır. Bir bütün olarak üniversitelerdeki çalışmalarımızın esas gündemine ülkücü-alperenci faşistleri koymamız yanlış olacaktır.

Devlet üniversitelere polisleri yerleştirmek için bunun altmeşru zeminlerini oluşturmak istemektedir. Bunun en net göstergesi okuldaki polis tarafından organize edilen provokasyonlardır. Nitekim ana akım medyada üzerine basılarak söylenen ‘karşıt görüşlü öğrencilerin kavga ettikleri’ propagandası boşuna değildir.

Ege Üniversitesi’nden bir YDG’li

FORUM

Öğrenciden Çalana Yalana Talana İzin Vermeyeceğiz

Öğrenci gençliği kendi çizdiği sınırlar içerisine hapsedmeye çalışan egemenler, gençliğin özgürlüğünü de buradan tanımlıyor. “*Bununla yetineceksin, kafanı derslerinden kaldırmayacaksın, sürekli bir yarış içerisinde olacaksın, hiçbir şeye sesini çıkartmayacaksın*” anlayışıyla gençliğe dönük politikalar güncelleniyor. Egemenlerin her güncellemesi ayrı bir saldırı, ayrı bir hak gaspı anlamına geliyor.

Her yerde eğitime verdikleri önemden dem vurup sonrasında eğitimin ticarileştirilmesine dönük politikalarını büyük bir pervasızlıkla açıklamaktalar. Öğrencilerin demokratik taleplerini sonuçlandırmaya bastırmaya çalışan, üniversitelerde ki her türlü anti-demokratik uygulamaya karşı çıkan sesi disiplin cezalarıyla bastırmaya çalışan anlayış büyük bir kadrolaşma sağladıkları rektörler ve dekanların karıştıkları yolsuzluk ve rüşvet olaylarında kadrolarını korumayı ihmal etmemekteler. Öğrencileri okuldan atmak için türlü türlü bahane bulurken yolsuzluk politikalarını üniversitede hayata geçiren rektör ve dekanları korumaya almak için yayınladığı yazıda YÖK; rektörlerin ve diğer yöneticilerin rüşvet ve yolsuzluk suçlarını da içeren hallerde “görevden alma” cezasının teklif edilmemesi gerektiğini buyurdu.

Bu demek oluyor ki rüşvet, yolsuzluk olaylarına karışan yöneticiler hiçbir şekilde görevlerinden alınmayacak; sadece kınanacak, uyarılacak ya da terfi edemeyecek. Yani yolsuzluk tün hızıyla devam edecek. Ülke gündemi AKP’nin yolsuzluklarıyla çalkalanırken YÖK’ün yayınladığı talimatname oldukça manidardır. YÖK disiplin yönetmeliğinden öğrencilerin payına ise afiş asılmasının, bildiri dağıtılmasının yasaklanması, okulda yapılan eylemlere katıldığında okuldan atılmaya kadar varılacak cezalar düşmektedir. YÖK yolsuzluk yapanları koruyor, üniversitelerin esas öznelere olan öğrencileri ise üniversitelerden koparmak için her yol mubah anlayışı hüküm sürmektedir. Erdoğan’ın Gezi İsyanından sonra sıkıştığı her köşede diline doladığı gençlik her daim hedefte.

Her yerde bağıra bağıra eğitime verilmesi gereken “önemi” anlatıp, söylemlerinde de gençliği diğer ülkelerdeki üniversitelerle yarış içerisine sokma çabası, devletin ikiye bölünmüşlüğü bir göstergesidir. Avrupa’da öğrencilere okumaları için birçok imkân tanınırken, Türkiye’de 280 lira geri ödemeli veya burs veriliyor. Ve eğitimde bunun gibi birçok kirli iş dönerken, bunların farkına varan gençliğin sesini kısımaya yöneliyor devlet. Eğitim sistemin-

de birden çok sıkıntı varken, üniversite öğrencisinin kaç yıl okuyacağına karışılıyor. 2010 yılında çıkan öğrenci affının ardından yapılan düzenleme ile üniversiteden atılma kaldırılmıştı. YÖK, bu düzenlemeden “uygulanmadığı” ve “eğitimde sorunlara yol açtığı” gerekçesiyle vazgeçtiğini açıkladı ve üniversite okuma süresinin sınırlanması için ise çalışma başlattı. Zaten yıllarca sonuçlandırmalar ve okuldan atılmalarla gençliğin hedef alındığı ve sindirilmeye çalışıldığı ortadayken hükümetin yaptığı bir açıklamaya bakan YÖK, hemen ardından değiştirerek getirdiği yeni maddelerle, koyduğu çalışmalarla, yapılan saldırının ne kadar sistematik olduğunu bizlere göstermektedir.

Eğitim sisteminin bozuk çarkının düzeltilmesine dönük çalışmalar yapılsa zaten okul uzamaz. Okul bittikten sonra bizi bekleyen gelecek ise diplomalı işsizler kervanına katılmaktır. Genel olarak bu ve bunun gibi birçok sorunun olduğu üniversitelerde aflların kaldırılacağını haykıran T. Erdoğan’ın üniversitelerin terör yuvasına dönmesine engel olacaktır. Öğrencilik yıllarının sınırlandırılması gençliği susturmaya yetmeyecektir. ‘*Size özgürlük vaat ediyorum ama benim çizdiğim sınırlar içerisinde özgürsünüz*’, diyen sisteme karşı bu vaatlere kanmayan gençlik geleceğini savunmaya devam edecektir.

Korku duvarlarını yıktık!

Gezi İsyanı’yla birlikte korku duvarlarını yıkan gençlik, devletin korku duvarına tuğla eklemeye devam etmektedir. Son süreç de üniversitelerdeki hareketlilik de bunu tüm gerçekliğiyle göstermektedir. En son Mersin Üniversitesi’ndeki rektörlük işgali gençliğin neler yapabileceğini bir kez daha gösterdi bizlere. Burada yüzlerce gencin birçok konuda korku duvarlarını bir kez daha tahrip etmiştir ve artık susmayacağını göstermiştir. Öğrenciliğin 6 yıl sınırlandırılması ya da aflların iptal edilmesi, kızıl-erkekli ev tartışmasıyla bütün yaşam alanımızda hakimiyet kurmaya çalışan anlayış gençliğe geri adım attıramayacak. Aksine ‘*eğitim bir hak ve engellenemez*’ bilinciyle gençliği harekete geçirecek bir yerde durur. Yine aynı şekilde, Dicle Üniversite ve Ege Üniversitesi’nde ki faşizme karşı gösterilen direniş, devletin üniversiteleri kışlaya çevirmeye dönük atılmış olduğu adımlara en net cevaptır.

Gençliği geleceksizliğe sürükleyen sistematik politikaları Gezi İsyanının izinden yürüyerek isyan ruhunu üniversitelerimizde ivmelendireceğiz.

Bologna Sürecine dair...

Bizim geleceğimizle oynanan neo-liberal saldırıları gözden geçirmekte fayda var. Devletin üniversiteler için uzun yıllardan beri bir planı var. Bu plan BOLOGNA SÜRECİ'dir. Peki, bizi müşteri, kalifiye eleman olarak gören bu Bologna Süreci nedir?

6-7 Eylül'de yapılan divan toplantısında başlatılan **Polis Defol Üniversiteler Bizimdir! #BA KALDIRIYORUZ!** şiarlı kampanyamızı konferansımızla birlikte sonlandırdık. Kampanyamızın ara durağı olan 6 Kasım'ı, YÖK ve polis şiddetini birlikte işleyerek hareket ettik. Üniversite gençliği olarak 6 Kasım'da, birçok üniversitede ve şehir merkezinde YÖK'ü protesto ettik. YÖK'ü protesto edişimiz büyük bir korku oluşturmali ki hemen akabinde YÖK yeni bir genelge çıkartarak, yeni demokrasi mücadelemizi engellemeye çalışıyor. YÖK'e karşı öfkeli oluşumuz geleceğimizi karartmasından kaynaklıdır. Tabi YÖK'e karşı olmak; sömürücü, zorba devlet iktidarına da karşı olmaktır. Çünkü YÖK, iktidarın üniversitelerdeki temsilcisidir. Amacı ise üniversiteleri bilimden uzak sadece kâr amaçlı ticarethanelere dönüştürerek gençliği politik süreçlerden uzaklaştırmak istemektedir. YÖK bu iki isteğini büyük oranda gerçekleştirmiştir. Üniversitelilere birçok defa polis girmiştir. Ancak Haziran İsyanı'ndan sonra polislerin üniversitelere yasayla getirileceği daha fazla gündemleştirilmeye başlandı. Polisin atölyelerimize, amfilerimize kampüslerimize girmesinin yasallaşmaması için buna karşı her yerde tek vücut olarak örgütleniyoruz. Devletin neo-liberal politikalar ışığında üniversiteleri ticarethane yapma saldırısını ise görüyor ve kendi alternatiflerimizi sunuyoruz. Bizim geleceğimizle oynanan neo-liberal saldırıları gözden geçirmekte fayda var. Devletin üniversiteler için uzun yıllardan beri bir planı var. Bu plan BOLOGNA SÜRECİ'dir. Peki, bizi müşteri, kalifiye eleman olarak gören bu Bologna Süreci nedir?

Emperyalist ülkeler toplumun her kesimine hâkim olmaya çalışarak kendi ömürlerini devam ettirmeye çalışır. Emperyalist ülkeler, hâkim olmaya çalıştıkları alanlar ekonomi, askeriye, teknoloji olsa da bununla yetinmeyip

eğitim sistemine de el atarlar...

Bologna Süreci 19 Haziran 1999 tarihinde İtalya'nın Bologna şehrinde toplanan 29 ülkenin eğitim bakanlarının protokolü imzalamasıyla başlatılmıştır. Bu sürecin amacı ise "Yüksek Öğretim Alanı" oluşturarak eğitim alanındaki farklılıkları en aza indirgenmek(!) istenmiştir. Yüksek Öğretim Alanını 2010 yılına kadar tamamen bitirilmesi kararlaştırılmasına rağmen bitirilememiştir. Buna gerekçe olarak ekonomik krizler ve ülkelerin uyum sürecinin tamamlanamadığı gösterilmektedir. Bologna Sürecinin lokomotifleri olan İngiltere, Almanya ve Fransa Bologna Sürecine yön vererek şirketlerin ihtiyaçlarına yanıt olabileceklerdir.

Bologna Sürecine bugün 46 üye ülke vardır. Bu ülkeler arasında Avusturya, Ermenistan, Arnavutluk, Azerbaycan, Belçika, Danimarka, Gürcistan, Fransa, Hollanda, Norveç, Almanya, Sırbistan, İspanya, İsveç, İsviçre, Rusya, Ukrayna, Sırbistan, İngiltere ve Türkiye vardır. Bu ülkelerin eğitim bakanlıkların oluşturdukları komiteler her yıl düzenli olarak toplanarak sürecin değerlendirmesini ve denetimini yapmaktadır. Ülkelerin raporlarına bakılarak süreç uyum notları verilmektedir.

Eğitim alanında yapılan bu saldırılar görüldüğünden çok daha derinliklidir. Öncelikle eğitimi, bireye indirgeyerek ihtiyaç algısı yaratılmaya başlanıyor. Böylece toplumsal olan eğitim, insanların doğal bir hakkı olmaktan çıkarılarak bireysel bir ihtiyaca dönüştürülüyor. Kişisel gelişim ve entelektüel ihtiyaç olarak bireye inen eğitimin devlet üzerinden de sorumluluğu kalmamış oluyor. Çünkü toplum-birey ihtiyaç ilişkisinde, bireysel, entelektüel olan ihtiyaçlara devlet yardım etmemektedir. Görüldüğü gibi devlet kendisini aradan çıkartarak kamu harcamalarında kâr etmiş, toplumda zarar etmiş oluyor.

Egemenler sermayelerini arttırmak için ucuz iş gücüne

ve kalifiyeli elemana ihtiyaç duyarlar. Sermayenin hem kalifiyeli hem de ucuz olması eskiden zor ve pahalıyken şimdi ise kolaylaşmıştır. Bologna Süreci uygulanmaya başlamasıyla üniversitelerde rekabet ortamı hızla arttı. Mezun olan üniversiteliler mevcut olana yetebilmek ve rakiplerini geçmek için özel kurslara gitmektedir. Bologna Süreci buna “Yaşam Boyu Öğrenme” olarak adlandırılmıştır. Yaşam Boyu Öğrenme kavramıyla, işten kovulmamak için çeşitli kurslara giderek bilgi ve becerilerinin geliştirilmesi istenmektedir. Bununla da amaç sermayenin ihtiyaçlarına en etkili ve en hızlı çözüm olmaktır.

Protokolü imzalayan ülkeler Bologna Sürecinin işlediğini gösterebilmek için öğrencilerinin katılımlarını ve tepkilerini ön planda tutmuşlardır. Öğrencilerin ön planda tutulmasının sebebi onlardan gelecek tepkiyi engellemek içindir. Bologna’yı ilk yaşama geçiren Fransa, İngiltere ve Yunanistan gibi ülkelerde üniversiteliler kitlesel işgal ve protesto eylemleri gerçekleştirdi. Ancak bu tepkiler ne yayılabildi ne de uzun soluklu olabildi. Ülkeler sürecin işlerliğini göstermek için öğrencilerle toplantılar almak zorunda kalıyorlar. Türkiye ise her yıl yapılan toplantılarda öğrencilere rapor vermek zorunda olduğu için kendi öğrenci örgütlerini yani **Örenci Konseylerini** kurdu. Öğrenci Konseyleri biz üniversitelileri temsil etmemektedir. Konseye seçilenler kaşla göz arasında yapılmakta ve üniversitenin yönetiminde oy hakkı bulunmamaktadır. Konseyin üniversiteye öneri sunma hakkından başka bir

özelliği yoktur.

Ülkemizde Bologna Sürecinin takipçisi ve uygulayıcısı ise eğitim bakanlığının önderliğinde YÖK’tür. **YÖK sermayeye ili kilerini geli tirerek sömürde en üst noktayı hedeflemektedir.** Bologna ile gelen **yetkin mühendislik yasaası**, ücretli avukatlık, **sözle meli-ücretli öğretmenlik** gibi birçok standart uygulama getirildi. Bu uygulamalar staj sömürüsü ve ucuz iş gücünün önünü açarak mezun olan üniversitelileri maratona sokuyor. İş sahasında böylece ‘Yaşam Boyu Öğrenme’ nin de temelleri üniversitede önceden atılmış bulunuyor.

19 Haziran 1999’da imzalanan Bologna Süreci 2010’da tamamlanması planlanırken 2020 yılına kadar uzatılmıştır. Sürecin uzaması demek önümüze daha çok siyasal ve sosyal saldırıların artacağına göstergesidir. Üniversiteliler olarak bu saldırılara karşı tek vücut olmalıyız. Haziran İsyanı’nda neler yapabileceğimizi gördük/gösterdik! Amfilerde, fakültelerde kampüslerde sesimizi duyurabildiğimiz kadar duyuralım. Alanlarda nasıl bir üniversite nasıl bir gelecek istediğimizi haykıralım. Biz üniversiteliler olarak demokratik halk üniversiteleri istiyoruz! Sermayeye değil halka hizmet eden bir ‘bilim yuvaları’ istiyoruz! Faşizme karşı durmazsak kendi geleceğimizi nasıl özgürleştirebiliriz?

“Haklı Biziz, Güçlü Biziz, Bunu Anlamalısın!”

Kocaeli’ den bir YDG’li

8. Konferansımızı coşkuyla gerçekleştirdik!

Her yıl düzenlediğimiz ve en üst karar organımız olan Konferansların 8.'si Ankara Jeoloji Mühendisleri Odası'nda gerçekleştirdik. Gezi şehitlerine atfettiğimiz konferansımıza birçok alandan çok sayıda YDG'li katıldı. Konferans'ta DGH adına selamlama konuşması yapılırken, Ethem Sarısülük'ün ağabeyi Mustafa Sarısülük de konferansa katıldı. Konferans Gezi ve devrim şehitleri şahsında yapılan saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşu sırasında "Ne siz bu kavradan vazgeçeceksiniz, ne de ben" şiiri okundu. Ardından "Devrim şehitleri ölümsüzdür!" sloganı haykırıldı. Saygı duruşunun ardından ise açılış konuşması gerçekleştirildi. Açılış konuşmasının devamında ilk gündem olan geçmiş süreç değerlendirmesine geçildi. Bu değerlendirmede Gezi'de kendisini gösteren durgunluk halinin Gezi'den sonra yapılan divan toplantısı ve daha kolektif bir tarzın hayata geçirilmesiyle çalışmalarımızda ivme kazanıldığımız vurgulandı. İkinci gündem olan 'yankılarıyla birlikte Gezi İsyanı ve gençlik' başlığında Gezi'yi nasıl değerlendirmemiz gerektiğinden yola çıkılarak yankılarına vurgu yapıldı. Bu sunumun ardından kadın sunumuna geçildi.

YDG-Merkezi Kadın Komisyonunun iradesiyle hazırlanan sunumda erkek egemen sistemin kadına bakış açısına dikkat çekilirken tartışmalar bölümünde kendi içimizdeki erk'e vurgu yapıldı. Lise sunumunda ise gençlik içerisinde liselilerin özgün durumunun Gezi İsyanı'nda bir kez daha açığa çıktığı vurgulanarak lise çalışmalarında yoğunlaşmak gerektiği vurgulandı ve bunun için de öz örgütlerin önemine dikkat çekildi. 2. gün ise

Rojava sunumuyla başladı. Tartışmaların yoğun geçtiği bu sunumda Rojava'daki katliama ve direnişe dikkat çekildi. Rojava'nın gündemimizden düşmemesi gerektiği vurgulandı. Rojava sunumunun devamında yerel seçimlere ilişkin sunuma geçildi. Bu sunumda ise yerel seçimlerin kitlelerin en fazla politikleştirdiği dönem olduğu ve Gezi İsyanı'ndan dolayı seçimlerin kitlelerin daha fazla gündemine gireceği vurgulandı. Yerel seçimlere iktidar perspektifi olarak bakılmadığı ve başarının adayların kazanıp kazanmamasında değil, üniversiteler ve mahallerde yapılacak çalışmalarda aranması gerektiği vurgulandı. Yerel seçimlerde 'yerel yönetimlerde söz ve karar hakkı'na özel vurgu yapılması gerektiği tartışmalara rengini verdi. Tartışmalar neticesinde tavrımızın ilerici, devrimci, demokrat adayları desteklemek yönlü olacağı açığa çıktı.

LGBTİ'lere yönelik çalışmalarımızın merkezi bir komisyonla yoğunlaştırılması gerektiği üzerine verilen bir önergenin tartışmalarında içimizdeki homofobi ve transfobi üzerinde duruldu. Merkezi bir komisyonun işletilemeyeceği düşüncesiyle önerge oy çokluğu ile reddedildi. Önümüzdeki süreç yönelimimize ilişkin yapılan sunumda ise neo-liberal politikaların hızla hayata geçirilmesiyle gençliğin daha fazla geleceksizleştirildiği üzerinde duruldu. Önceki sunumlarda açığa çıkan gündemleri de es geçmeden önümüzdeki süreçte bunu işlemek gerektiği vurgulandı. Gezi'ye ilişkin bir sinevizyonun gösterildiği konferansımız, kapanış konuşması ve müzik dinletisinin ardından sonlandırıldı.

Merhaba değerli dostlar,

Öncelikle hepimizi Gezi Parkı İsyanı boyunca verilen mücadeledede şehit düşenlerin değerli anısı önünde saygıyla selamlıyoruz. Hepinizin malumu Gezi İsyanı'yla bir hikâyenin giriş bölümü yazılmakta ve okunmakta. Her şey "daha başlangıç olduğu", hikâyemiz toprağa düşenlerin kaniyle, kadının özverisiyle, LGBTİ'nin yıllarca suskunluğa boğulmak istenen haykırışlarıyla, gençliğin özgür geleceğe duyduğu bağlılığıyla yani tüm ezilenlerin devrimci dinamizmi ile yazılmış ve yazılmaktadır. Tam da söylendiği gibi her şey "birkaç çalı-çırpı" için değildi elbette.

Esasında neo-liberal politikalarla günden güne arttıkça artan tüm saldırılara karşı ezilenlerin çoğalan öfkelerinin sokaklarda sel olup taşmasıydı Gezi İsyanı. Birkaç gün sürüp biteceği düşünülen direniş, hiç de umdukları gibi olmamış ve sürdürdükçe çoğalıp yıllarca en temel hakların dahi katliamlarla ve kanla boğulduğu coğrafyamızda ezilen milyonların üzerindeki ölü toprağı atıp "korku duvarlarını yıkmıştır." Direniş ile egemenler cephesinde sendromlu dönemler yaşanmış ve yaşanmaktadır. Bu çıkmazlık içerisinde R. T. Erdoğan her fir-

satta, sisteme öfkesi günden güne bilinen ezilenlere, ekranlarda hakaretlerle saldırmadan edememiştir. "Kızlı-erkekli evler" tartışması ile tüm ahlaksızlıklarını ve ardında gizli olan demokratik örgütlü güçlere saldırı gibi gerçek niyetlerini ekranlarda milyonlara açıklayarak "ileri demokrasi" maskesi ardındaki gerçek yüzünü bir kez daha göstermiştir. Hemen akabinde ise dershane tartışmaları ile gündeme gelen, görünür hali ile AKP-Cemaat, öz hali ile egemenler arasındaki klik dalaşında dahi halka dönük saldırılarından geri durmayarak dershanelere "alternatif" olarak özel okullarını "formüle" etmişlerdir.

Elbette ki bu tartışmalara halk gençliği, "Demokratik, bilimsel, eşit, parasız ve anadilde eğitim" talebini yükselterek, demokratik halk liseleri ve demokratik halk üniversiteleri mücadelesinde ısrarını yenileyerek sürdürecektir. Geçmiş sürecinden ki özeldede Gezi İsyanı'ndan öğrenme kaygısıyla gerçekleştirilen YDG 8. Konferansı "kitlelerden kitlelere" formülasyonunu dün olduğu gibi bugün de kavrama zorunluluğu demektir. Erzingan Gezi İsyanı tutsakları olarak YDG 8. Konferansı'nı tüm coşkuumuzla selamlıyoruz!

Erzingan Gezi isyanı Tutsakları

Başkaldırının Deneyimiyle İleriye...

Bildiğimiz üzere YDG olarak, devlet terörü üst başlığında “#BAŞKALDIRIYORUZ!, Polis Defol Üniversiteler Bizimdir!” şiarıyla örgütlediğimiz kampanyamızın finalini 8. Konferansımızda vermiş olduk. Bu bağlamda, alanlardan gelen kampanya değerlendirmeleri ve konferans tartışmalarımız ekseninde kampanyamızı değerlendirebiliriz.

Genel olarak kampanyalarımıza baktığımızda dikkat ettiğimiz şey, öncelikli olarak kampanyalarımızın hem kitleye hem de örgütümüze dönük hedeflerimizi oluşturmak oluyor. Kitlelere dönük hedefimizi düşündüğümüzde amacımız, olabildiğince geniş bir çağrıyla, en geniş kitleyi kucaklayabilecek şiarla hareket edip, gençlik kitlelerini sorunları ekseninde harekete geçirmektir. İçe dönük hedefimiz ise örgütümüzün o anki koşulları düşünülerek ileriye doğru örgütümüzü harekete geçirmektir.

Bu bağlamda düşündüğümüzde Gezi İsyanı’nda açığa çıkan ve kitlelerde büyük bir öfkeye dönüşen devlet/polis terörünün teşhiri ekseninde, gençlik kitlelerini harekete geçirmek, ekonomik- demokratik hakları ekseninde mücadelelenin bir parçası haline getirebilmek kampanyamızın dışa dönük hedeflerini oluşturmuştu. İçe dönük hedeflerimiz ise güncel örgütsel ihtiyacımız ekseninde, daha fazla kolektif çalışabilen, daha fazla kurumsal bir yapıyla birlikte merkezi güçlendiren, YDG’nin YDG’liler tarafından daha fazla sahiplenilmesini sağlamaktı.

Gezi İsyanı boyunca gençliğin değiştirici ve dönüştürücü gücünü deneyimleyen hakim sınıfların korkusu, Eylül ayı yaklaşırken bir sendroma dönüşmüştü ve gençliğin bu gücünü dizginlemek için bir taraftan fişlemelerle bir taraftan da kolluk kuvvetini üniversitelerde kurumsallaştıracağız tehdidi ile öfkenin önüne set çekmeye çalışıyorlardı. Bu durum, gençliğe dönük devletin saldırılarının artacağı anlamına geliyordu ve biz de kampanyamızı böylesi bir süreç içerisinde şekillendirmiştik.

Kampanyamızın tartışmaları alanlarımızda yürütülmüş ve Eylül ayındaki divan toplantımızla birlikte resmileştirilip kabul edilmiş ve böylelikle kamuoyuna deklare edilerek startı verilmişti. Kampanyamızı divan toplantımızda tartışırken 6 Kasım YÖK’ün kuruluş tarihini önemli bir viraj olarak saptamıştık. Ayrıca kitle çalışması için kullanacağımız belli başlı a/p araçlarını belirlemiştik. Yine çalışma tarzımız üzerinden yukarıda bahsini ettiğimiz örgütsel hedeflerimiz açığa çıkarılmıştı. Kampanyamızın startı verildikten sonra hemen her alanımızda olumlu tepkiler verilerek ve iç hedeflerimizde düşünülerek- bazı alanlarımızda biraz daha geç kalmakla birlikte- adımlar atılmaya başlamıştı.

Kampanyamızla birlikte birçok alanımızda komisyonlar oluşturulmuş örgütümüzün kolektif inşası noktasında önemli adımlar atılmıştı. Böylesi bir gelişim bireylere bağımlı faaliyetinde etkisinin gittikçe kırılmasını sağlamaktaydı.

Bu dönem içerisinde alanlarımızdan doğru örneklemelere gidersek; Çanakkale alanımızda öncesinde yaşadığımız bireye bağımlı faaliyet yerini komisyonlarında kurulmasıyla daha kolektif bir çalışmaya bırakmaya başlamış, Sarıgazi alanımızda, farklı liselerde kurulan komisyonlarla daha örgütlü ve sistemli müdahaleler sağlanmış, İzmir ve Kocaeli alanımızda daha kolektif bir şekilde kitle çalışmalarımız örgütlenmiş, Mersin alanımızda kurulan komisyon ile örgütümüz daha fazla hissedilmeye başlamıştır... (Konferans İçin Hazırlanan Alan Değerlendirmelerinden)

Kampanya dönemimizde politik olarak içeriğini alanların özgün durumlarına göre şekillendirme düşüncemiz vardı. Bu süreçte özellikle T. Kürdistan’ı ve Kürt sorununun yoğun olarak hissedildiği bölgelerde yine, devlet terörü üst başlığında Rojava direnişi gündemleştirme yönlü hedeflerimiz mevcuttu. Bu hedefimiz ekseninde merkezi olarak yaptığımız Rojava afişleri, yerelerde kampanyamızın Kürt yüzüne dair atılacak adımların ön ayağını oluşturmuştu. Rojava direnişi gündemi ekseninde Amed, Dersim, Mersin vb. alanlarımızda eksik kalmalarıyla birlikte adımlar attık.

Konu kapsamında Amed alanımızdan doğru, T. Kürdistan’ı ve Rojava arasına örülmek istenen duvarı ve TC’nin Rojava politikalarını teşhir etmek için, Nusaybin’de örgütlenen mitinge katılım sağlanmış, Kürt sorunun çözümünde bizde öznevizin mütavazi adımlarından bir tanesi attık. Elbette bu çalışmalarımız bölgedeki öz gücümüz de düşünülürken hayli yetersiz kaldık. Saydığımız alanlarımızda Rojava gündemli daha fazla araç yaratarak, soruna daha fazla müdahil olabilirdik.

Kampanyamızın yüzünü kitleye döneceği ve bizim bir manevra yapacağımız gündem ise 6 Kasım ile birlikte YÖK’ün kuruluşu olarak belirlemiştik.

6 Kasım süresince kitlelerin sahiplenebileceği; parasız, bilimsel, anadilde, özerk, demokratik eğitim, YÖK Yasa Tasarısının geri çekilmesi, Bologna Projesinin iptal edilmesi, eğitim hakkı kapsamında temel taleplerimiz ile kitle çalışmaları yürüttük. Bu süreçte merkezi bir aracımızın olmaması bir olumsuzlukken hemen her alanımızda tekrardan bir hareketlenme yaşadık. Bu süreçte yerelerde materyaller yaratarak ve üniversitelerimizde bulunan diğer dinamiklerle birleşerek bir faaliyet yürüttük. Kampanyamızın bu aşamasında İzmir, Mersin, Kocaeli gibi alanlarımızda

kitle faaliyetinde yoğun bir tempo yakalayarak özgün çalışmalarına imza attık.

Her kampanyamızın bir de KADIN yüzü olmalıdır!

Kampanya çalışmalarımız kapsamında ciddi bir özleştirme vermemiz gereken konu kadın sorunu olmuştur!

Bildiğimiz gibi örgütlediğimiz kampanyamızın politik içeriğini ve diğer meselelerle ilişkilerini açığa çıkarırken, Kürt sorunu, Suriye gündemi, akademik demokratik taleplerle ilişkisi gibi birçok meseleyle temas ettiği yeri tartışmıştık. Ancak aslında sistemin ve kampanyamız özgülünde kolluk kuvvetinin kadın sorunu ekseninde keşiştiği ve devletin ve polisin teşhiri üzerinden kadın sorununa parmak basarak konuyu gündeme taşıyabileceğimiz ortak noktalar oldukça fazla olmasına rağmen biz meselenin bu yüzünü gündemimize almamıştık. Çok somut olarak “*katil polis üniversitelerden defol!*” sloganı gibi “*tacizci polis üniversitelerimizden defol!*” sloganını da kampanyamız içerisinde geniş bir sürece yayarak işleyebiliriz.

Bizim kadın sorunu konusunda hatalı duruşumuz elbette örgütümüzün bir bütün olarak kadın sorununun gündeminden düşmesinin bir sonucu olarak örgütümüzde vücut bulmuştur. Şuan için değerlendirdiğimizde geçtiğimiz divan toplantısında da meseleyi ele alarak daha yoğun bir tartışma sürecini kendi içerimizde başlatmış olduk. Bu konuda geçmişimizde de oldukça olumlu deneyimlerimiz mevcuttur ve bu deneyimlerimiz üzerinden sorunu gündemimize aldığımız oranda örgütümüzün kısa süre içerisinde tekrardan hızlıca yol alabileceği bir gerçekliğe sahiptir. Bu kapsamda son divan toplantımızda oluşturduğumuz merkezi kadın komisyonumuza da oldukça görev düşmektedir.

Merkezi kadın komisyonumuzun geçmiş sürecimizden dersler çıkararak bu konuda insiyatif alması gerekmektedir. Örgütümüzün gündeminde daha fazla yer alması gereken kadın meselesi konusunda, sorunu yalnızca kadın komisyonumuza havale etmemekle birlikte örgütümüzü yönlendirici bir öze sahip olması gerekmektedir. Örgütümüzün ve özelde de kadın komisyonumuzun bundan sonraki süreçlerimizde, her kampanyamızda, her pratik faaliyetimizde gündemimizi kadın sorunuyla ilişkilendirmesi ve sorunu daha fazla tartışması gerekmektedir. Yakın süreçte bizi bekleyen yerel seçimler çalışmalarımız, Rojava meselesi gibi konularda kadın sorunu başlığının üzerinde kesinlikle durmamız gerekmektedir.

Her Kampanyanın bir ön hazırlığı olmalıdır!

“#BAŞKALDIRYORUZ, Polis Defol Üniversiteler Bizimdir” şiarıyla yürüttüğümüz kampanyamızı, diğer kam-

panyalarımızın ışığında hedeflerimiz kapsamında eksiklikleri olmakla birlikte başarılı bir şekilde örgütlediğimizden bahsedebiliriz.

Kampanyamızı örgütlemeye önce birçok alanımızda polis terörü üzerinden tartışmaların yürütülmesi, eylemlerle hazırlık kapsamında bir dizi yol haritasının çıkarılması, divan toplantımızda meselenin daha etraflıca tartışılması ve merkezi araçlarımızın yaratılması gibi birçok konuda attığımız adımlar, kampanya çalışmalarımızın, yakın süreçte örgütlediğimiz diğer kampanyalarımıza göre daha verimli geçmesini sağlamıştır.

Ancak bu kampanyamız özgülünde eksik bıraktığımız yerleri tartışarak dersler çıkarttığımız oranda ileriki dönemlerde daha başarılı ve verimli çalışmalara imza atabiliriz. Bu kapsamda kampanyamızda yeterince altını dolduramadığımız noktalar bulunmaktadır. Bunlardan bir tanesi kampanyamızın politik argümanlarının daha fazla açığa çıkartılmasıyla birlikte bütün alanlarımızda kampanya başlamadan önce kampanya üzerine daha yoğun tartışmaların yürütülmesidir. Bu tartışma ortamını sağlayabilmek için ise divan toplantılarımız öncesi kampanya düşüncesi olan alanlarımız diğer alanları bilgilendirerek alanlarda da konuyu gündemleştirerek divan toplantılarımıza daha hazırlıklı gelmesi sağlanabilir. Böylelikle, divan toplantılarımızda daha doyurucu tartışmalar yapılabilir, kampanyamızın daha verimli geçmesini sağlayabiliriz.

Tüm bunları kampanyalarımızın ön hazırlığı çerçevesinde ele almalıyız. Meselenin teorik yanlarının irdelenmesi, politik muhtevanın asgari oranda çözümlenmesi, kampanyayı yürütecek örgütlülüğün düşünsel olarak hazırlanması gibi konularda yapılan ön hazırlık süreci, kampanyamızın direkt olarak sonucuna etki edecektir. Bundan kaynaklı kampanyalarımızı örgütlerken, alanlarımızda daha fazla tartışmalar yapmalıyız. Teorik ve politik açıdan kampanyalarımızın altlarını daha fazla doldurup, kampanya araçlarımızı iyice netleştirerek ve kampanyamızda soluklanacağımız yerleri belirleyerek kampanyalarımızın startını vermeliyiz. Yine örgütleyeceğimiz bir kampanyayı tartışırken özgün ve nesnel durumları daha fazla göz önünde bulundurmalıyız.

Bu bağlamda kampanyalarımızın başka kampanyalarla çakışma durumunun önüne geçmeye çalışmalıyız ya da iki kampanyayı birleştirecek politik zeminleri açığa çıkarmalıyız. Kampanyanın örgütün gündeminden düşmesine engel olmak için ise merkezi yayın organımız, sosyal medya gibi araçlar kullanılarak, gündemde gelişen olaylarla ilgili kampanya ekseninde yazılar yayımlayabilir, örgütlülüğümüzü hareketlendirebiliriz.

KOLEKTİF N SES

Yerel Yönetimlerde,

Söz, Yetki ve Karar Hakkı için

Harekete Geçelim!

Yerel seçimlere 3 aydan az bir süre kala, ülkemizde sınıf mücadelesinde gerilimin giderek arttığına, çatışmanın keskinleştiğine ve parantezine geniş emekçi yığınlarını alarak büyüdüğüne tanık oluyoruz. Hâkim sınıflar arasındaki klik dalaşı, gelinen aşamada karşılıklı operasyonlara, birlikte görülen birçok kirli işin açık edilmesine ve hatta bedduaaya kadar vardı. Her biri hâkim sınıf kliklerin birer temsilcisi olan AKP ve Cemaat arasında süregelen ve daha da derinleşeceği anlaşılan çatışma, yerel seçimleri daha önemli hale getiriyor. Yerel seçimin önemi, onu takip eden iki seçimle birlikte egemenler cephesinde en azından on yıllık bir dönemi etkileyecek olmasında yatıyor.

Ortadoğu'da değişen dengeler ve özellikle ABD emperyalizminin Suriye'de deyim yerindeyse çuvallaması, Rusya'yla masaya oturmak zorunda kalması ve Esad'lı bir çözüme fit olması bataklığa saplanan politikaların başında geliyor. Emperyalistler arası rekabet ve çıkar dalaşının sahası haline gelen Suriye'de, işlerin karışması, ABD emperyalizminin yeni taktik politikaları yaşama geçirmesini, yeni adımlar atmasını gerektirdi.

TC'den beklenen de, yeni yönelime uygun bir pratik hat izlemek oldu. Ancak tamda bu noktada Gezi'de dengesi bozulan AKP hükümetinin beklentilerin gerisinde kaldığı ve ayak uydur(a)madığı bir süreç gelişti. Bir süredir devam eden uyum sorununun, Hakan Fidan-İran kriziyle birlikte daha görünür hale geldiği ve emperyalist karargâhlarında, AKP'nin rolüne dair ciddi kaygıların yüksek sesle dilelendirilmeye başladığını söylemek mümkün. AKP-cemaat arasında dersanelerle birlikte başlayan ve 17 Aralık, rüşvet- yolsuzluk operasyonu ile iyice su yüzüne çıkan çatışmanın arka planında böylesi gerçekler yatmaktadır. Bu başlıkta, hem AKP ve hem de cemaatin Amerikancı olduğunu ve her iki cenahında emperyalistlerle özde bir sorunlarının olmadığını söylemek gerekir.

'Aynı Yağmurda Islananların' Yolları Ayrılıyor

Yaşanan gelişmelerden görünen ve anlaşılan o ki, bu-

güne kadar aynı yağmurda ıslanan, aynı yolda yürüyenlerin hikâyesi de finale doğru son hızla yol alıyor. ABD emperyalizminin, Yeşil Kuşak Projesi kapsamında bir ittifaklar ve güçler dengesini içinde barındırarak beslenip, büyütülen AKP hükümetinin, köşeye daha fazla sıkıştığından, geniş kitleler nezdinde ciddi bir prestij kaybına uğradığından/ uğratıldığından söz etmek mümkün. Bugüne kadar yolsuzluk ve rüşveti ayyuka çıkan pek çok bakan, milletvekili ve AKP kadrosunu "yedirtmeyiz" sloganıyla sahiplenen ve hattı müdafaa anlayışıyla defans yapan AKP'nin, gelinen aşamada hatları delinmiş, dört bakanı istifa etmiş, istifaların sayısı 10'u bulmuştur.

Yenilmez, yıkılmaz AKP ve sarsılmaz Erdoğan liderliğinin efsunu buharlaşıp uçmuştur. Erdoğan'ın yaveri, dün TOKİ, bugün Çevre ve Şehircilik Bakanı Erdoğan Bayraktar, emirleri Erdoğan'ın verdiğini ifşa etmiş, büyük patronun kim olduğu açığa çıkmıştır. Cemaatin, ABD'yle birlikte yürüttüğü operasyonun, AKP'yi sarstığına şüphe yoktur. Ne var ki, AKP/Erdoğan aldığı ilk darbenin etkisini çabuk atlatmış ve hızlıca toparlanmıştır. Yargı ve yürütme arasındaki yetki savaşları, engellenen yeni operasyonlar, bürokraside fişleme ve yer değiştirmelerin odacılarına kadar varması, şimdiye kadar bine yakın polisin görev yerinin değiştirilmesi boşuna değildir.

Erdoğan'da olduğu servis edilen 2 bin kişilik bir liste söylemi ile paralel devlet argümanını güçlendirmeye çalışan AKP, öte yandan ortaya çıkan rüşvet ve yolsuzlukların hiçbirine dair en ufak bir yalanma dahi yapamamaktadır. Miting üstüne miting yapan, gazetecileri, Akil İnsanları toplayan Erdoğan'ın, dökülen makyajı tazelemeye çalıştığı açıktır. Yaşanan tam bir devlet krizidir. Devletin en üst düzeyde yönetici organları, toplantı üstüne toplantı yapmakta, kavgayı en azından şimdilik "hal yolu"na, taşları yeniden yerine koymanın hesapları yapılmaktadır.

Gülen'in Abdullah Gül'e gönderdiği sulh mektubu ve görece iyimser, barışçıl açıklamalar yanıltıcı olmamalıdır. Çatışma ve dalaşın, önümüzdeki günlerde devam edeceği, her iki tarafın yaptığı hazırlıklardan anlaşılmaktadır. Ye-

rel seçimlerin bu kavgada önemli bir viraj olması ve diğer seçimler üzerindeki önemli etkisi dikkate alındığında ateşin kolay sönmeyeceği bellidir.

“Yeni Başlayanlar için Kürt sorunu; Lice”,

Bugün karşımıza çıkan tabloyu yalnızca egemen sınıflar arasındaki klik dalaşıyla açıklamak yeterli değildir. AKP hükümetinin, yönetmede yaşadığı zorluk, her şeyden önce yığınların eskisi gibi yönetilmek istememesiyle açığa çıkmıştır. Yığınlar, Gezi İsyanı’nda sokağa çıkarak, AKP’de ifadesini bulan uygulamalara yönelik tepki ve öfkelerini ortaya koydu. Sokaklardan, meydanlardan yankılanan “*bu daha başlangıç...*” ve ona eşlik eden “*Mücadeleye devam...*” sloganı kitlelerin, kendi kaderini eline alma adına güçlü bir istek duyduğunu gösterdi.

Faşizmin vahşi saldırılarına, gözaltı ve terörüne rağmen yığınlar, sokağa çıkarak “*bizde varız*” dedi. Gezi, düzenin AKP hükümeti eliyle yaşama geçirdiği ekonomik ve siyasi politikaların bir sonucu olarak ortaya çıktı. Küçük ve orta burjuvazi, uygulana gelen politikaların bir sonucu olarak büyük bir mülksüzleşme, yoksullaşma ile karşı karşıya kaldı. İşçi sınıfı, kazanılmış haklarına yönelik kapsamlı bir saldırı furiasıyla, esnek, güvencesiz ve taşeron çalışma cenderesine alındı.

Kamu emekçileri, neo-liberal politikalarla birlikte büyük bir yıkım yaşadı. AKP’de fazlasıyla karşılığını bulan ataerkil zihniyet, bundan beslenen devlet ve erkek şiddeti, kadınlarda büyük bir öfkenin birikmesine neden oldu. Homofobi ve transfobiyi göklere çıkaran, onu körükleyen toplumsal cinsiyet politikaları, LGBTİ’leri Gezi’nin en dinamik güçlerinden biri haline getirdi.

En rafine ifadesini boğaza yapılan köprüye “*Yavuz Sultan Selim*” isminin verilmesinde bulan, eğitim alanında yaşama geçirilen 4+4+4 düzenlemesiyle toplumsal bir boyut alan, Alevilere dönük zor ve baskı ile asimile etme- Sünileştirme politikaları Alevileri, isyanın en ön saflarına getirdi. Ezilen ulus ve milliyetlere yönelik baskı ve zorbalıkta sınır tanımayan devlete/AKP hükümetine karşı, başta Kürt ulusu, halkının gelişen direnişi, savaşı ve ayaklanmış bilincinden ilham alan Gezi İsyanı, bir parçası olan tüm sınıf ve katmanları, ulus, milliyet, inanç ve cins kategorisinde sayabileceğimizi ötekileştirilenleri, ezilenleri, değiştirip dönüştürdü.

Halk gençliğinin en dinamik güçlerinden olduğu Gezi İsyanı, özellikle Amed Lice “*Kale*” kol yapımına karşı yapılan eylemde asker tarafından katledilen Medeni Yıldırım’la birlikte şovenizme karşı büyük bir tepkiyi bu açıdan önemli bir “*kardeşleşmeyi*”, yakınlaşmayı sağladı.

Kadıköy başta olmak üzere on yıllardır devletin şove-

nizm zehrinden etkilenen yığınlarca insan, “*Yeni Başlayanlar için Kürt sorunu; Lice*”, ya da “*#diren lice Kadıköy seninle*” sloganlarıyla yürüdü. Ulusalçıların kışkırtmasına ve bu yönde bilinçli politikasına karşın Taksim Meydanı’ndan ülkenin dört bir yanına, Kürt halkının bugüne kadar yaşadıklarını anlamak adına önemli bir empatinin kurulduğunu söylemek mümkün.

Ulusal Sorun, Sınıf Mücadelesindeki Ağırlığını Korumaktadır

Yerel seçim tavrımız, sınıf mücadelesinin en diri, ona yön veren temel dinamiklerini belirlemekle ortaya çıkacaktır. Gezi’de açığa çıkan güç, tartışmasız bunların başında gelmektedir. Bir diğeri ise Kürt ulusunun milli baskıya, imha, inkâr ve asimilasyon politikasına karşı yürüttüğü savaşıdır.

21 Mart Newroz’unda Abdullah Öcalan’ın yaptığı çağırısıyla “*demokratik çözüm*” adı altında yeni bir sürece girilmiş olması ve bugüne kadar gerek Reyhanlı gerekse de Gezi ve son olarak yolsuzluk operasyonları sırasında ortaya koyduğu problemlerle yaklaşımlarına rağmen Kürt Ulusal Hareketi bağlamında, ulusal sorun sınıf mücadelesindeki ağırlığını korumaktadır.

Bu durum, Ulusal hareketin Öcalan aracılığıyla AKP hükümetiyle yürüttüğü görüşmelerden bağımsız olarak, Kürt ulusunun 30 yılı aşkın mücadele, savaş ve direnişiyle biriktirdiği deneyim nedeniyle böyledir. Kaldı ki, Ulusal Hareketin, yaşama geçirdiği politikalar, bizim ulusal hareketlerin sınıfsal yapısı olarak tanımladığımız çerçeveye yeterince uymaktadır. Burada aslanan, Gever’de bir kere daha açığa çıktığı üzere, sistemin Kürt ulusuna yönelik geleneksel düşmanlığının barış ve çözüm söylemlerine karşın değişmediği, değişmeyeceği gerçeğidir.

Roboski’nin üzerinden iki yıl geçmesine karşın açılan davada bir arpa boyu yol alınmaması, son sürat yapımı devam eden “*kale*” kol ve baraj inşaatları da bunun somut bir göstergesidir.

Kürt ulusunun ve özellikle Kürt halk gençliğinin faşist devlet karşısındaki radikal duruşu varlığını korumaktadır. Yapılan görüşmelere ve kimi yanlış politikalarına karşın Kürt Ulusal Hareketi, sınıf mücadelesinin hala en dinamik güçlerinden birini oluşturmaktadır.

Şovenizmi Kırma İçin HDK!

Yukarda bir kısmını açmaya çalıştığımız söz konusu tablo içinde, yerel seçim tavrımız açısından, sınıf mücadelesinde öne çıkan iki dinamik gücün kesiştiği bir düzlem olarak Halkların Demokratik Kongresi(HDK) anlam kazanmaktadır. Bilindiği üzere HDK, toplumun her kesiminden ezilenlerin, bir kongre düzleminde bir araya ge-

lişini anlatmaktadır. HDK'nin yerel seçimlere yönelik; yerinden yönetim, katılımcılık, bölge halkının söz, karar ve yetki hakkının tanınması, kentsel dönüşüm, taşeronlaştırma, kadınların ve LGBTİ bireylerin yerel yönetimlere katılımına yönelik yaklaşımları doğru bulduğumuz, sahiplenebileceğimiz yaklaşımlardır.

YDG olarak, yerel seçimlerde Konferans tartışmalarında ağırlıklı bir eğilim olarak açığa çıktığı üzere, HDK'nin inisiyatifıyla örgütlenen HDP'nin ve onun bir bileşeni olan BDP'nin adaylarının desteklenmesi doğru olacaktır. YDG olarak HDK(Gençliği) ile bugüne kadar pek çok eylem ve etkinlik örgütledik. HDK'nin bir bileşeni olarak politikalarımızın ortaklaştığı, kesiştiği noktalarda beraber yürüdük. Gezi İsyanı, değişik sınıfsal katmanlar, milliyet ve inançlardan, görüş ve siyasal fikirlerden; kadın, LGBTİ ve erkeklerin birlikte mücadele ettiği bir süreç ev sahipliği yaptı. Bu açıdan HDK'nin hedef kitlelerinin Gezi'de sokağa çıktığından söz etmek gerekir.

İsyan sırasında, HDK'nin bileşeni devrimci, ilerici güçler başından itibaren, yurtsever hareketin sonradan ve ağırlıklı olarak gençlik üzerinden sınırlı bir katılım sağladı. Ne varki, HDK'nin eksiklerine ve BDP'nin hatalı yaklaşımlarına karşın Gezi'de, devletin uzun yıllar boyunca ördüğü şovenizm duvarı delindi. Gezi ruhunun, CHP eliyle sisteme yeninde yedeklenmeye çalışıldığı yerel seçimlerde, açığa çıkan anti-şovenizmin HDK de örgütlenmesi ve ileri taşınması son derece önemlidir. Bunun başarılabilmesi durumunda, bugüne kadar devletin, T. Kürdistanı'nda yaşama geçirdiği politikaların güçlü bir dayanağı zayıflamış olacaktır.

HDK'nin adaylarının sahiplenilmesinde başlıca kıstas adayların niteliğinde düğümlenmektedir. Yerel yönetim politikalarıyla birlikte, nitelik açısından, bölge halkı tarafından sevilen, saygı duyulan adayları sahiplenebiliriz. Bununla birlikte adayın desteklenip desteklenmeyeceği konusunda genel yaklaşıma paralel şekilde yereller inisiyatif kullanmalıdır. Alanlarda tüm YDG'lilerin katıldığı alan toplantılarında sorun etraflıca tartışılmalı ve karar kolektif bir şekilde alınmalıdır. Adayın desteklenmesi noktasında kadına yönelik şiddet ve taciz kırmızı çizgilerimizdir. Aynı kıstas HDK'nin olmadığı yerlerde, devrimci, ilerici, adayların desteklenebilmesi açısından da geçerlidir.

Yerel Yönetimlerde Gençliğin Sözü Var!

YDG, Yeni Demokrasi mücadelesinin bir parçasıdır ve Demokratik Halk Devrimini savunur, propagandasını yapar. Bu açıdan yukarıda yer verdiğimiz tavırla birlikte YDG olarak önceliğimiz Yeni Demokrasi güçlerinin

adaylarıdır. Söz konusu adayların yerel yönetim politikaları, yerel yönetim-merkezi iktidar ilişkisine bakış açısı ve sahiplendiği siyasal program bize daha yakındır. Bu açıdan Yeni Demokrasi güçlerinin adaylarının bulunduğu yerlerde sürecin doğrudan bir parçası olmamız, görüş ve önerilerimizi, aynı zamanda taleplerimizi dile getirmemiz gerekecektir. Konferansta netleşen tavrımızla birlikte ilk elden hızlıca yapılması gereken HDK Gençliği ile iletişime geçmek olmalıdır. Akabinde faaliyetin yoğunlaştırılacağı belli başlı alanlar (üniversite-semt) belirlemek gerekecektir.

Elbette tüm bunlar alanın iradesiyle, bilgisi ve yönlendirmesiyle yapılmalıdır. Yerel seçimler, halk gençliğinin politikaya daha fazla ilgi duyduğu ve politikleştiği bir süreci anlatmaktadır. Bu açıdan, etkili bir yerel seçim faaliyeti yürütmek, halk gençliğiyle daha güçlü bağlar kurmamıza da vesile olacaktır. Yerel yönetimlerde bizim için asıl olan kendi çalışmalarımızdır. Yerel seçim çalışmaları boyunca hedefimiz, yerel yönetim taleplerimiz bağlamında, halk gençliğinin mücadelesini geliştirirken, örgütlülüklerimizi sağlamlaştırmak, geniş kitlelere ulaşmak ve örgütlenmek olmalıdır. Bunun için çalışmanın somuta indirgenmesi gerekecektir.

Konferansta bu başlıkta yürütülen tartışmalarda pek çok öneri çıkmıştır. Bu öneriler, divan toplantısında somut bir yol haritasına dönüşmelidir. Bugün yerel yönetimlerde, gençliğin sözü yoktur. Öğrenci gençlik, barınma, yurt sorunlarıyla boğuşmakta özellikle büyük şehirlerde ulaşım da çok ciddi sorunlar yaşanmaktadır. Belediyelerin verdiği burslar ve öğrenci paso indirimleri birçok yerde kaldırılmış ya da ciddi şekilde budanmıştır.

Öğrenciler hemen her yerde bölgenin en mağduru durumundadır. Mersin Üniversitesinde Bahar'ın yaşamını kaybetmesinde görüldüğü gibi belediyeler yolları yapmamakta, öğrencileri adeta yok saymaktadır. Uyuşturucu, yozlaşma ve çete kısıracında yoz bir yaşama sürüklenen semt gençliği de yerel yönetimler tarafından görmezden gelmekte, yaşadıkları sorunların çözümüne, sosyal-kültürel ihtiyaçlarının çözümüne dair hiçbir adım atılmamaktadır.

Özetle, yerel yönetimlerde gerek büyükşehirlerde gerekse de belde belediyelerinde gençlik, söz- yetki ve karar hakkına sahip değildir. Oysa Gezi İsyanı, halk gençliğinin söyleyecek sözü olduğunu bunun arkasında duracağını gösterdi. Halk gençliği, Gezi İsyanı'nda AKP hükümetinin baskılarına, hakaret ve saldırılarına karşı sokağa çıktı. Sözü, gaz bombalarına, plastik mermileri ve canı pahasına söyledi.

“Çal Çal Nereye Kadar Bitti Buraya Kadar!”

Gezi İsyanı ve yankıları bağlamında, ODTÜ, Antakya, Tuzluca'yır'da gelişen direnişlerin ardından, sınıf mücadelesinde yeniden tansiyonun yükseleceği günlere doğru ilerliyoruz.

Haziran İsyanı'nda sokağa çıkan ve **“bu daha ba-langıç...”** sloganının kendine rehber edinen yığınlar, AKP-Cemaat arasındaki kapışma sırasında ortalığa saçılan yolsuzluk ve rüşvet tablosuna verdikleri tepkiyle, **“Gezi'nin ruhu”**nu hala güçlü bir şekilde taşıdıklarını ortaya koydu. Kitlelerin sınırlı düzeyde de olsa sokağa çıkan tepkisi, önümüzdeki günlerin oldukça sıcak geçeceğini gösteriyor.

Zira, hâkim sınıf klikleri arasındaki çıkar dalışı tüm hızı ve şiddetiyle devam etmektedir. Devlete hâkim olmak adına etkinliğini arttırmak ve rakip kliğin gücünü zayıflatmak uğruna, emperyalistlerin bir parçası olduğu mücadele, yerel seçimler düzleminde giderek ısınıyor.

Sorunun bir yanı bu olmakla birlikte, süreci esasta her iki taraf açısından tehlikeli kılan temel dinamik Gezi'nin açığa çıkardığı ruhtur. Ya da tersinden söylemek gerekirse bugün hâkim sınıf kliklerini karşı karşıya getiren, kimyalarını bozan ve yönetme kabiliyetlerini sarsan başlıca faktörlerden birinin Gezi İsyanı olduğunu söylemek mümkün. Gezi, orta ve küçük burjuvazinin, işçi sınıfı ve emekçi yığınların; emekçi kadınların, LGBT bireylerin, halk gençliğinin, Alevilerin ve azınlık milliyet ve toplulukların sisteme karşı birikmiş öfkесinin bir dışavurumuydu. İsyân boyunca, toplumun ezilen her kesiminden yığınlarca insan, yaşadıkları baskı, zulüm, sömürü ve zorbalığa karşı sokağa çıktı.

Bu bağlamda Gezi, bir kısmını açtığımız söz konusu nedenlerle oluşan, öfkeden müteşekkil fay hattının kırılması olarak tanımlanabilir. Hâkim sınıfların sözcüsü olarak AKP hükümetinin, uygulamakta ısrar ettiği politikaların bu

fay hattında kısa sürede yeniden büyük bir enerjiyi biriktireceğine ise şüphe yok.

17 Aralık'ta yaşanan yolsuzluk ve rüşvet operasyonu sonrası sokağa çıkan kitle hareketine bu pencereden bakmak yanlış olmayacaktır. Bu bağlamda, yerel seçim, sonrakiler üzerinden yaratacağı doğrudan sonuçlarıyla birlikte, Gezi İsyanı'nın gölgesinde kalmış ve sıradan bir seçim olmaktan çıkmıştır. Yerel ve ona eklenen cumhurbaşkanlığı ve genel seçimler, Gezi de sokağa çıkan kitle ile hâkim sınıfların sözcüsü AKP arasında bir hesaplaşma anlamına gelecektir. Buna Dershaneler kriziyle birlikte ivme kazanan, 17 Aralıkla yeni bir boyut alan AKP-cemaat çatışmasını da eklediğimizde sınıf mücadelesinin her an yeni gelişmelere gebe, yüksek bir ivmede seyreceğini söylemekte pekâlâ mümkün olabilmektedir.

Panik Yapma Organize Ol!

Bu gerçeklik, halk gençliğinin anti-faşist, anti-emperyalist kitle örgütü olan YDG içinde önemli fırsatlar ve sorumluluklar anlamına gelmektedir. Yolsuzluk operasyonları sonrasında ülkenin birçok yerinde sokağa çıkan kitlelerin hatırı sayılır bir bölümünü halk gençliği oluşturmaktadır. Emeğimizi ve geleceğimizi çalarak kendilerine hanedanlıklar kuran, sömürücü asalaklara karşı halk gençliği, elbet tepki gösterecek ve sokağa çıkacaktır. Tartışmanın bizim açımızdan düğümlendiği nokta YDG'nin bu sürecin neresinde duracağı ve nasıl bir tutum takınacağıdır.

YDG, halk gençliğinin militan bir kitle örgütü olarak, kuşku yok ki direniş meşalesini en önde taşımalıdır. Biz YDG'liler, halk gençliğinin, çeşitli biçimler olarak sisteme yönelen her türlü mücadelesinin bir parçası olmak, onu büyütmek ve ondan öğrenmekle yükümlüyüz. Direnişin ru-

Bir Yıllık Faaliyet Raporu

Örgütümüzün 7. Konferansından 8. Konferansına kadar geçen süreci, alan değerlendirmeleri paralelinde kurumsallaşma ve çalışma tarzı, kitle çalışmalarımız ve kampanyalarımız başlıkları altında toparlayarak kendimizi değerlendirmemiz gerektiğini düşünüyoruz.

Kurumsallaşma ve Çalışma Tarzımız

7. Konferansımız gündem maddelerinden olan, YDG’de demokrasinin uygulanması ve YDG’nin kurumsallaşması konuları bu yıl içerisinde de oldukça tartıştığımız konulardandı. Bu konular, bir yandan YDG’nin kurumsallaşmasını, kendi ayakları üzerinde daha fazla durmasını sağlarken, YDG’nin örgütsel yapısı ve çalışma tarzında etkileyecektir. Bundan kaynaklı geçtiğimiz süreci tartışırken bu konuda ayrı bir başlık açmak gerektiğini düşünüyoruz.

Geçtiğimiz yıldan bu yana YDG’nin kurumsallaşması ve çalışma tarzını göz önüne aldığımızda, ileriye doğru bir ivmenin yakalandığından bahsetmemiz doğru olacaktır. Bu ivmelenmeye göz attığımızda karşımıza çıkan şey, 2013 yılının bizim için ikiye bölündüğüdür. Örgütümüz açısından bahsettiğimiz, kurumsallaşmamızdaki ivmelenme ve çalışma tarzımızdaki değişimin yaşanması tesadüfi bir şekilde gerçekleşmemiştir. Araya giren Gezi İsyanı ve ardından gerçekleştirdiğimiz bir dizi tartışmalar, kendimize dair çıkardığımız derslerin pratikte yaşam bulmasıyla böyle bir sonuç yaşanmıştır. Örgütümüzde yaşanan bu gelişmelerin “Gezi”den öğrendiklerimiz” kapsamında değerlendirilmesi mümkündür.

Bu konuda var olan değişimi daha somut bir şekilde görebilmek için birkaç konuya değinmemiz yerinde olacaktır.

Bildiğimiz üzere YDG içerisinde tartışılan meselelerin merkezileşmesi ve daha örgütlü bir şekilde hareket edebilmek için divan toplantıları örgütlemekteyiz. Divan toplantılarını örgütlerken dikkat ettiğimiz meselelerden bir tanesi üç ayda bir düzenli olarak divanın toplanmasıydı. Ancak biz bu kararımızı uygulamakta aksaklıklar yaşıyorduk ve yaşanan bu aksaklıklarımız alanlarımızda dağınıklık olarak kendini gösteriyordu.

2013 yılı içerisinde örgütlediğimiz merkezi divan toplantılarımıza göz attığımızda, yukarıda bahsini yaptığımız, ikililik ve iyiye doğru ivmelenme halini görebiliriz. 7. Konferansımızın ardından gerçekleştirdiğimiz ilk divan toplantısı Eylül, ikinci divan toplantımızı ise Kasım ayı içerisinde gerçekleştirildiğini görebiliyoruz (burada, Eylül öncesinde bölgesel divan toplantıları yaptığımızı belirtmek gerekiyor).

Yaptığımız bu divan toplantıları YDG’nin daha örgütlü ve daha hareketli bir şekilde ilerlemesini sağlamıştır. Çanakale alanımızın faaliyet değerlendirmesinde değinerek, “Divan toplantısının öncesinde kolektif bir çalışma tarzının oturtulmadığı buna bağlı olarak da pratikte işlerin belli kişiler üzerinden yürüdüğünü gözlemlemekteyiz.

Divan toplantısının ardından ise alanımızda yaptığımız bir toplantıyla geçmiş sürecimizin özelleştirisini verdik. Yine alanımızda yaptığımız toplantıda kolektif çalışma tarzını oturtmak amacıyla somut adımlar attık ve komisyonlar oluşturduk. Yazı komisyonu, basın komisyonu ve mali komisyon oluşturduk. Komisyonlarımıza, kitle ilişkilerimize ulaşarak genişletilmesi ve bununla beraber örgütlülüğümüzü genişletme perspektifiyle yaklaştık.” vurgulaması divan toplantılarımızın önemini bir kez daha göstermiştir. Bu gibi gelişmelerin diğer alanlarımız için de geçerli olduğundan bahsedebiliriz. Yine benzer bir ivmelenme durumu kitle çalışmalarımızın ana halkasını oluşturan dergimizde de yaşanmıştır. 2013 yılında toplam sekiz sayı çıkardığımız dergimizin yarısını son dört ayda yani Eylül, Ekim, Kasım ve Aralık aylarında çıkardığımızı görebiliyoruz. Bu aylar içerisinde daha kolektif bir şekilde ve zamanında çıkardığımız dergilerimizin sayfa sayısında da artış yaşanmıştır.

Eylül ayı içerisinde yaptığımız divan toplantısında YDG’nin kolektif çalışması ve komisyonlar meselesinin üzerinde önemle durmuştuk. Divan toplantımızda bu konuyu tartışmamızın ardından birçok alanımızda komisyonlar kurma noktasında bir bilinç açıklığı oluşmuştur. Burada da Sarıgazi pratiğimizin üzerinde durabiliriz. Sarıgazi alanımızdaki yoldaşlarımızın hazırladıkları faaliyet değerlendirmesindeki kolektif çalışmanın anlatıldığı bölümde: “Disiplinli bir şekilde ve kolektif çalışmayla yürütülen faaliyetimiz sonucunda Sarıgazi alanımızda kısa bir süre içerisinde faaliyetimiz 4 ayrı liseye sıçramıştır. Yine böylesi bir çalışmadan kaynaklı, yani hafta da iki kere toplandığımızdan ötürü, ülke gündemindeki gelişmelere karşı refleksif bir karşı koyuş sergiledik.” anlatılanlar hepimiz için örnek bir yerde durmaktadır.

Kitle Çalışması

Kitle çalışması, kitlelerle bütünleşme, kitlelerden öğrenme YDG için ideolojik ve örgütsel açıdan kendini koruyup ilerletebilmesi için en önemli konulardandır. Kendi pratiklerimizin de defalarca kez ispatladığı gibi kitle çalışmasının yapılmadığı dönemlerde, kendine, örgüte güvensizlik ve doğallığında da gerilemeler yaşamaktayız.

Yine kitle çalışmalarımız, kitlenin gerçekliğine hâkim olabilmemiz açısından da oldukça önemlidir. Hatta Mao yoldaş, gerçekliğin tek ölçütü olarak pratik faaliyete işaret ediyor olması, kitle çalışmalarının ne derece kilit bir nokta da durduğunu bizlere göstermektedir. Bu eksende bir yıllık süreç içerisindeki kitle çalışmalarımızdaki olumlu- olumsuz yönlerimize göz atalım.

2013 yılı için hatta buna daha önceki süreçlerimizi de ekleyebiliriz ki YDG örgütümüzün kitle faaliyeti belirli dönemlerde oldukça hareketlenmiş ancak bazı dönemlerde de bir düşüş yaşanmıştır. Buna hem ülkenin politik atmosferi hem de YDG’nin özgün durumları etki etmiştir. Kitle faaliyetimizin yükselişe geç-

tiği dönemler genellikle ya kampanya dönemlerimizin başında olmuş ya da ülke gündemine etki eden siyasi atmosferlerde yaşanmıştır. Buradan hareketle örgütümüzün kitle çalışmaları noktasında istenilen disiplini ve istikrarı yakalayamamış olmasıyla birlikte oldukça olumlu pratiklere de imza attığını görüyoruz.

Yine örgütümüz özgülünde kitle çalışmalarımızın ana halkasında dergimiz bulunmaktadır. Dergimizin, her sürecimizde kitle faaliyeti yürütmemiz için elimizin altında hazır bulunan bir araç olduğunu söyleyebiliriz. Bundan kaynaklı dergimize yaklaşımımız ve dergimizin yaygın dağıtımını da kitle çalışmalarımızın bir aynası olmaktadır. Burada Kocaeli alanımızda dergi dağıtımlarından çıkardığımız sonuca göz atabiliriz. Kocaeli alanımızda dergi dağıtımlarımızın yaygın ve sürekli bir şekilde yapılması hem dergimizin daha fazla kitleyle buluşmasına, YDG'nin politikalarının daha fazla insana ulaşmasına hizmet ederken hem de dergi dağıtımlarıyla birlikte çevre çeperimizde bulunan kitle ilişkilerimiz örgütümüze daha fazla yakınlaştırmıştır. Benzer bir örnek Mersin alanımız içinde geçerlidir. Daha önceki süreçlerde yaygın dağıtım yapmayan alanımız, dergimizin yaygın dağıtımları sırasında kitleye politikalarımızı, kampanyamızı anlatma fırsatı bulmuştur. Bu örneklerde görüldüğü gibi, örgütümüzün genelinde temel olarak örgütlenme eksikliği bulunmaktadır. Bu durum söylemde “çok çalışıyoruz ancak örgütlenemiyoruz.” olarak kendini gösteriyor. Durumumuz gerçekten de öyledir, yani çok çalışıyoruz ancak örgütlenemiyoruz. Bizim kitle çalışmalarımız sırasında cevap aramamız gereken yer de burası olmalıdır. Basitten karmaşığa doğru gidersek, ilk adım olarak kitle faaliyetini neden yürüttüğümüzü kavramamız gerekiyor. Ardından ise YDG'nin örgütlü gücünü ve sesini arttırması için neler yapılabileceğini ortaya çıkartmalıyız. Yine kitleyi örgütümüze daha fazla yakınlaştırmak için dağıtımlarımızın, afiş çalışmalarımızın dışında özgün etkinlikler ortaya koymalıyız. Bu etkinliklerimiz içerisinde YDG'yi anlatabileceğimiz zeminleri yaratabiliriz.

Kampanyalar

Örgütümüz bildiğimiz üzere sürece daha bütünlüklü ve daha sistemli bir şekilde yaklaşabilmek için belirli dönemlerde kampanyalar örgütlemektedir. 2013 yılı içerisinde de örgütümüz, “Üniversitelerin Piyasalaşmasına, Öğrencilerin Metalaşmasına İzin Verme!” şiarlı YÖK karşıtı kampanya ve “#Başkaldırıyoruz, Polis Defol Üniversiteler Bizizdir!” şiarlarıyla, kitleye dönük kampanyalar örgütlemiştir. Yine aynı dönemde daha iç bir kampanya olarak “Devrimci Çizgide Sebat Et Devrimci Çizgiyi Yeniden Üret!” kampanyası örgütlemiştir. Ayrıca örgütümüz komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın katledilmesinin 40. Yılı vesilesiyle de Kaypakkaya kampanyasına eklenmiştir.

Kampanya dönemlerimizde örgütümüzü incelediğimizde, diğer dönemlere nazaran daha hareketli olduğunu görebiliyoruz. Ancak kampanyalarımıza dair değerlendirmelerimize göz attığımızda, kampanyalarımızın örgütlenmesinde ve kamuoyuna deklare edilmeden önceki hazırlık süreçlerinde bir eksikliğimizin olduğu açığa çıkıyor. Bundan kaynaklı kampanyalarımızı örgütler-

ken, alanlarımızda daha fazla tartışmalar yapmalıyız. Teorik ve politik açıdan kampanyalarımızın içeriğini daha fazla doldurarak, kampanya araçlarımızı iyice netleştirerek ve kampanyamızda soluklanacağımız yerleri belirleyerek kampanyalarımızın startını vermeliyiz. Yine örgütleyeceğimiz bir kampanyayı tartışırken özgün ve nesnel durumları daha fazla göz önünde bulundurmalıyız. Bu bağlamda kampanyalarımızın başka kampanyalarla çakışma durumunun önüne geçmeye çalışmalıyız ya da iki kampanyayı birleştirecek politik zeminleri açığa çıkarmalıyız.

Eğer biz kampanya dönemlerimize yukarıda bahsettiğimiz noktalara daha fazla özen göstererek girersek, kampanya çalışmalarımızın da bir o kadar verimini arttıracaktır. YÖK karşıtı başlattığımız kampanyaya dair alanlarımızın yaptıkları değerlendirmelerde ki ortak nokta, kampanyamızın politik argümanlarının yeterince açığa çıkarılmaması ve Kaypakkaya kampanyasıyla çakışmış olması durumuna değinilmiştir. İçeride dönük kampanyamız ise alanlarda gündemleşmemiş ve örgütümüzün gündemine girmemiştir.

Daha kapsamlı olarak değerlendirmesini yapacağımız “#BAŞKALDIRIYORUZ, Polis Defol Üniversiteler Bizizdir!” kampanyasına geçmeden önce tekrardan özetlersek, kampanyalarımız bir ön hazırlık evresini içermek zorundadır. Bu ön hazırlık süreci meselenin teorik yanlarının irdelenmesi, politik muhtevanın asgari oranda çözümlenmesi, kampanyayı yürütecek örgütlülüğün düşünsel olarak hazırlanması gibi oldukça önemli noktalarda kampanyalarımıza yoğunlaşılması gerekmektedir.

“#BAŞKALDIRIYORUZ, Polis Defol Üniversiteler Bizizdir!” şiarlı yürüttüğümüz kampanya çalışmalarımızı ele aldığımız da, önceki dönem kampanyalarımızdan dersler çıkardığımızı söyleyebiliriz. Kampanyamızın hazırlık sürecinde ve startıyla birlikte, kampanya kapsamında hedeflerimiz ve taleplerimiz ayrı ayrı ele alınmış, kampanyamızın duraksama noktaları ve finali büyük ölçüde saptanmış, kampanyamızın merkezi araçları oluşturulmuştur. Ancak yine de eksiklerimiz mevcuttur. Bunlardan bir tanesi kampanyamız süreci boyunca kampanya ve taleplerimiz gündemli daha fazla yazılar yazarak örgütümüzü harekete geçirebilirdik. Yine bu bağlamda yayın organlarımızı daha aktif bir şekilde kullanabilirdik. Ayrıca kampanyamızın çıkış noktası ve temeli olarak devlet terörü olmasına karşın bu konunun altı yeterince doldurulamamış bundan kaynaklı kampanyamızın, üniversitelere yönelik yapılan saldırılarla, Rojava ve Wan gibi gündemlerle bağı eksik kurulmuştur. Bununla birlikte kampanyamızı kadın sorunu ile birleştiremedik. Bu yaklaşımımız elbette örgütümüzün gündeminden kadın sorununun gittikçe düşmesiyle alakalı bir meseledir. Kadın sorunu üzerinden kampanyamız düşünüldüğünde rahatlıkla “tacizci polis üniversitelerimizden defol!” sloganı ekseninde, meselenin kadın yüzü öne çıkarabilirdik.

Sonuç olarak kampanyamızın hedeflerinden doğru baktığımızda başarılı bir kampanya dönemi geçirdiğimizden bahsedebiliriz. Kampanya hedeflerimizden olan komisyon tarzı çalışma, YDG'nin kurumsallaştığı yerlerde kampanya dönemi boyunca atılan adımları olumlu etkilediğini söyleyebiliriz.

Konferansın öğrettiklerinden; İnisiyatif paylaşma temelinde örgütün kolektif inşası

Gezi İsyanından bu yana, çalışma tarzımıza dair yürüttüğümüz tartışmalarla attığımız adımlar karşılığını hemen her alanımızda karşılığını buluyor. 8. konferansımızda tartışmalara katılım düzeyi, bunun en önemli göstergelerini oluşturuyor.

Gezi İsyanı'nın en hareketli olduğu dönemlerde tüm alanlarımızda var olan eylemliliklere katılmıştık, birçok eylemin örgütleyicisi olmuştuk ve barikatların ön saflarında yerimizi almıştık. Ancak bu dönemde büyük bir eksiklik olarak merkezi ve örgütlü bir şekilde tavır alamamış, ortak bir duruş sergileyememiştik.

Ardından gelişen süreçle birlikte yerel faaliyetlerimizde daha kolektif, çevrenin katkılarına daha açık ve yaşanan sorunları çözmeye yönelik adımlar atmamız ve bunların, YDG'nin merkezi oturumları (divan toplantıları) ile buluşmasının, tüm örgütlülüğümüzü bir adım daha ileriye taşıdığından bahsedebiliriz. Merkezi oturumlarımızda ileriye dönük yaptığımız planlamalar, YDG'nin ortak iradesinin açığa çıkması alanlarımızın daha koordineli ve ortak bir şekilde harekete geçmesini koştullamıştır.

Tüm bunlarla birlikte, içerisine girdiğimiz yeni mücadeleye yılımızda geçmiş sürecimizden çıkardığımız dersleri, daha derinlemesine ve deneyimler çıkararak alanlarımızda tartışmalıyız. Bu tartışmalarımızdan çıkardığımız ders ve deneyimlerimiz, yeni isyan dalgaları geldiğinde tekrar tekrar dönüp baktığımız, pusulamız olacaktır. Bu bağlamda, 8. Konferansımızı ve daha önceki sürecimizi değerlendirirken bütünlüklü bir bakış açısı geliştirmeli, süreçlerimizi birbirinden kopararak ele almamalıyız.

Bu yüzden 8. Konferansımızı değerlendirirken, açığa çıkan şeyleri, YDG'nin geçmiş sürecinden kopartarak, sadece o anı değerlendirmek hatalı bir yaklaşım olacaktır. Konferansımız, tüm örgütümüzün eksikleri, yetmezlikleri ve başarılarıyla birlikte geç-

mişimizin bir toplamı olarak okunmalıdır. Burada yürüttüğümüz tartışma, bir konferans değerlendirmesi olmamakla birlikte alanlarımızda yapacağımız konferans değerlendirmelerinin yöntemi olarak kullanılabilir. Burada bütünlüklü bir konferans değerlendirme yapmamamızın nedeni, henüz alanlarımızda konferans değerlendirmelerinin yapılmamasıdır.

İnisiyatifi Paylaşmak, Bireyi Örgütle Bütünleştirir!

8. Konferansımıza baktığımızda, konferansa katılım gösteren yoldaşlarımızın, kalabalık bir ortamda düşüncelerini ifade etme, tartışılan konulara katkı sunma gibi bir dizi konuda 7. Konferansımıza göre daha canlı ve istekli olduğunu söylemek mümkün. Bu durumun oluşmasında alanlarımızda yürüttüğümüz tartışmalarımızın, kolektif mekanizmaları daha fazla işletmemizin, yoldaşlarımızın kendilerini daha fazla ifade edebilecekleri ortamların oluşturulmasının direk olarak etkisi vardır. YDG'nin daha fazla kurumsallaşmasını sağlayan bu adımlar, henüz sorunlarımızı tam anlamıyla çözecek bir niteliğe bürünmemesiyle birlikte bu konuda bir tempo tutturduğumuzu gösteriyor.

Yine 8. Konferansımız, alanlarımızda inisiyatifleri açığa çıkarma noktasındaki adımlarımızda ken-

dini en somut haliyle göstermiş oldu.

Konferans hazırlıkları sırasında, konferans gündemlerini daha kolektif bir şekilde tartışan, konferans sunumlarını ortak bir şekilde hazırlayan, tartışmalar yürüten, kolektif mekanizmaları işleten, inisiyatifi paylaşan alanlarımızdaki yoldaşlarımız; konferansımız sırasında tartışmalara daha fazla katılım sağlamış, düşüncelerini ifade etme noktasında daha istekli bir tutum sergilemiştir. Ancak bireye bağımlı, kolektif mekanizmayı işletmeden, sunumları tek başına ortak bir şekilde tartışmadan yazan ve böylesi bir hazırlık süreci geçiren alanlarımızda konferansımız sırasında kendini ifade eden, konferansa katkı sunan yoldaşlarımızın sayısı da oldukça düşük olduğu açığa çıktı...

Konferansımızda söz alarak, kendi düşüncelerini ifade eden, konferansımıza yeterli- yetersiz, az- çok geri kaygılarına düşmeden katkı sunma amacı güden yoldaşlarımızın konferansımızı değerlendirirken daha objektif ve tutarlı bir şekilde konferansımızın olumlu ve olumsuz yanlarını değerlendirebilmiştir. Yine aynı şekilde bu değerlendirmelerde konferansın bir bütün olarak örgütlenme sürecine de katıldıkları için değerlendirme yaparken o değerlendirmenin bir parçası olarak, olumlu olumsuz yanların oluşmasında kendi rolünün de olduğunu görmüştür. Sonuç olarak böylesi değerlendirmeler, örgütün içinden doğru bakılarak yapılan değerlendirmeler olmuştur.

Bazı yoldaşlarımız ise konferansımızı değerlendirirken meseleye toptan yaklaşarak bir bütün olumsuzlamıştır. Burada sorun yoldaşlarımızın konferansı eleştirmesi değil, eleştirdikleri yerlerde kendi rollerini görmemeleri ve doğallığında da örgütün içinden değil de dışından doğru bakarak konferansı yorumlamalarıdır. Böylesi bir anlayıştan doğan yaklaşımda elbette tutarlı ve doğru değildir. Burada bakış açımız örgütün dışından değil içinden doğru sözlerimizi söylememiz ve kendimizi de örgütümüzün bir parçası olarak görmemizdir. Zaten hali hazırda örgütümüz tüm örgütlü yoldaşlarımızın ve çevre çeper ilişkilerimizin düşüncelerini ifade edebileceği, faaliyete emek harcayabileceği ve her sö-

zünün de örgütümüz için bir anlamının olduğu bir genişliğe sahiptir.

Örgütün içinden ve ya dışından bakma gibi ya da konferansta düşüncelerini ifade edip etmeme gibi durumların yaşanması elbette yalnızca konferansa hazırlık süreciyle alakalı değildir, burada alanlarımızda çalışma tarzı üzerinden daha kolektif ve inisiyatifi paylaşan bir kültür ile alakalı ve daha uzun süreli bir yansıma, neden sonuç ilişkisi vardır. Alanlarımızdaki faaliyetimizle ilgili bundan sonraki yapacağımız tartışmalarımızda konferansımızda somutlaşan bu durum masaya yatırılarak deneyimler çıkarmamız gerekiyor. Tüm alanlarımızda, baskın karakter haline gelmeye başlayan kolektif çalışma tarzımızdan tutup örgütümüzü geliştirmeyi düşünmemiz gerekiyor. Biz meseleyi böyle ele alırsak örgütümüzde görece daha pasif duran yoldaşlarımız süreç ilerledikçe kendini örgütün bir parçası olarak görecektirler, yani mesele örgütümüzün şekillenmesiyle alakalı bir meseledir.

Bu minvalde alanlarımızda kolektif çalışma, inisiyatifleri açığa çıkarma, inisiyatifi paylaşma konularının daha fazla üzerine gitmemiz, tutuk kaldığımız yerleri açmamız gerekiyor. Kampanya sürecimiz boyunca yakaladığımız ivmenin ve olumlu havanın güçlenmesini sağlamak için önümüzdeki süreçte politikalarımızı hayata geçirirken örgütün kolektif inşasının üzerinde önemle durmalıyız. Bu bizim faaliyetimizi artılarıyla eksileriyle değerlendirirken kıstas olarak alacağımız başlıklardan biri olmalıdır. Buradan doğru alanlarımızda kolektif çalışmamızı tekrardan masaya yatırmamız gerekiyor. Burada cevap arayacağımız sorular faaliyeti ne kadar kolektif örgütlediğimiz, örgütlediğimiz faaliyeti ne kadar kitlelerle buluşturduğumuz ve bu sırada yoldaşlarımızın ve çevre çeper ilişkilerimizin inisiyatiflerini ne kadar açığa çıkardığımız olmalıdır.

Bu sorulara yanıt verdiğimiz, çıkan sonuçlarla birlikte deneyimlerimizi faaliyetimize yansıttığımız oranda, geçmiş süreçte yaşadığımız sıkıntıları önümüzdeki dönemde yaşamayarak kolektif bir çalışmayla daha örgütlü ve merkezi müdahaleler- refleksler geliştirebiliriz. Bunun sonucunda, yeni mücadele yılımızda karşılaşacağımız, beslenip büyüteceğimiz halk isyanlarına, örgütlü bir şekilde müdahaleler geliştirerek, direnişi büyüteceğiz!

Sorulara yanıt verdiğimiz, çıkan sonuçlarla birlikte deneyimlerimizi faaliyetimize yansıttığımız oranda, geçmiş süreçte yaşadığımız sıkıntıları önümüzdeki dönemde yaşamayarak kolektif bir çalışmayla daha örgütlü ve merkezi müdahaleler- refleksler geliştirebiliriz.

Gelecek bizlerle gelecek!

Sistemin genel dünya ölçeğinde 70'lerde bir krize girdiği ve bu krizi aşmak için yeni yönelimler içinde olduğu artık bir sır değil. Bu krizi aşmak için uygulanan politikalar genel anlamda neoliberal politikalar diye tarif ediliyor. Türkiye'de bu politikalarla özellikle 80 darbesi sonrasında tam bir kenetlenme ve uyum içinde gitmeye çalışmıştır. 24 Ocak kararlarının 12 Eylül darbesiyle uygulanabileceği baskı koşulları oluşturulmuş, devlet ve toplum buna hazırlık sürecine girmiştir. Devlet bu süreçte hızlı bir özelleştirme politikasına gitmiştir. Bunun paralelinde üniversiteleri şekillendirmek için YÖK kurulmuştur. YÖK le birlikte öğrenci gençliğe yönelik saldırılar daha sistemli bir hale bürünerek bugüne kadar gelinmiştir. İşçi ve emekçi mahallelerine dönükse hızlı bir kentsel dönüşüm politikasıyla saldırılmıştır. Köylülere uygulanan tarım politikası sonucunda köylüler daha da yoksullaşarak kentlere göçe zorlanmıştır. Bu süreçlerin sonucunda günümüze kadar gelinmiş özellikle AKP hükümeti döneminde neoliberal saldırılar hız kazanmış ve sistemli hale gelmiştir. Bu girişten sonra günümüzün sistemin halk gençliğini nasıl kuşattığını ve önümüzde ki süreçte nasıl yöneleceğini ayrıntılandırılmış.

Öğrenci Gençlik ve saldırılar

Öğrenci gençlik nezdinde neoliberal politikalar Bologna projesiyle birlikte somut olarak karşımıza çıkmaktadır. Dergimizin sayfalarında da sıkça işlendiği için Bologna projesi çok ayrıntılandırılmayacaktır. Ancak kısa şekilde özetlemek gerekirse: Bologna projesi, 1999 yılında 29 Avrupa ülkesi tarafından deklere edilen bir bildirgedir. Türkiye bu sürece 2001 yılında dahil olmuştur. Projenin 2010 yılına kadar hayata geçiril-

mesi kararlaştırılmış ancak hedeflenen amaca ulaşılamadığı için 2020 yılına ertelenmiştir.

Bologna projesiyle kapitalist ülkeler üniversiteleri piyasaya eklemeye amacını gütmüş, kar eden kurumlar haline getirmeyi amaçlamıştır. Bu politikalarla amaçlanan öğretim üyesi/akademisyeni işçi öğrenciyi de müşteri haline getirmektedir. Şu an üniversitelerde dizayn edilmek istenen sistem üniversite öğrencilerini geleceğin vasıflı işçileri haline getirmektedir. Bu istek doğrultusunda yetkin mühendislik stajyer avukatlık sözleşmeli öğretmenlik gibi kavramlar türetilmiş ve mesleki hak gaspları yasal hale getirilmiştir. Üniversite öğrencileri gelecekte ellerinden alınarak boşlukta bırakılmaya çalışılmaktadır.

Üniversiteleri piyasa temelli ele alınca Türkiye'de mütevelli heyetleri oluşturulmak istenmiş ve üniversite de sözü geçen hukuksal olarak da en çok parayı veren olması sağlanmaya çalışılmıştır. Bu politika da üniversitelere "mali denetlenebilirlik" kavramıyla dayatılmıştır. Üniversitelerin kendi öz kaynaklarını yaratması ve giderek devlet desteğinin çekilmesi amaçlanmıştır. Üniversitelerdeki bütün boş araziler özel şir-

Bologna projesiyle kapitalist ülkeler üniversiteleri piyasaya eklemeye amacını gütmüş, kar eden kurumlar haline getirmeyi amaçlamıştır. Bu politikalarla amaçlanan öğretim üyesi/akademisyeni işçi öğrenciyi de müşteri haline getirmektedir. Şu an üniversitelerde dizayn edilmek istenen sistem üniversite öğrencilerini geleceğin vasıflı işçileri haline getirmektedir.

ketlere kiralanmaktadır. Bankalar, üniversite kampüslerinde görmeye en alışık olduğumuz kurumlar haline gelmektedir. Mesela yakın zamanda bu bankaların çok artması Boğaziçi üniversitesinde bir tepkiye neden olmuş ve öğrenciler bu boş arazilere kendilerine ait yaşam alanları yapılmasını istemiştir. Yine benzer şekilde ODTÜ’de kampüsün içinden geçen bir yol projesi hedeflenmekte ve öğrencilerin yoğun bir protestosuyla karşılaşılmaktadır.

Bunun dışında yeni sunulan YÖK yasa taslağında zaten yasaklanmış olan afiş vb şeylere bir de bildiri dağıtım eklenmiş ve okul yönetiminden mühür alınması zorunlu hale getirilmeye çalışılmıştır. Öğrencilere yönelik bu yıldırma ve kontrol altında tutma politikaları muktedirlerin korkularının bir tezahürüdür. Öğretim üyeleri üzerinde ise muazzam bir kontrol altında tutma ve resmi müfredatın dışına çıkartmama baskısı sürmektedir.

Öğrenci sayısı gün be gün hızla artarken eğitime ayrılan pay bu paralelde artış göstermemiş, çok kısıtlı kalmıştır. Gitgide özel üniversiteler çoğalmakta -2006 yılında 25 vakıf üniversitesi varken 2013 yılında 69 vakıf üniversitesi- eğitim imkanı neo-liberal politikalar eşliğinde adeta bir insan hakından çok bir lüks haline gelmektedir.

Emekçi çocukları, eşitsiz bir rekabete sokulup yasal yollarla eğitim hakkı adeta gasp edilmektedir. Kısacası bu proje ile egemenler eğitimin git gide niteliğini düşürmekte eğitime sınıfsal bariyerler örmekte öğrencileri ve akademisyenleri geleceğin vasıflı köleleri olarak hazırlamak istemektedir. Öğrencilerin kendi geleceklerine sahip çıkması engellenmeye çalışılmaktadır.

Yine aynı paralelde AKP nezdinde sistem, öğrencileri tamamıyla kontrol altına almak için kampüslerde ki kameralar, polisler, ÖGB’ler yetmezmiş gibi bir de öğrencilerin evlerine kadar girmek istemektedir. Geline aşamada kızlı-erkekli evler tartışması salt muhafazakarlık olmadığı gibi var olan bir korkununda göstergesidir. Nitekim egemenlerin baş sözcüsü Erdoğan üniversitelilere seslenerek *“Ama bu aflarda yolsuzluklar var. Şu anda sınırsız af diye bir şey artık tanımlıyoruz. Çünkü sınırsız affı verdiğimiz öğrenciler üniversitelerimizi terör alanına çevirdiler. Bundan sonra buna müsaade etmeyeceğiz. Belli bir yılda üniversiteyi bitiren bitirecek, bitirmeyen kusura bakmasın. Artık diyor ki nasıl olsa ben üniversite öğrencisiyim. Kardeşim 6 yılda bitireceksen bitir. 7 yıl 8 yıl 10 yıl sınırsız böyle bir şey olur mu?”* demiştir. Bu ise bize egemenlerin üniversitelerde yaratılan dinamiklerden ne kadar korktuğunu açık bir şekilde göstermiştir.

Öğrenci gençlik içerisinde üniversitelere bu şekilde politikalar üreten egemenler liseli gençliği de *“unutmamaktadır.”* Üniversitelileri Bologna Projesiyle vasıflı işçiler haline

getirmeye amaçlayan egemenler 4+4+4 ile de liseli gençliği daha çocuk yaşta işçileştirerek egemenlerin karına kar katmayı hedeflemektedir. Bununla birlikte işçi ve emekçilerin çocukları işçi olarak kalmaktayken zenginlerin çocuğu ise zengin olarak kalmaktadır. Yine aynı şekilde meslek liselerinin egemenler tarafından bu kadar süslenip püslenmesinin sebebi de patronlara ucuz iş gücü sağlamaktır. Bu noktada yapılan stajlara bakmak yeterli olacaktır.

Bununla birlikte son süreçte gördüğümüz gibi egemenler var olan eğitim sistemini tartışmakta ve bu konuda dershanelerle ilgili bir düzenlemeye gideceklerini ifade etmektedirler. Ancak egemenler bu süreci eğitimin parasız olmasından çok, eğitimin paralı olarak nasıl devam edeceğini, halkı sömürmenin en iyi yolunun nasıl olacağını tartışmaktadırlar. Bununla birlikte T.C’nin gerici-faşist eğitiminden Alevi ve Kürt gençliğininde payına düşeni aldığını söylemeden geçemeyeceğiz. Bütün bunlar bilindiği gibi liseliler özgülünde önemli dinamikler açığa çıkarmış ve egemenler bu potansiyeli bastırmak için fişleme, idare-polis işbirliği ve faşist disiplin yönetmelikleri gibi yöntemlere gitmektedir.

Bu noktada özne olarak YDG’ye düşen görev ise öğrencilerin var olan bu çelişkilerini örgütlü bir bünyeye buluşturmaya ve varolan öz örgütlülüklerin içinde çalışma yürütme yoksa, bu alanda öz örgütlülükler yaratarak öğrenci kitleleriyle buluşmak, öğrencilerin yaşam alanlarını korumaya dönük mücadelesini ve tepkisini büyütme. Ayrıca yıllardır süregelen dar bir çevreye sıkışma ve faaliyetlerimizi kitlelere aktaramama problemini klüp kol vb örgütlülükler üzerinden çevremizi geniş tutarak bir oranda çözebiliriz. Böylece okullarımızın ve öğrencilerin nabzını daha iyi tutma fırsatı ortaya çıkmış olur. Refleks eylemlerde daha etkin ve daha öncü bir rol almamızın önü açılmış olur. Gençlikle aramızdaki duvarları aşmak açısından da kitlelere adım atmış oluruz.

Unutmayalım doğru fikirler ancak hayatın gerçeğinde kendini kanıtlayabilir. Gezi ve sonrası durum bize göstermiştir, öğrenci gençliği halinden memnun değildir. Alternatif bir sistem aramaktadırlar. YDG olarak bize düşen ise *“başka bir dünyanın mümkün”* olduğunu gençliğe göstermek ve bizimle hareket etmelerini sağlamaktır.

İşçi, Emekçi Gençlik

İşçi ve emekçi gençlik üzerindeki neoliberal politikalarda git gide artmaktadır. Sistem, bu hem genç hemde üretime aktif katılan kesimin üzerine yoğun bir saldırı da bulunmakta ve daha önceleri kazanılmış olan haklarını ellerinden almak için bin bir türlü politika üretmektedir. Yine yukarıda vurguladığımız gibi 1980 AFC’si sonrası artan neo-liberal politi-

kalar bu kesim üzerinde de kendisini taşeronlaştırma yoluyla en net şekilde göstermiştir. Taşeronlaştırmayla birlikte işçiler güvencesiz ve düşük ücretle çalışmakta, aynı zaman da var olan bu soruna dair işçilerin örgütlenmesini engellemek için sendikal haklarını gasp etmektedir.

1980 sonrası uygulanan neo-liberal politikalar kırdan kente göçe yol açmış ve bu da özellikle büyük şehirlerde muazzam bir işçi potansiyeli ortaya çıkarmıştır. Bununla birlikte büyük kentlerde artan işsizlikle patronların eli güçlenmiş ve bu ise her fırsatta işçi sınıfına aba altından sopa ile gösterilmiştir. Tabiri caizse “*bak şartlarını beğenmiyorsun ama dışarıda senin yerinde olmak isteyen binlerce kişi var*” demesine uygun ortam sağlanarak biat kültürü oluşturulmak istenmiştir.

Gelinen nokta da taşeron işçilerin elinde bulunan en önemli güvence ve en temel hakları olan kıdem tazminatına erk sahipleri göz dikmiştir. İşçilerin en büyük güvenceleri olan bu kıdem tazminatına egemenler göz dikerek işçilerin geleceklelerini belirsizlik içine sokmaktadır.

Yine neo-liberal politikaların bir başka boyutu da büyük şehirlerde ki kentsel dönüşüm projeleridir. Bu projelerle emekçilerin 80’lerden önce dışıyla tırnağıyla kurdukları yaşam alanları gasp edilmektedir. Bu emekçi mahalleler özellikle son süreçte egemenlerin en büyük rant kaynağı olarak görülmekte ve şehirler emekçilerden arındırılarak elit bir kesime sunulmak istenmiştir. Bu mahalleler, özellikle semt gençliği için bir aradalık ve sosyal var olma alanlarıdır. Bu politikalar eşliğinde semt gençliği yalnızlaştırmak ve yozlaştırılmak istenmektedir.

Gelinen aşama da var olan bu neo-liberal politikaların bu mahallelerde ve işçi gençlik içerisinde önemli bir tepki ve öfke yaratmıştır. Özellikle mahalle gençliği kendiliğinden sistem dışılığı üretmekte ve bu anlamda önemli dinamikleri açığa çıkarmaktadır. YDG olarak semt/işçi gençliğine ulaşmak için bu alanlarda varolan mahallelerde yöre dernekleri, mahalle dernekleri vb. örgütlülüklerin içerisinde yer almamız gerekmektedir.

Aynı zamanda bu mahallerin çoğunlukla Kürt-Alevi mahalleler olduğu düşünülürse bu yönde ayrı çalışma metodlarının yaratılması zorunluluktur. Kentsel dönüşüm şu anda sadece mahalle gençliğinin başlıca sorunlarından biridir. Bu mahallelerin ürettiği sorunlar, bu gençleri etki altına almıştır. Bu gençler Gezi’de barikatların en ön saflarında yer almışlardır. Öfkeleri o kadar derindir ki faşist T.C devletinin bayrağını taşıyarak faşist T.C devletine taş atmış ve ironik bir görüntüye sebep olmuşlardır. Bu gençlerin kaybedecek bir şeyi yoktur. Kendileri de bunun farkında olduğundan Gezi de çok militan bir hat izlemişlerdir.

Sonuç Olarak;

Dünya’da ve Türkiye’de artarak devam eden bu neo-liberal politikalar halk ve halk gençliği üzerinde bir öfkeye yol açmaktadır. Hemen hemen her ülkede bu saldırılara karşı bir bilinç uyanmakta ve halk gençliği her geçen gün bu politikaların farkına varmaktadır. Nitekim Ortadoğu’da ayaklanmalar olmakta, Avrupa’da gençlik sokaklara dökülmekte, Uzak Asya’da direniş günden güne güçlenmektedir. Bunun ülkemiz de ki tezahürü de Gezi İsyanıdır. Her kesimden insan kendine has sorunlarla sokağa inmiş ve sistemin neo-liberal saldırılarına karşı isyan çılgınlığını yükseltmiştir. Gezi İsyanı ve dünyada ki diğer isyanlar bize öğretmektedir ki önümüzde ki süreçler de kitle isyanları bu politik kulvardan gelecektir.

YDG olarak bu saldırılara karşı konumumuzu almalı ve bu politik kulvardan beslenmeliyiz. Yani kitlelerin nabzını tutarak ihtiyaçlara uygun politikalar üretmeliyiz. Politik çalışmalarımıza can vermeliyiz. Politik faaliyetimizi ise daha sistemli ve görünür kılmak açısından kampanyalar üzerinden örülmesi gerektiğini savunuyoruz. Kampanya faaliyeti dediğimiz şey kendine has materyallerle(bildiri, afiş vb.) kitlelerin gündeminde olan olguları siyasal perspektifimizle birleştirip politik bir hat çizmektir.

Unutmayalım ki Mao yoldaşın dediği gibi “*Politik çalışma bütün çalışmaların can damarıdır.*” Politik kampanyaları kitleleştirme araçlarımızı statik ve sıradan kılmamak da asli görevlerimiz arasında yer almaktadır. Gezi bize şunu göstermiştir ki kitlelerin yaratıcılığı muazzamdır. Bütün politik faaliyetlerimize çevre ve çeperimizde bulunan kişileri başlarda küçük sorumluluklarla katarak sahiplenilmesinin önünü açmalıyız. Geziden başka bir öğrenimimiz ise insanların sekter ve baskıcı mekanizmalara tepkiselliğidir. “*Kahrolsun bağı şeyler*” söylemi şüphesizki sadece devlete söylenmiş bir söz değildir. Kendimiz kitle faaliyeti içinde her gün yeniden yaratmamız gerektiğini bize göstermektedir.

Her YDG’liye düşen görev çelişkilerin nerde keskinleştiğini süzmektir. Bunun yolu gündemi çok iyi takip etmek ve bulunduğu ortam da nabız çok iyi tutabilmekten geçer. Ezilen ve ötekileştirilen herkesin mücadelesini bir hatta birleştirmek bizim görevimizdir. Yapılan saldırıları kanıksamıyoruz. Gözümüz kulağımız açık ve sokakta olacak. Gezi İsyanıyla “*buz kırılmış*” yol açılmıştır. İnsanlar sokağa çıkmanın ve alternatif bir yaşam kurmanın tadına varmıştır. Geleceğimizi çalmaya yönelik her saldırı karşılığını barikatlarda bulacaktır.

Her gün yeniden “*BAŞKALDIRACAĞIZ*”.

Erkek Egemen Zihniyet ve Politika Kıskacında Genç Kadın

Köleleşen ilk insan olarak bilinen kadın, erkek tarafından aldığı ilk yenilgiyi geçmişten bu yana eril zihniyetin kadın üzerindeki politikalarından dolayı üzerinden atabilmiş değildir. Kadın, her toplumsal düzende değiştiği gibi bulunduğu her sosyal sınıfta da eril zihniyete mahkûm edilmeye çalışılmıştır. Bu zihniyet kadının dinamizminden korkmuş, kadını sindirmeye çalışmıştır.

Ataerki olarak da ifade edebileceğimiz erkek egemenliği, cinsiyet değil zihniyet sorundur; bu zihniyet kadının yaşamında, iş ve sosyal hayatında gün be gün artarak kendini göstermiştir. Ailenin, özel mülkiyetin, sınıfların, devletin ortaya çıkışıyla birlikte ataerki toplumsal düzenin temel bir karakteri haline gelmiş ve kadınlar üzerindeki baskı mekanizmasının ilk basamağını oluşturmuştur. Devletin cinsiyet politikası aileyi koruma altına alarak, erkek egemenliğinin sürdürülmesini sağlamaktadır. Kadının nasıl davranması gerektiği, eve kaçta girip kaçta çıkacağı, iyi bir eş ve anne olabilmek için neler yapması gerektiğine kendi iradesi dışında başkaları karar verir.

Keza aile kıskacında hapsolan genç kadınlar, evlendikleri güne kadar baba ve erkek kardeşlerinin; evlendikleri günden itibaren de kocalarının ve bir bütün yaşadıkları toplumun “namus”u olarak görülmektedir. Namuslarına zeval getirecek her davranışı tehlike olarak gören ve ‘namus bekçiliğine’ soyunanlarca bu bahaneler, cinayet sebebi olarak kabul edilmektedir.

Kadına yönelik saldırılar artıyor

Nesilden nesile süregelen bu erkek hegemonyası, kadını baskı altına almanın bir yolu olarak “şiddet”i ortaya çıkarmıştır. 2013 yılı verilerine baktığımızda 28 bin kadına yönelik şiddet vakası kayıtlara geçmiştir. Bunlar “aile içi”nde kalan şiddetin sadece kayıtlara yansıyan yanısırdır. Bunun ötesinde Türkiye’de kadın cinayetlerinin son 10 yılda yüzde 400 artış göstermesi buzdağının görünen yüzünü oluşturmaktadır. 2002 yılında öldürülen kadın sayısı 66 iken; 2013’ün ilk dokuz ayında bu sayı 842’yi bulmuştur. Bunun yanında Türkiye’de her altı kadından biri tecavüze uğrarken; cinsel tacize uğramayan kadın vardır demek inanılması güç bir tespit ortaya koymak olacaktır. Hele ki

kadının kendisine yönelen cinsel şiddeti teşhir etmede yaşadığı güçlük, kirlenmişlik hissi göz önünde bulundurulduğunda sayının çok daha fazlasına tekabül ettiği kabul görülmelidir.

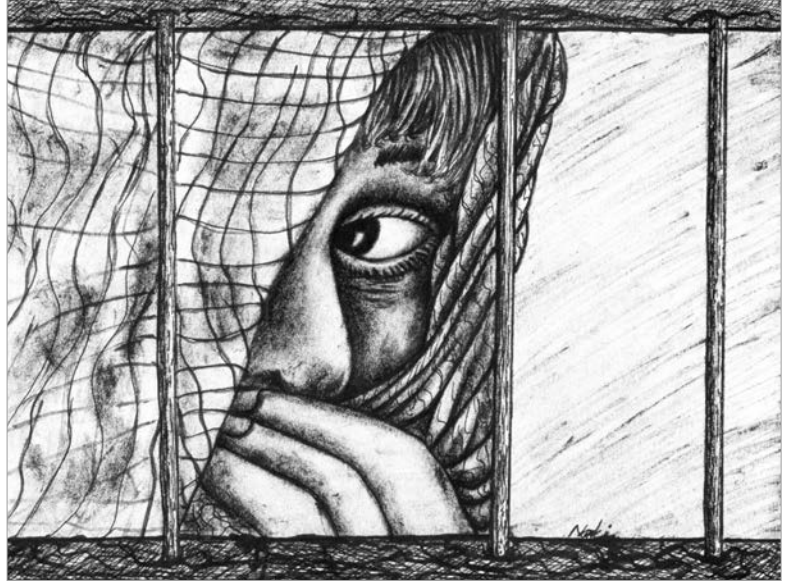
Kadına yönelen başta fiziksel ve cinsel şiddetin son yıllarda bu denli artmasında AKP’nin kadın bedeni üzerinden yürüttüğü politikaların hatırı sayılır bir etkisi vardır. Emperyalizmin taşeronluğunda, emekçi halklar üzerinden yürüttüğü politikalarda köşeye sıkışan AKP’nin gündemi değiştirme çabası, kuşkusuz ki ilk olarak kadınlar üzerinden vücut bulmaktadır. 4+4+4 eğitim sistemi ile çocuk gelinlerin sayısını katlamak isteyen AKP, kürtaj-sezaryen tartışmaları ve “**en az 3 çocuk**” söylemleri ile kadınları kuluçka makinesine çevirmek istemektedir. Son olarak da “**kızlı-erkekli aynı evde kalıyorlar**” şeklindeki açıklamalarıyla gündemi manipüle etmeye çalışmıştır. Beden denetim mekanizmasının devlet şahsında AKP’nin söylemlerine en çirkin yansıyan hali ise, *hamile kadınların sokakta çirkin görüntü oluşturduğuna* ilişkin açıklamaları ile bir kadın sunucunun ertesi gün işten çıkarılması sonucunu doğuran kıyafete ilişkin açıklamalardır. Elbette devletin bu eril dilini tek başına kadın bedenine yönelen saldırılar olarak görmek doğru olmayacağı için ekonomi politikalarından bağımsız olarak okumamak gerekir. Yeri geldiğinde demokrat, yeri geldiğinde ‘muhafazakâr’ kimliğe bürünebilen AKP, neo-liberal politikaların gerektirdiği şekilde her maskenin altına girebilmektedir. Söz konusu kadın öğrenciler olduğunda ise, “muhafazakâr AKP”, erkek öğrencilerden “koruduğu” kadınları şehir merkezlerinden uzak yurtlar-

da bir arada tutmakta; bu noktalarda kadınların uğradığı tacizleri görmezden gelmektedir. Öğrenci genç kadınlar içerisinde ise, lisesel kadınlar, geleceksizleştirme politikaları ile aile kısılacı içerisinde hapsedildiği için ayrı bir yer tutmaktadır.

Kadın mücadelesi büyüyor

Bedenlerine, kimliklerine ve emeklerine yönelen bütün bu saldırılara karşı kadınlar, en büyük cevabı Gezi İsyanı'nda saf tutarak vermişlerdir. Nüfusa paralel bir katılımla evinin, hapsedildiği duvarların dışına taşan kadınlar, günlerce devlete meydan okuyarak, sokakları ve barikatları mesken eylemişlerdir. Devrimci saflarda dahi çoğu kez ellerine flamalar tutuşturularak çatışmanın dışında bırakılan kadınlar, bu kez özgürlüğün meşalesini elleriyle yakmışlardır. Bir yandan barikalarda çatışan kadınlar, diğer yandan komünlerde yer almış ve hüküm süren erkek egemen bakış açısını yıkarak cinsiyetçi iş bölümünün koyduğu sınırları tanımadığını göstermiştir. Elbette Gezi İsyanı gibi bir süreçte de erkek egemen zihniyet eksik olmamış; kadınlar buldukları yerlerde tacizlere uğramış, birlikte çatıştıkları kişilerin ağızlarından çıkan cinsiyetçi küfürlerle iki saldırıya birden maruz bırakılmıştır. Fakat politik arenada artık gücünün farkına varan kadınlar buna karşı da **“Küfretmek tacizdir, küfretmeden diren”** diyerek kadın sorununun devrim sonrasına ertelenemeyeceğini bir kez daha mücadele pratikleriyle göstermişlerdir.

Gezi'deki bu cinsiyetçi, **homofobik** ve **transfobik** saldırıların bir diğer muhatabı ise LGBTİ bireyler olmuştur. Onların buna cevabı ise “Kadına, ibneye, orospuya küfretme” şeklinde olmuştur. LGBT Blok olarak direnişin olduğu her yere rengini katan LGBTİ bireyler, devletin ve erkek egemen zihniyetin kendilerini görmezden gelen, dahası nefret cinayetleriyle yok etmeye çalışan iktidarına karşı başkaldırılarını gerçekleştirmiş ve var oluşları için, kimlikleri için yaşamın her alanında oldukları gibi mücadelenin saflarında da var olmaya devam etmişlerdir. Genel ahlak kisvesi altında, toplumun ikiyüzlü ahlak anlayışıyla yüz yüze kalan LGBTİ bireylerin yarattığı ruhla, birçok insan tamamıyla olmasa da içindeki homofobi ve transfobiyle hesaplaşma içine girmiş ve bu da kendisini 60 binden fazla insanın İstiklal Caddesi'ndeki ONUR Yürüyüşü'nde göstermiştir. Kadın cinayetlerinin yanında, sadece geçen yıl 18 trans bireyin nefret cinayetine kurban gittiği bilindiğine göre, biz genç kadınların LGBTİ bireylerle yürüteceği ortak mücadelenin ne derece önem arz ettiği ortadadır.

Elbette Gezi'ye ruhunu veren kadın dinamizminden devletin korkusu, kendini bilindik saldırılarda bulmuştur. Yerlerde sürüklenen kadınlar, devletin ‘güvenli ellerince’ akreplerde, karakollarda ve hapisanelerde taciz edilmiş; tecavüz tehdidinde maruz bırakılmışlardır. Bu sessiz çığlığı parçalayanlardan biri ise, kuşkusuz Gezi operasyonlarıyla İzmir'de tutuklanan ve Şakran Hapishanesi'ne girişi sırasında çıplak arama işkencesiyle karşı karşıya bırakılan ve bunu teşhir eden YDG'li genç kadın arkadaşımız Elif Kaya olmuştur.

Rojava'da sürdürülen direnişin kadın yüzü de kadın mücadelesinin büyüdüğüne bir başka örnektir.

Sonuç olarak;

Bütün bu politikalara karşı biz genç kadınların yapması gereken, bulunduğumuz her alanda erkek egemen yaklaşımları teşhir etmek olmalıdır. Devrimci saflarda birlikte mücadele ettiğimiz erkek yoldaşlarımızı bu noktada daha ileride görmek büyük bir yanılğı olacaktır. Bir yandan sistemle mücadele eden yoldaşlarımız, mesele kadın sorununa gelince zaaflarının üzerini örtmemelidirler. Bu noktada erkek yoldaşlarımıza düşen ise, sistemin onlara “lütfettiği” erkekliği bir kenara bırakarak “inceltmiş” hallerini yaşadıkları cinsiyetçi, homofobik ve transfobik tutumlarıyla acımasızca yüzleşmek olacaktır. Unutulmamalıdır ki, sadece sınıf intiharı değil, **cins intiharı** da devrimcileşmenin esaslı unsurudur. Biz kadınlar açısından ise savaşım, sınıfsal sömürüye karşı yürüttüğümüz mücadele ile ataerkil toplumsal düzene karşı yürüttüğümüz mücadelemizi birleştirmek olacaktır. Bu mücadelede en sağlam müttefiklerimiz ise, kuşkusuz aynı zihniyete karşı mücadele ettiğimiz LGBTİ örgütlülükleridir.

Bir LGBT şu an karşınızda!

LGBT Yedi Renk Derneği Yönetim Meclisi Üyesi, HDK Parti Meclisi Üyesi ve HDK Akdeniz Bölge Temsilcisi Tuna Şahin ile Türkiye'deki son dönem LGBT hareketi ve nefret cinayetleri üzerine bir röportaj gerçekleştirdik.

- LGBT denilince genellikle insanların aklında oluşan sakat düşünce "sapık, hasta, psikolojisi bozuk" insan profili ne yazık ki. Siz LGBT ve QİA'yı nasıl açıklarsınız?

- Bilimsel olarak üç ana cinsel yönelimden bahsedebiliriz; homoseksüellik, heteroseksüellik ve biseksüellik. LGBT'yi ise şöyle açıklayabiliriz; L-Lezbiyen, B-Biseksüel, G-Gey, T-Transseksüel, Q-Queer, İ-İnterseks, A-Aseksüel demektir. Şimdi akıllarda en çok takılı kalan interseksin ne olduğu. İnterseks, hermafrodit yani hem kadın hem erkek olan cinsiyetten bahsediyoruz. Bu bir hastalık ya da sapkınlık değil. 1990'da Dünya Sağlık Örgütü bunu hastalık statüsünden çıkardı, cinsel tercihten ziyade cinsel yönelim statüsüne koydu. Ama Türkiye'de hâlâ hastalık diye tabir ediliyor.

- LGBT 7 Renk Derneği'nin kuruluş amacını ve çalışmalarını anlatır mısınız?

- LGBT hareketi genellikle Ankara ya da İstanbul gibi büyük şehirlerde örgütlendiler. Ama yerelerde pek örgütlülük sağlanamadı. İlk defa Gezi Direnişi'nden sonra yerelerde de örgütlenmeye başladılar. LGBT

7 Renk olarak önce bir oluşumduk, şimdi dernek olduk. Bu derneğin amacı LGBT bireylerini hem topluma kazandırmak hem LGBT bireyleri bilgilendirmektir. Çünkü öteleştirilen bir topluluktan bahsediyoruz. Lezbiyen denilince cinsel obje olarak görülüyor, gey denilince kırıtkan bir insandan bahsediliyor, hele de trans bireyler "tü kaka" olarak gösteriliyor. Ama özüne baktığımızda onlar insan. Bu kadar basit. Bu nedenle derneğin amacı hem bu insanları hem de toplumu LGBT konusunda bilgilendirmek.

- Peki derneğe tepkiler ne yönde?

- Önceleri insanlar endişeli bakıyordu. Hatta "Siz burada ahlaksızlık yapıyorsunuz, fuhuş yapıyorsunuz" gibi tepkiler geldi. Ama bizim amacımız zaten bu önyargıyı kırmaktı. Ve başardığımıza inanıyorum. Çünkü bugün geldiğimiz yere bakarsak, örneğin ben HDK Mersin, Adana, Osmaniye ve Antakya temsilcisiyim. Bir LGBT bireyi olarak bu konuma gelebilmek bir mücadelenin sonucu oluşan bir başarı.

- Dernek aracılığıyla Mersin'de yaşayan ya da burada eğitim gören LGBT bireylere ulaşabiliyor musunuz?

- Üniversite öğrencileri, LGBT'ler özellikle geliyorlar.

Bazen yer problemi yaşıyorlar, bazen kendilerini tanımlayamadıklarını görüyoruz. Ve bu insanlar bizden yardım alıyorlar. Elbette ki teşhir olma çekinceleri de oluyor. Ama derneğimize geldiklerinde illa dernek bünyesinde çalışmalarını gerekmiyor. Sadece sorularına cevap alabilecekleri bir zemin burası.

- Homofobinin, bireylerden bütün devlet kademelerine kadar hâkim olan bir yaklaşım haline gelmesi LGBT bireylerin sosyal hayata katılmalarına, yaşamda kendilerini var edebilmelerine nasıl etki ediyor?

- En yakın örneği karşınızda oturuyor şu an. Ben elektrik mühendisiyim. Okulumu bitirdim ama trans birey olduğum için devlet mesleğimi yapmama izin vermedi, beni fuhuşla fiş-

ledi. Elektrik Mühendisleri Odası da imza yetkimi elimden aldı. Sadece diplomam var, duvarda asılı duruyor. Hiçbir yerde ben bir trans olarak elektrik mühendisliği yapamam. Özel sektörde yapmaya kalkarsam da bana gelecek insan yok. Yani işimi yapabileceğim bir alanın olmamasının sebebi de devletin homofobik yaklaşımıdır.

Aynı zamanda bir mahallede ev tutma, arkadaş edinme, üniversiteye girme ve orada tutunabilme gibi her türlü konuda sorunla karşılaşmakta. Bugün LGBT hareke-

tinin kazanımlarından kaynaklı üniversitelerde okuma şansımız var evet, ama okulun bitirilebilmesine izin verilir mi orası meçhul. Çünkü homofobik tutumlardan dolayı insanlar kendi içlerine kapanıyorlar. Mesela bundan üç yıl önce bir trans arkadaşım Mersin Üniversitesi'ni kazandı. Fakat üniversitedeki homofobik tavırlardan dolayı intihar etti ve öldü. Bu bir kayıptır.

- **Peki bunun çözümü nerede yatıyor?**

- Öncelikle devlet homofobik tavırlarını bırakmalı ya da cinsiyet kimliği maddesini anayasaya eklemeli. Böylece sorunun bir kısmını çözeceğimize inanıyoruz.

- **HDK 3. Genel Kurultayı'nda bu konuyla ilgili eşit yurttaşlık hakkı kabul edildi. Siz de bu hareketin içerisindeyiz, çalışmalarınızdan biraz bahseder misiniz?**

- Öncelikli hedefimiz, LGBTİ kelimesini anayasaya koymaktır. Ya LGBTİ anayasaya konulacak ya da orada hiçbir cinsel kimlikten bahsedilmeyecek, "eşit yurttaş" kelimesi geçecek. İkincisi de, ötekinin en ötekisi olan trans bireylere uygulanan şiddet konusunda ve iş alanında istihdam konusunda çalışmalar yürütülmeli. Öncelikli olarak belediyelerin tüm kademelerinde LGBTİ ve toplumsal cinsiyet konusunda bilgilendirme faaliyetleri yapmak en önemli amacımız.

- **HDK içinde LGBT mücadelesi veren 3 temsilciden birisiniz. Temsilcilerin hepsi LGBT mi peki?**

- Evet, ama biz sadece temsilciyiz. Bizim dışımızda bütün Türkiye'deki LGBT'ler HDK'nin içinde var olma mücadelesi veriyorlar. Diğer partiler ise, Gezi Direnişi'nden, özellikle Trans Onur Yürüyüşü'nden sonra bu konuya sıcak bakmaya başladılar. Özellikle CHP... CHP bugün "Beş bölgede beş tane LGBT bireyini belediye meclis üyesi adayı göstereceğim." diyor. Bunun gerçekleşmeyeceği aşikâr.

Çünkü daha önce bunu denedik. 1994 yılında Çankaya Bölgesi'nde CHP'li milletvekili adaylarıyla görüştük. Bizim amacımız orada bir dernek açmaktı. Fakat seçildikleri halde, bırakın dernek açmayı, gittiğimizde bizi kabul bile etmediler. Bizler, temsiliyet hakkı istiyoruz. LGBT bireylerin mecliste oturup konuşabilme hakkını istiyoruz.

- **İki cinsel kimlik üzerinden bahsederek konuşulur hep: Kadın ve erkek. Geri kalan yoktur. Bahsederken de cinsel kimliği vurgulayarak (eşcinsel müzisyen, trans yazar gibi) sanki anormal bir şeymiş gibi bahsediyoruz. Sizde bu bahsedileni ötekileştirmek değil mi?**

- Tabii ki ötekileştirmektir. Ben bugün LGBT bireylerden de ötekileştiriyorum aslında. Mesela siz konuşurken diyorsunuz ki ben LGBT birey değilim ama onların haklarını savunuyorum. "Birey" kavramı ötekileştirici bir yaklaşımdır. Biz LGBT Hareketi diyoruz. Bugün mücadelemizin amacı insan olma hakkımızı kazanabilmek. Alevi, Kürt, Ermeni, Çerkes diye vurgulamak ayırıştırıcıdır. Homofobik, heteroseksist yaklaşım bunu bize zorla dayatıyor aslında. Ve bizler bunu yıllarca duya duya normal kabul etmeye başlıyoruz.

- **LGBT hareketine artık milliyet ve inançlara dair kavramlar ekleniyor. Siz bu konuya nasıl bakıyorsunuz?**

- Evet, dindar LGBT, Kürt trans, ülkücü gey, Ermeni lezbiyen gibi kavramları biz kabul etmiyoruz. Çünkü bizim için bunlar ötekinin ötekisi anlamına gelir. Biz LGBT'yiz. Bizim dinimiz, dilimiz, ırkımız hiç önemli değil. Bu sadece siyasetin farklı bir boyutu. Trans Onur Yürüyüşü'nde altmış bin kişi yürüdük biz. Orada kimsenin milliyeti ve inancı yoktu. Bizim farklı bir mücadelemiz var ve bunun için emek veriyoruz.

Mersin'den bir YDG okuru

Biz LGBT'yiz. Bizim dinimiz, dilimiz, ırkımız hiç önemli değil. Bu sadece siyasetin farklı bir boyutu. Trans Onur Yürüyüşü'nde altmış bin kişi yürüdük biz. Orada kimsenin milliyeti ve inancı yoktu. Bizim farklı bir mücadelemiz var ve bunun için emek veriyoruz.

YDK: “Tacizci avukat Sedat Yurtdaş”

Geçtiğimiz aylarda bir Yeni Demokrat Kadın aktivistinin stajyer olarak yanında çalıştığı Avukat Sedat Yurtdaş'ın sistematik tacizlerine uğramasına ilişkin YDK tarafından yapılan açıklamadır.

Taciz, “İrk, etnik köken, din, cinsiyet kimliği, cinsiyet ve kişisel özelliklere yönelik, kişi ya da kişileri küçük düşürücü, güç kullanımı içeren veya içermeyen her türlü görsel/sözel veya fiziksel davranışlar” olarak tanımlanan oldukça geniş bir kavramdır. Tacizi, cinsel şiddetin bir parçası olarak ele aldığımızda “bireyin, istemediği halde cinsel şekallara, tekliflere, cinsel içerikli görsel, sözel ya da fiziksel bir harekete maruz kalması” şeklinde tanımlanabilir.

Altı çizilmesi gereken ilk nokta tacizi belirleyen unsurun “niyet” de il, ki i üzerinde bıraktığı etki oldu udur.

Cinsel taciz; kadınlar açısından günlük hayatın bir parçası gibi sıklıkla yaşanan bir cinsel şiddet türü olmasına rağmen, diğer cinsel şiddet türlerinde yaşandığı gibi, en sessiz kalınan, yok sayılan, görmezden gelinen bir olgudur. Maruz kaldığı cinsel tacizi “yargılanma korkusu”, “hak etme” ve “utanma duygusu” nedeniyle saklar neredeyse tüm kadınlar. Bu duygular (aslında baskılanmalar demek daha doğru); yaşamımızı zindana çeviren düzenin, vazgeçemediği erkek egemenliğinin, erkeğe sağladığı “iktidar” karşısında sinmişliğin, ezilmişliğin bir sonucu olarak yakamıza yapışmıştır.

Peki erkekler neden taciz eder?

Onlar da erkek egemenliğinin kendilerine sağladığı “iktidar” olmanın rahatlığını takinarak, “erk” dışında kalan tüm

cinsiyet kimliklerini aşağılama yoluna gider. Bunu yaparken de kendini kanıtlama, karşısındakini cezalandırma yöntemi olarak tacizi kullanır. Ancak tacizcilerin hiçbiri, taciz olayını gerçekleştirirken, yukarıda kurduğumuz cümleyi kafasında kurmaz ya da kendini bu cümlelerle anlatmaz.

Onların ilk olarak yaptığı daha çok **inkar etmek** ve kadını **yalancılıkla** ya da **“kendisini yanlış anlamakla”** suçlamaktır. Ardından daha ileri giderek iktidar olmanın verdiği pervasızlıkla kadının **“tahrik edici”** tavırlar içinde oluşunu, giysiler giyinişini vb. bahane ederler. Hatta kadının taciz edilme-yi “arzu ettiğini” iddia edecek kadar iğrençleşebilirler. İnkâr ve “beni yanlış anladı”dan başlayarak “kendi istedi”ye kadar giden tüm cümleleri kurduran zihniyet, bizim tam da yukarıda altını çizdiğimiz iktidar olmanın verdiği pervasızlığın bir ürünüdür.

Sonuç olarak karşımızda şöyle bir tablo var: Kadınların neredeyse tamamı cinsel tacize uğrar ve yine tacize uğrayanların neredeyse tamamı yaşadıklarını ifade edemez. Diğer taraftan cinsel tacizde bulunanların neredeyse tamamı, durumu inkar eder ya da tacizi meşrulaştırır, muğlaklaştırır bahanelerin ardına gizlenir.

Peki tam da bu tablo karşısında ne yapılması, bir taciz olayı karşısında nasıl bir tavır alınması gerekiyor? En başta bunu hatırlatmak faydalı olacaktır. Sınıflı toplumlarda “tarafsızlık” söz konusu değildir. “Adalet”, “hak”, “hukuk” gibi kavramlara yüklenen anlam, kullanan kişinin bulunduğu sınıfla yakından ilgilidir. Örneğin, devrimci, demokrat ve yurtsever kesimlerin bahsini ettiği “demokrasi” ile AKP hükümetinin dilinden düşürmediği “ileri demokrasi” kavram-

larına yüklenen anlam bu kesimlerin durduğu yerle birebir ilgilidir. Buradan hareketle öncelikle durulması gereken yer belli olmalıdır. Bir tarafta erkek egemenliğinin verdiği yetkiye dayanarak karşısındaki kadına sahip olmayı, ona dokunmayı ve onu rahatsız etmeyi kendine “hak” gören bir erkeklik mekanizması; diğer tarafta başta kadın cinsiyet kimliği olmak üzere erkek egemenliği tarafından aşağılanan, ezilen, ötekileştirilen cinsiyet kimlikleri...

Olunması gereken yer elbette ezilen, ötekileştirilen kesimin yanında yer almak ve buradan doğru olguları yorumlamaktır. Somutlarsak; yukarıda bahsettiğimiz erkek egemen toplumsal gerçekliği göz önünde bulundurarak, **taciz olayına tacize maruz kalanın gözüyle bakmak, yakla mak zorundayız**. Çünkü “erkekliğin” yüceltildiği bu sistemin bir sonucu olarak genelde taciz olayına erkeğin gözüyle bakılır.

Erkek inkar ediyorsa; kadına şüpheyile (hatta kadının hak ettiği gibi saçma bir duyguya kapılmasına neden olacak kadar ileri giderek) yaklaşılır. Taciz olayının kendisi, kadının yaşayabileceği travma göz ardı edilerek, **didik didik edilir**. Ancak burada “didik didik etme” durumu, yaşanan taciz olayında “*kimin haklı kimin haksız olduğundan*” çok “*erkeğin haksızlığa uğrama ihtimaline karşı erkek kalkanı oluşturma*” kaygısından ileri gelir. Öncelikle bu gerçekliği tüm soğukluğu ile kabul etmeli ve bu duruma karşı mücadele için “silah”ı kuşanmalıyız. **te o silahın adı da “kadın beyanı esastır”!**

Yeni Demokrat Kadınlar olarak, kurumsallaşmaya başladığımız 2010 yılından bu yana çok sayıda cinsel taciz olayıyla karşı karşıya kalmış ve bu yüzden hem sokakta hem de kadınların tacize uğradıkları mekanlarda tacize karşı mücadelemizi; devlete, polisine ve hatta kendisinin devrimci, demokrat, yurtsever olduğunu iddia eden kesimlere karşın her daim diri tuttuk. Tacize karşı suskun olmadık, “kol kırılır, yen içinde kalır” demedik.

Bugün yine demeyeceğiz! Bu açıklamayı kaleme almamızın nedeni de tam da budur.

“Tacizci Sedat Yurtdaş meslekten ihraç edilsin”

Geçtiğimiz aylarda Yeni Demokrat Kadın aktivisti bir arkadaşımız stajyer olarak yanında çalıştığı **Av. Sedat Yurtdaş** tarafından sistematik tacize maruz bırakılmıştır. Eylül ayına denk gelen bu sürecin sonunda arkadaşımız staj eğitimini almak için yanında çalıştığı Sedat Yurtdaş’ın bürosundan ayrılmıştır.

Yaşanan bu tacizde 2 noktaya özel olarak dikkat çekmemiz gerekiyor: **Bunlardan ilki**, kadın stajyer avukatların; ücretsiz ya da düşük ücretlerle “staj” adı altında hukuk bürolarında her türlü işin yaptırılması ve emeğinin sömürül-

mesi yetmezmiş gibi bir de kadın kimliğine yönelik cinsel saldırıların yöneltiyor oluşudur. Yalnızca hukuk bürolarında çalışan stajyer kadın avukatların değil, erkek egemen sistemin tüm prangalarına rağmen bir meslek edinebilmeyi başarmış, çalışan tüm kadınların (özelde de genç kadınların) başına bela olan işyerinde cinsel taciz ve mobbing, son derece yaygın bir uygulamadır.

kincisi ise; siyasi kimliği ile toplumda kendine bir yer edinmiş olan Sedat Yurtdaş’ın bu kimliğini kendine kalkan olarak kullanıyor oluşudur. Ama devletin sistematik, kadın düşmanı politikalarına karşı mücadele eden bizler; Yurtdaş’ın bu kalkanı kullanmasına izin vermeyeceğiz. Bu olaya ilişkin olarak **yargı mercilerine ba vuruda bulunulmu** ; beraberrinde **Diyarbakır Barosu Disiplin Kurulu’na ikayette bulunulmu tur**. Konuya ilişkin yasal prosedür kararlılıkla işletilecektir. Bu süreçte bizler de Yeni Demokrat Kadınlar olarak bu tacize sessiz kalmayacağımızı duyuruyoruz. Bu kişinin demokrat maskesi altında ustaca gizlenirken, kadına yönelik yaklaşımını gözler önüne seren bu olay, aslında bildiğimiz ama çoğu zaman görmezden geldiğimiz bir olguya işaret etmektedir: Kadınlara yönelen tacizler, hayatın her alanında. Taciz bizler için utandırılacak, gizlenecek bir mesele değildir.

Aksine bu kişinin geçmişte politik yaşam içerisinde, şu an ise birtakım STK’ların yönetiminde aktif olarak yer alması, Diyarbakır Barosu’nda avukatlık mesleğine hala devam ediyor olmasından ötürü bu tacizin teşhiri, bizler için kaçınılmaz bir hal almaktadır. Taciz durumlarında olayı her seferinde yeniden irdelemeye çalışan, ispatlanabilirliği bu kadar güç bir durum için kanıtlanabilirliğini esas alan, tacize tecavüze uğrayan binlerce kadının yerine kendini koymaktansa tacizcinin “masumiyet karinesi”ni ön plana çıkaran tüm yaklaşımlara karşı bilinmelidir ki, bizler için her zaman **kadın beyanı esastır**. Bu süreçte taciz edilen kadını yıpratmaya, olayın üzerini örtmeye yönelik tüm anlayışlara karşı tavrımız net olmalıdır. Taciz münferit değil; topluma yönelen bir saldırdır.

İşleteceğimiz bu süreçte taleplerimiz şunlardır:

* Sedat Yurtdaş avukatlık mesleğinden ihraç edilmelidir.

* Çalıştığı STK’lardan uzaklaştırılmalıdır.

* Hakkında yürütülecek ceza soruşturmasında en ağır ceza verilmelidir.

* Stajyer avukatlar üzerindeki tüm cinsel taciz ve mobbing uygulamaları son bulunmalıdır.

YENİ DEMOKRAT KADIN

Kaynak: yenedemokratkadin.net

Bordo Kalemın Öyküsü

İstanbul'un yoğun karmaşası... Kafamda bin bir düşünce, bir sonraki günün planını yapmaya çalışıyorum. Önce yanına uğramam gereken insanları düşünüyorum, yapacağım konuşmalar geçiyor aklımdan. Akşam yazmam gereken bir konu var, bir de ayrıntılarına boğuluyorum. Kalabalığın içerisinde adımlarımı sıkılaştırarak vapura yetişmeye çalışıyorum. İnsanların yüzü asık, bir yerlere yetişme telaşı var, sabırsızlık hâkim havaya. Yağmur da çiselemeye başladı işte, canım öyle çay istiyor ki, vapurda kendime çay ısmarlama sözü verip tütürdüğüm sigarayı atıyorum vapurun kalkış uyarısını verdiği uzun siren sesiyle. Koşarak yetişiyorum, içerisi çok kalabalık, havasız. Dışarıdaki soğuktansa içeriyi tercih ediyorum. Çayımı unutuyorum elbette, içine iki şeker atıp karıştırırken cama vuran yağmur damlalarının ardındaki Haydarpaşa Tren Garı bana selam ediyor. Çantamdan çıkardığım küçük ajandama yılların emektar bordo kalemiyle bir sonraki günün işlerini karalıyorum.

Kalemim lise yıllarımdan kalma, nerden baksak 8 yıl geçmiş üzerinden. Edebiyat derslerinde İstiklal marşını dize dize yazdığım, sistemin kendine göre yazdığı tarihi ezberlemeye çalışırken kâğıtlara notlar aldığım, Milli Güvenlik dersine giren emekli askerın "Vatan sana canım feda!" nidaları eşliğinde anlattığı TC'nin ordu sistemini yazılı kâğıdına aktardığım kalem bu. Her pazartesi ve cuma günü okul müdürünün "rahat-hazır ol!" bağırtılarının ardından büyük bir şevkle "nazlı nazlı dalgalanan" malum bayrağa bakarak "korkma sönmez bu şafaklarda..." yı en yüksek perdeden okurken bir yandan da yanımda "saygısızlık" yapanlara en kötü bakışlarımı atmayı unutmazdım. "Ulu Önder Atatürk" bu ülkeyi onca şehidin kanı ile kurtarmıştı bir kere, nasıl böyle bir saygısızlık yapılabilirdi ki? Müdürün "Rahat!" nidasıyla beraber sırtımda ders ve test kitaplarının verdiği ağırlıkla iki büklüm evin yolunu tutardım. Ertesi gün dershanede olacak deneme sınavı için acilen test çözmek, konuları tekrar edip arkadaşlarıma fark at-

Kısa ve netti kağıdın başında büyük puntolarla yazılmış cümle: "YÖK'e Hayır!". Hızla taradı gözlerim kağıdı. 6 Kasım 1981...Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim... Geleceğimiz... Eyleme çağrımızdır... Cümleler beynimin içinde yankılanıyordu.

mak için radyodan çalan bir Alevi deyişi eşliğinde annemin hazırladığı yemeği alelacele yerken, annemin ben henüz çok küçükken söylediği "Alevi olduğunu kimseye söyleme, ayrı davranırlar sana" cümlesinden ötürü arkadaşlarıma bile açılmadığım inancımı sorgulardım. Bir öfke yükselirdi içimde ama ertesi gün ki sınavın telaşı ağır basar, yemeğimi bitirip ders başına otururdum. Beş şıkın arasında geçen uzun saatler sonrasında yorgun düşüp de biraz müzik dinlemek amacıyla teybe abimin kasetlerinden birini koyup uyumaya hazırlanırdım. Favori parçam "Cemo" olurdu genellikle. Elinde mavzeriyle, çıkıp Dersim dağlarında türkü söylemek var ya, diyordu solist. Sol elim yumruk oluyordu hafiften, gözüme çarpan saatin ilerlemişliği uyku vaktimin geldiğini haykırıyordu. Sol elim gevşiyor, kendimi uykuya teslim ediyordum. Hemen uyuyamadığım zamanlar ise üniversiteyi kazanacağım günü düşünerek çeşitli hayaller kurar, hayatımı sınavın olacağı güne endekslerdim.

Ailece izlediğimiz haber bültenlerinde spiker "Terör örgütü" ile başlayıp "teröristler yapılan operasyonla etkisiz hale getirildi" derken ülkem bölünmedi diye mutlu olurdum. Benim de Kürt arkadaşlarım vardı elbette ama onlar ülkeyi bölmek istemeyenlerdendi bir kere. Abimin üniversite yıllarında Kürt ulusunun savaşının haklı bir savaş olduğu söylemi kafamı kurcalardı ama bir yandan da sinirlenirdim. Bu ülke ne zorluklarla kurulmuştu, kardeşçe yaşıyorduk işte ne gerek vardı böyle şeylere!

Ve üniversite... Aileden kopuşun getirdiği hüznün yanında farklı bir şehirde olmanın verdiği heyecan... Kendi yeteneklerime uygun bir bölümü seçip seçmediğimi bilmiyordum ama kazandığım bölümün diğer bölümlere göre iş bulma olanağının fazla olduğunu söylüyordu ailem ve çevremdekiler. O zaman sorun yoktu işte!

Üniversiteyi kazanmadan önce okul-ev-dershane üçgeninde geçen hayatım bu defa kaldığım öğrenci yurdu ve okul ikilisine dönüşmüştü. Bordo kalemim bu defa üni-

versiteyi iyi bir dereceyle bitirip, güzel bir iş bulmam için yazıyordu önümdeki deftere, sınav kâğıtlarına. Yavaş yavaş usanmaya başlamıştım, ancak sistem o denli çevrelemişti ki beni neden-niçin-nasıl usandığımı algılayamıyordum. Bir kasım günü önüme gelen ufak bir kağıt parçası bu usanmışlığım verdiği öfkenin karşılığı oldu. Kısa ve netti kağıdın başında büyük puntolarla yazılmış cümle: “YÖK’e Hayır!”. Hızla taradı gözlerim kağıdı. 6 Kasım 1981...Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim... Geleceğimiz... Eyleme çağrımızdır... Cümleler beynimin içinde yankılanıyordu. Anadilde eğitimi anlayamamıştım belki ama diğerleri doğruydular işte! Eylem günü polislin azgınca saldırısı şok etti, bana bir şey olmamıştı ama başı yarılanlar, gözaltına alınanlar vardı. Polislin saldırısı okuduğum-izlediğim-dinlediğim her şeyden şüphe eder duruma gelmeme neden oldu. Burjuva-feodal medyayı daha farklı gözlemlerle takip etmeye devam ettim.

Yavaş yavaş okumaya başlamıştım, yıllardır okuduğum ders kitapları ve popüler kültür ürünü romanlardan sonra okuduklarım ağır geliyordu, beynim sorgulamayı –düşünmeyi ağırdan alıyordu. O ufak kâğıt parçasını önüme bırakanlarla tanışmama beraber tartışmalarımızla öğrenme –düşünme-sorgulama sürecim hız kazanıyordu ancak Kemalizm ve şovenizmin prangalarından kurtulmam kolay olmamıştı. Kürdistan kelimesinden korkan-tepki gösteren ben, Kürt ulusuna uygulanan asimilasyon, baskı ve inkâr politikalarını, katliamları öğrendikçe prangalar çürüdü. Dersim katliamı Kemalizm’in faşizm olduğunun kafamda somutlaşmasını sağlayarak beni daha fazla araştırma yapmaya itti. Araştırdıkça daha fazla katliamla yüz yüze geldim, öfkem gittikçe artıyordu.

Genç bir kadın olarak toplumun bana yüklediği misyonun ayırıcına varmam uzun sürmedi. Kaldığım öğrenci yurdu ailemin korumakla yükümlü olduğu “*namus*” kavramını korumak üzere devralmıştı. Yurda giriş çıkış saatlerimin denetlenmesi, bir arkadaşımın kaldığım zaman aileme telefonla haber verilmesi... Daha öncesinde beni rahatsız etmeyen her şeyi birer birer fark etmeye başladım. Otobüsle okula giderken uğradığım tacizlere karşı suskunluğum çılgınlığa dönüşürken sistemin kendine yüklediği rolü eksiksiz yerine getiren “özürlükçü” erkek arkadaşımın hayatıma müdahalelerine karşı değiştirme-dönüştürme çabalarım sonuçsuz kaldı, ayrılığı seçtim. Kadınsız bir devrimin mümkün olmadığını kavrarken beni silikleştirmeye çalışan, özgüvenimi yerle bir eden, bedenimi meta olarak sunan sisteme karşı içimdeki öfke büyüdü.

Bendeki değişimi ailem fark etti ilk önce, “*Hele bir işini eline al ondan sonra uğraş, öğrenci halinle kim seni dik-kate alacak*”, “*Dünyayı sen mi kurtaracaksın?*” dediler. Polislin tehditleriyle korktuklar, üzerimdeki baskıyı arttırdılar,

duruşumdan ödün vermedim, onlara haklılığımızdan bahsettik. Haklı olduğumuzu bildiklerini ama başıma bir şey gelmesinden korktuklarını dile getirdiler. Bıkmadan usanmadan dinledim-anlattım-tartıştım. İkna olmadılar, korkularını yenemediler belki ama beni destekleme-yanımda olma noktasına geldiler.

Önüme iki uzun yol çıktı; ya sistem içerisinde “*Her koyun kendi bacağından asılır*” düsturuyla üç maymunu oynayarak yaşayacaktım ya da ezilen halk yığınlarının içinde sistemin her türden engellemelerine karşı mücadele edecektim. Birincisi düz bir yoldu engelleri sistemin kurallarına göre yaşarsan geçiyordun. Üniversiteyi bitirdikten sonra “*rakiplerime*” çelme takarak, onları ezerek iş bulma imkânım olabilirdi şanslıysam, sonra evlilik sunulacaktı önüme, her şeyin mutlak bir sırası vardı. Yıllarca ailem yoluyla korunan “*namus*”um kocamın korumasına bırakılacaktı. Bir ev ve araba gerekli şeylerdi, çalışıp didinip bunları almak, hatta aldıktan sonra daha iyisi için çalışıp didinmem gerekiyordu. Ev işleri de benden sorulacaktı tabii! Bu sırada birkaç da çocuk yapmam gerekiyordu, onlara kendi hayatımın aynısını sunmam, sisteme yedeklemem...

Diğer yol ise bana onurlu bir gelecek için mücadele vaat ediyordu. Gösterdiğim karşı çıkıştan dolayı gerek bedenen gerek zihnen zarar görme olasılığım fazlaydı. Hapishanelerde bir ömür geçirebilir, işkencelerde can verebilirdim veya bir eylem sırasında kafama biber gazı gelme olasılığı çok yüksekti. Ancak benim-bizim var olanı yıkıma uğratma yerine bizim iktidarımızı kurma gücümüzün bilimsel bir gerçekliği vardı önümde. Örgütlü olmadan bütün bunları yapamayacağımızın farkındaydım. İkinci yolun çakıl taşlarıyla dolu pürüzlü bir yol olduğu, sistemin her saldırısına açık olduğu gerçekliği vardı kesinlikle. Ancak birinci yol karanlığı vaat ediyordu, ikinci yol ise aydınlığı...

İkinci yolu seçmemin gerekliliğini her geçen gün daha çok hissediyordum. Aksi halde sistemin tüm zincirlerini değil yok etmek onu koruyacak hatta besleyerek büyütecektim. Ondan bağımsız yetiştirilmediğim için eksikliklerim, zaafılarım çok fazlaydı.

Bu yüzden hem kendimle hem de onunla savaşmam gerekiyordu. Sistemin politikaları o kadar yoğun ki zaman zaman mücadelede geri düşme neden oluyordu fakat bir yoldaş eli mutlaka omzumda olduğundan toparlanmam, olması gereken yerde, **MÜCADELEDE** var olmam uzun sürmüyordu. Bordo kalemin bu defa var olanı yıkmak, yerine yenisini kurmak, geniş halk kitlelerini örgütlemek için yazıyordu.

Vapurun iskeleye yanaşmasıyla oluşan sarsıntı düşüncelerimin arasından beni çekip alıyor, elimdeki bordo kaleme bakıyorum, gülümsüyorum.

Çanakale’den bir YDG’li

Unuttum adlarını neydi?

*“küralsız bir sevgi umudumu yoracaksa eğer
bir çift kumrunun sarılışını bağrıma bastırır gibi
bir kavgada
ölüm de yakışır bana”*

Mevsimler kış, kış ayları çetrefillidir. Sert geçer hele ki mücadele dolusya...

Yine bir kış günleri sesler yükseliyor, sloganlar...

Gültepe Mahallesi döneminin yine bir kış gününü yaşıyor, mahallelerde kış yorgundur. İskokuları birbirine geçer, yemek kokularıyla birlikte. Birileri taşınmış güzel Gültepe mahallesi' ne, sesi de bir o kadar güzel. Her sloganı bir şiir, anne kucağındaki bir çocuğa ninni. Yıllarca sloganlara eşlik etmek güzeldir. Takii '80 askeri darbesine kadar. '80 askeri darbesinde öğreniyoruz adını o da gözaltına alınmış ve tutuklanmış. **Nihat Aydın**, 4 yıl hapisnede kalmış, sloganların bile rengi değişmiş. Bu değişikliğe bir adım atmak gerekti. Hapishane sonrası hız verdi müzik çalışmalarına Aydın, albümler çıkarıyor ve halkın içinden ayrılmayarak. Yavuz Bingöl'le çıktığı yolda ayrılıklar yaşadı. Nihat Aydın, hep mahallenin bir köşesinde oturup devrimci sanatın mayasıyla yoğrulmak istedi. Ki öyle de oldu...

“Umuda ezgi serüveni”

Nihat Aydın, 1959 yılında Kars'ın Kağızman ilçesinin Yalnızagaç Köyü'nde doğdu. Daha sonra yıllarca köyünden uzak bir mahallede yaşadı, en çok köyüne benzettiği mahallesi ona ruh katıyordu. Nihat Aydın, **Atmacalar** albümü sonrası **Umuda Ezgi** ile 20 yılı aşkın sürecek yolculuğuna başladı.

1990'da “**Gün İmı**” albümüyle kitlelere “merhaba” diyen grubun bu albümünü 1991 yılında “**Örgütlemeler Baharı**”, “**Ate Da ları Sarmı**” (1993) ve “**Onların Türküsü**” (1995) albümleri izledi. Umuda Ezgi, 1995 yılından itibaren tam beş yıl bekleyerek beşinci albümü olan “**Savrulma Düklerim**” (2000) albümünü yaptı. Devrimci sanatın özgün gruplarından olan Umuda Ezgi, Türkiye'nin hemen her yerinde halk konserleri, festival ve şenlik etkinlikleri çerçevesindeki dinletiler vasıtasıyla, kitlelerle temasını hiç yitirmedi.

Grup, 1990'lı yıllarda ticari pompalamalarla, yapay bir sıçrama gösteren ‘türkü ve türkücülük’ akımının uzantılarından olmayı reddediyor. Devrimci çizgide kalmanın önemli adımlarından biri olan halk için müziğin taşlarını oluşturmanın adımları atılmış oldu. Ülkemizin onurlu aydınlarının, onurlu edebiyatçıların, onurlu düşün ve sanat insanlarının çizgisinde olmakta ısrar etti.

“Bir ısrarın ateşini harlı tutmak istedik”

Demişlerdi ki, “*bu yalnızlıkta, bu yabancılıkta, bu ütopyasızlıkta, bir ısrarın ateşini harlı tutmak istedik.*” Daha doğrusu; düşlerini yitirenlere küçük bir hatırlatmayı borç bildik kendimize. Düşleri savrulmuş insanların, hazan yapıklarına dönüşen ömürlerini kendimize yakıştırmadık.”

Demişlerdi ki, biz umudun ezgilerini söyleyelim ki, ezgiye katılan umutlar güzel günlerin kurucusu olsun...

Demişlerdi ki, onlarca türkünün sağır dilsiz yanı olmaktansa, hep ‘umuda ezgi’ler söyletmeli, yüreğinde bahar olanların örgütledikleri baharın türkülerini söylemeli...

Nihat Aydın yıllar boyunca devrimci sanat çizgisinden kopmayarak mücadele etmiş ve dönemin sanatının karşılığı olan para serüvenine bir çelme atarak mahalleden örgütlenmeyi esas görmüş. Yılları böyle geçtikten sonra, bir gün kanser hastalığı kendisine de uğramış, malum bizim sanatçılarımız...

Umuda Ezgi'nin kurucusu devrimci müzisyen Nihat Aydın'ı 1 Ocak Çarşamba İzmir Gültepe'den yıldızlara uğurladık; Hıdır'ın, İlyas'ın yanına...

Nihat'ı bir kış günü sırf örgütlemek için baharları yıldızlara gönderdik... Söyleyin analarımıza ağlamasınlar...

Kitleleri bilinçlendirme ve örgütlemeye yayının rolü yadsınamayacak bir gerçektir. Haziran İsyanı'nda da ana akım(burjuva-feodal basın) medya habercilik anlayışlarını ortaya sermiştir. Gezi'de insanlar, sokaklardan evlerine döndüklerinde, sokakta yaşadıklarını ekranlarda bulamayıp medyayı ve basını sorgulamaya başlamıştır. Bu sorgulama sonucunda birçok insan artık ana akım medyaya güvenmemekte alternatif ve güvenilir bir yayın aramaktadır. Ana akım medyanın, kitleleri bilinçlendirme doğru ve gerçek olanı haber yapma anlayışına sahip olmadığı bilinen bir gerçektir. Bu noktada bizler, kitlelere doğru ve gerçeği gösterme, kitleleri bilinçlendirme anlamında yayın ve basın organlarımızı daha da aktif hale getirmeliyiz ve bu organlarımızı kitleleri örgütlemeye kullanmalıyız.

Kitlelere bizi tanıtan, bizim kitlelerle aramızdaki bağı kuvvetlendiren temel materyallerden biri dergimizdir. Dergimizin, içerik yönünden zenginleştirilmesi, teorik yazıların yer alması gibi tartışmalar aramızda sürekli olarak yürüttüğümüz tartışmalardandır.

Unutmayalım ki; **dergi ve gazetenin kitleleri örgütleme de çok önemli bir rolü vardır.** Çünkü dergi, "gazete ve basın organları yalnızca bir kolektif propagandacı ve kolektif bir ajitatör değil, aynı zamanda kolektif bir örgütleyicidir de. Bu bakımdan yapım halindeki bir binanın çevresinde kurulan iskeleye benzetilebilir; yapının dış kenarlarını belirtir ve yapıcılarının birbirleriyle temasını, işbölümünü ve örgütlü çalışmaların meydana getirdiği

Yayın kolektif bir örgütleyici olabilir mi?

ortak sonuçları görmelerini sağlar. Bunun, masa başı yazarının kendi rolünü abartmasıyla herhangi bir benzerliği var mı? İskele, asıl yapı için gerekli değildir, daha ucuz malzemenle yapılır, geçici olarak kurulur ve yapının dış kısmı tamamlanır tamamlanmaz sökülerek yakacak odun yerine kullanılır. Devrimci örgütlenmenin yapısına gelince, deneyim gösteriyor ki, bunlar bizde, 1870'lerin gösterdiği gibi, bazen iskelesiz de kurabiliyorlar. Ama şu anda, iskeleyi kumadan, bize gerekli olan yapıyı yükseltmemizi olasılığını düşünemeyiz bile. (Lenin. Ne Yapmalı? Syf.177 178) Yukarıdaki paragraftan da anlayacağımız gibi yayın, örgütlenmemizin eksenin de durmakta kitlelere bizi tanıtmakta ve mücadelesini verdiğimiz, devrime giden yolu açmaktadır.

Buradan yola çıkarak dergimizi içerik yönünden zenginleştirmeli, bizi kitlelere en iyi şekilde anlatacak yazılar yazmalı dergimizi kolektif bir şekilde çıkarmalı, dergimize okur kitlemizi de dâhil etmeli onların da dergimiz için yazılar yazmasını sağlamalıyız.

Ancak şöyle de bir gerçeklik vardır: *dergimiz içerik yönünden ne kadar zengin olursa olsun kitlelerle buluşturulmayan, kitlelere ulaşamayan dergi, etkili bir örgütlenme bir aracı olamaz.* Bunun için biz, dergimizi kitlelerle buluşturma görevini üstlenmeli, dergimizi yaygın dağıtımlar yaparak kitlelere ulaştırmalıyız. Dergi okuma toplantıları düzenleyerek insanlarla tartışmalı onların fikirlerini almalıyız. Çünkü dergi, bizim kitlelere gitme anlamında onlarla aramızda bir köprü oluşturur ve onlara kendimizi uzun uzun anlatma görevimizi yerine getirmemizi sağlar.

Bu açıdan bakıldığında dergi kadar internet sitemiz de önemli yerde durmakta, haber akışını sağlamakta; hem kendi içimize yönelik hem kitlelere yönelik bilgilendirme ve bilinçlendirme görevini üstlenmektedir. Yukarıda sıraladığımız ve bildiğimiz gerçekliklerimizden dolayı hem siteye hem de dergiye düzenli olarak yazı ve haber yapmalı kitleleri bilinçlendirme ve örgütleme üzerimize düşen görevin önemli ayaklarından birinin yayın olduğunu unutmamalıyız.

MEÜ Gazetecilik Bölümü'nden bir YDG'li

Kürt Ulusal Meselesi: Gever Katliamı, Roboskî

TC devleti kuruluşundan itibaren sürekli birilerini, belirli toplulukları ötekileştirmiştir. Kuruluş yıllarında Kürtlerin varlığını ilk başta reddeden TC sonrasında Türklerden türediğinin savunmuş, kelime başına Kürtçe konuşanlardan para kesmiştir. Alevilerin ibadethaneleri yasaklanmış, Rumların ellerinden okulları alınmıştır. Yani ülkemizde ulusal sorun ve azınlıklar sorunu Osmanlı'dan TC'ye baskılarla, yasaklamalarla ve katliamlarla kendini göstermeye başlamıştır.

Egemenler, sorunları kaldırmayı değil, sorun olarak gördüğü milliyetler ve inançların kendisini ortadan kaldırmaya çalışmıştır. Bu nedenle Türk ve Sünni olmayan farklı milliyet ve inançtan insanların elbet bu devletten bir yarası, bir hesaplaşma ihtiyacı vardır.

Ülkemiz egemenleri, tıpkı bir vampir gibi halkımızın kanını emerek beslenmekte, en demokratik talepler dahi kan ile bastırılmaktadır. Ancak direniş ve örgütlü güç, gericici zora karşı çare olabilmektedir. Ülkemizde 35 yılı aşkın devam eden Ulusal Mücadele buna örnektir. Örgütlü güç karşısında çaresizliğe düşen hakim sınıfların sözcüsü Erdoğan "Kürt sorunu diye bir şey yoktur. Benim Kürt vatandaşımın sorunları vardır.", "Kürt sorunu yoktur, terör sorunu vardır." söylemi iktidarın nelerden hoşnutsuz olduğunu göstermektedir.

Son süreçle bir yılı aşkın süredir devletin, ulusal hareketle görüşmesi, görüşülenlerin gizli tutulduğu, kimisinin "barış" süreci, kimisinin ise "çözüm" süreci olarak adlandırdığı bir süreç işliyor. Ancak devletin "çözüm"den anladığı Ulusal Hareketi çözmek ve tasfiye etmek olduğunu hiçbir zaman gizlememiştir. Yine Erdoğan'ın cümlelerine yansıyan "terörü temizlemek", "terörden arınmak" sözcükleri aklımıza Hitler dönemindeki Yahudilerden temizlenen ve arındırılan Almanya'yı getirmekte. İktidar bu faşizm sözcükleri olan "temizleme ve arınma" sözcüklerini Gever'de hayata geçirmiştir.

Kürt halkının onlarca genç evladının yaşamlarını çalan TC, gerillaların cesetlerinden dahi korkmuş ve ölü bedenlere işkence yapmıştı. Ölülerimizden korkan egemenler, "mezarda da size rahat yok" dercesine mezarlarımıza, değerlerimize saldırarak şehit mezarlıklarını tahrip etmiştir. Yaşamlarından örnek aldığımız şehitlerimiz, ölümsüzleşenlerin fikirleri düşmana korku salmaktadır. Bu nedenle mezarların tahrip edilmesine, değerlerimize saldırılmasına halkımız serhildan ile cevap vermiştir. Direniş Gever'den, Colemêrg'den tüm Türkiye Kürdistan'ına ve Türkiye'ye yayılmıştır. İktidar serhildana katliam ile cevap vermiştir. Amca-yeğen Mehmet Reşit ve Veysel İşbilir kavganın ilk günü ateşli silahlarla katledildiler. Tepkilerin Amed'e, Dersim'e, Mêrdin'e, İstanbul'a, Ankara'ya yansması ile gericici medya tarafından geçmiş yılların videoları servis edildi.

2011 yılında yurtsever silahlı militanların katlediliş görüntüleri servis edilip, katledilen Mehmet ve Veysel İşbilir'in silahlı olduğu propaganda edildi. Katliamı meşurlaştırma işine girildi. Daha sonra Bimal Topçu yine aynı kurgu ile katledildi. Katliamı liberal kesim ise cemaatin, "parelel devlet" in işi olduğu propagandasını yaptı. Ancak zaten cemaat ile AKP'nin tek ortak yanı egemenlerin iktidarı uğruna "her yolun mübah" olduğu değil miydi?

Günümüz hükümeti geçmişin mirasına sıkı sıkı bağlılığını Roboskî ve Gever katliamlarının da bir defa daha göstermiştir. CHP'nin Mustafa Balbay'ı için işleyen hukuk, mesele Kürt milletvekilleri olunca önce tersten işlemiştir daha sonra ise, AKP ve cemaat arasındaki nüfuz dalaşının yoğunlaşmasıyla da birlikte milletvekillerini serbest bırakmak zorunda kalmıştır. Devletin bu hamlesinden okunması gereken şey Kürt halkını kendine yedeklemek ve yaklaşan seçimlerde bölgenin oylarını toplamaktır. İktidar, "güçlü za-yıfı belirler" düşüncesiyle hareket ederken aklında bulunması gereken bir faktör var: Kendileri bir avuç asalak iken biz milyonlarız. Ve tarihi biz ezilenler belirleyeceğiz.

Amed'ten Bir YDG'li

AKP Wan'da da Sınıfta Kaldı

*“Wan soğuk çok soğuk, halen yürekler titriyor
Ölmeyip sağ kalanlar da şimdi çıldırmak üzere
Yürekleri yakan ağıt, düşünceyi kilitliyor”*

Wan'da meydana gelen iki büyük depremden sonra yaralar halen sarılamadı. Halen çocuk çılgınlıkları, dinmeyen sesler, bir türlü ısınmayan hayatlar ve TC'ye karşı eşi benzeri olmayan bir direniş.

Depremde evleri yıkılarak konteynır kente yerleştirilen depremedeler şuanda da konteynır kentten çıkarılmak isteniyor. Ve halk da buna karşı aylardır direnişte. Çünkü onlar için yaşamak, “berxureden jayane”dir. İşte Wanlı depremedeler bu şekilde hayatta kalmaya devam ediyorlar. Bu noktada Wanlıları ‘mağdur eden’ deprem değil AKP Hükümetidir. Her türlü zulmü yapan böyle faşist bir iktidar seçimlerin yaklaşmasıyla Wanlıları daha da ‘mağdur etme’ yolunda. Valiliğin açıklaması bunun bir örneğidir. Açıklamayla halka “geçici olarak kirada kalabilirsin” denildi. Wanlılar geçici değil kalıcı bir çözüm istiyorlar. 2 yıldır hep geçici çözümler üretildiği için sorunlar bir türlü tam olarak çözülmedi. Halk artık uyumamış, neyin ne olduğunu gayet iyi bilmekte ve bu türlü kirli oyunlara gelmemektir. Geçen aylarda Wan'a giden başbakan orada depremedeleri yine görmezden geldi. Hiçbir şey olmamış

gibi konuştu. Yine ezberi bozmadı. Yine tek millet, tek devlet, tek bayrak, tek vatan, tek tek, tek...

O bu konuşmaları yaparken devletin polisleri de iş başındaydı. Wanlı depremedelerin kaldıkları konteynır kenti abluğa altına alan polisler halkı resmen tehdit etmişlerdi. Ve “sakan yanlışlık yapmayın” diyerek halkı susturmaya çalışmışlardı. Hepimiz biliyoruz ki bu halk susmaz bir halk, susturulmaya çalışırsa sesi bir dahaki sefere daha gür çıkar. İşte şimdi Wanlıları sesi daha gür çıkıyor. Ve teslim olmayıp direnişe devam ediyorlar. Gelgelelim olayın öteki yüzüne. İkinci planda kalan çocuklara, Wan'daki depremedelere. Okula gidemiyorlar şimdi. Neden mi? Çünkü okul elbisesi alacak paraları yok, çünkü onların sıcak suyu yok, banyo yapıp okula gidemiyorlar. Çünkü onlar öğretmenleri tarafından dışlanıp okula alınmıyorlar. Çünkü onların çalışabilecek bir yuvası yok... Böyle bir durumda böyle iğrenç bir zihniyetin kurbanları olan o çocuklara sesleniyorum:

*“Ağlama çocuk üzülme, vazgeçme bu haklı davadan
Onlar senden her şeyi alabilirler, ama umutları asla
Ölümler yaşama gebe kalacak bu sonbahar da
Elbet yeniden doğacaktır sana umut çocuk...”*

Mersin'den bir YDG okuru

İllegal Bir Yoksulluk Resmi

“Kaçakçılık değildir ulan, eşkıyalık hiç değil! Legal bir yoksulluğun, us'unuzdaki resmidir Roboski!!!!”

Televizyonda bir kadın ‘ben anayım, benim çocuğum var, kimsenin bize bunu yapmaya hakkı yok’ diye ağlıyor... Bundan yaklaşık iki sene önce televizyonun göstermediği başka bir ana feryad ediyor ‘anayım ben, bana bunu yapmaya kimin hakkı var’... Bunun iki sene öncesinde televizyonlarda gösterilmeyen bir ana eteğiyle yavrusunun bedeninin parçalarını toplamaya çalışıyor, oğlunu hak ettiği son yolculuğuna uğurlayabilmek için...

Televizyona çıkan ve hüngür hüngür ağlayan ana **Ebru Günde**. Ebru Gündeş ağlaması biraz durulduktan sonra bu şova vesile olan Acun'a “*senin kocaman bir kalbin var*” diyor. Acun cevap veriyor: “*Merak etme Ebru hep beraber bu zor günleri atlatacağız*”. Salondan bir alkış daha kopuyor, Ebru Gündeş yanında olduğunu gösteren seyircilere bir eyvallah çekiyor. Televizyona çıkamayan ana ise **Roboskili 35 anadan birisi**. Yavrusu yargısız bir infazla devlet tarafından sırf Kürt olduğu için katledilmiş. Karnını doyurmaya çalıştığı için katledilmiş. Onun tek suçu Kürdistan'da doğmak... Gündeş ağlamaya devam ediyor. Uçağıma el koydular benim diyor. Ama eklemeyi unuttu; **‘halkı soyup so ana çevirerek ba kalarının alın terleriyle aldı im uçak’** demeyi... Ama ağlıyor,

çok ağlıyor... Roboskili ana da ağlıyor. **‘Yavrumu kaybettim artık geri döndüremezsiniz ama bari adaleti getirin’** diyor. Yavrumun kanı yerde kalmasın, diyor. Sorumluları kimse cezalandırın en azından biraz yüreğimiz soğusun, diyor...

Bu sistem böyle işliyor işte. Bir tarafta halkın kanını eme eme aldığı uçak için ağlayan egemen taraf, diğer tarafta sırf Kürt olduğu için, çalışma şartları olmadığı için sınır ticareti yapan ama devlet ‘karnını doyurmayı’ bu insanlara çok gördüğü için “terörist” denilerek öldürülen gencecik insanlar. Aslında faşist TC devleti bizi ‘alıştırdı’ katliamlarına. Dersim’de, 33 kurşunda, Maraş’ ta, Çorum’da daha sayamayacağımız nicesinde devlet, kanlı yüzünü bize defalarca gösterdi. **Ancak inatla alı mak istemiyoruz**. Artık gelmeyeceğini bile bile egemenlerden sadece ‘Roboski için adalet’ istiyoruz. Suçluları cezalandırırsanız da bu halkın evlatlarını geri getiremeyeceksiniz.

Bu katliamın 2. senesini doldurduğu yıllarda adalet gelece kadar haykırmaya devam edeceğiz: **Dersim, Mara , Roboski unutulmaz hiç biri!!!! zmir'den bir YDG'li**

Aman Sneijder'in Ayağı Kaymasın

Çocuk olmanın en büyük avantajlarından bir tanesi, sokakta futbol oynamaktır. Sokakta futbol oynamayan çocuk, çocukluğunu eksik yaşamıştır. Çocuk dediğin sokakta futbol oynar, üst mahallenin takımıyla maç yapar, kaybedince kavga eder, yine kavga ettiği takımla kol kola evine döner.

Ama bugün Wan'daki çocukların hiçbiri bırakın futbol oynamayı, soğuktan pencereden bakamaz haldeler. Bugün Wan'daki çocukların hiçbiri üst mahalledeki arkadaşlarını göremez haldeler. Devlet, T. Kürdistan'ı dün olduğu gibi bugün de görmezden gelmeye devam ediyor. Halkın sorunlarına "duyarlı medya" sağ olsun(!) bugün buz tutan sokaklarda kayıp düşen insanları gündeme getirmeye devam ediyor. Dün Gezi İsyanı döneminde halka terör estiren, halkı katleden polisi gündemine almıyor, penguenlerin belgeselini halka izletiyor. Aynı medya bugün ise Wan'da soğuktan ölen insanları görmüyor. Çünkü buz tutan kaldırımlardan düşen insanları gündemine yer vermekle meşgul.

Ama Wan'da, soğuktan parmakları donan, çeşitli hastalıklarla boğuşan insanlar varken bir de bu insanlara ev diye verdikleri kümeslerin "**size kümes verdik ya birde utanmadan elektrik mi istiyorsunuz**" der gibi elektriklerini kesmelerinden daha önemli bir şey var: Sneijder'in ayağının kaymaması. Burak'ın defansın arkasına yaptığı koşullarda önüne atılan pasın ağır zeminden etkilenmeyip topun hızının kesilmemesi. Aman bir de dünya basını var tabii. Dünya'ya rezil oluruz o zeminde nasıl müsabaka yaptırırız, nasıl alttan ısıtmalı düzeneğiniz çalışmaz? Ya İtalya basını dünyayı ayağa kaldırırsa, ne yaparız o zaman biz? Skandal, büyük skandal!

Wan'da soğuktan insanlar mı ölüyor? Durun şimdi Muslera'nın degajı zemine takıldı. Affedersiniz Wan'da çocuklarına ekmek almaya giden teyze kardan ayağı takılıp yere mi düşüyor? Yok, yok Juventus atağa çıkıyor. Gerçekten çok "**duyarlı medya**" Galatasaray-Juventus maçında yağın karın onda biri kadar Wan'a değinseydi, bugün belki Awir'in kestiği ortaya Azad kafa vururdu.

Belki Wan sokaklarında çocukların soğuktan donan parmaklarından duyduğu acı için değil de üst mahallenin takımına nasıl yenildik diye ağlarlardı. Ama onların tek suçları isimlerinin Awir ve Azad olmalarıydı. Hasan ile Mehmet olsalardı aynı sorunları yaşamazlardı.

Faşist T.C devletinin bir o kadar faşizan politikaları yaşlı, genç, çoluk çocuk dinlemiyor. Hâkim sınıflar kendi çıkarı doğrultusunda sorunları gündemine alıyor. Yani kendi ort alıyor, kendi vuruyor ama kendi kalesine gol attığının farkında değil. Dün Gezi'de yaşatılan faşist saldırılar yıllardır Kürdistan'da yaşatılmaya devam ediyor. Halkın özellikle hem sınıfsal hem de ulusal sömürüye uğrayan Kürt ulusunun ne yaşadığı ne düşündüğü umurlarında değil. Bugün Gewer'de halkı katleden devlet, Wan için hiçbir girişimde bulunmamasına şaşırılmamalı. **Onlar sadece karın romantik ya an kısmıyla ilgileniyor:** Şehrin üstünü beyaz örtü kapladı, 'hadi şömine başında kadehlerimizi yudumlayalım' hissi veriyor. **Ancak ü üyen bir halk için kar asla romantik ya amaz.** Ama onlar için halkların üşümeleri, soğuktan ölmeleri hiç önemli değil; onlar için asıl önemli olan şömine yanında televizyonları başında seyrettikleri maçta Galatasaray'ın turu geçmesi.

zmir'den Bir YDG'li

"Yarın Yaşadığımız Sıcak Evlerimiz Sarsılabilir!"

Mersin Üniversitesi öğrencileri Wan halkına destek olmak için bir eylem gerçekleştirdi. Fen –Edebiyat Fakültesi önünden sloganlarla başlayan yürüyüş Cumhuriyet Alanı'na kadar sürdü. Yürüyüş sırasında sık sık; "*Wan Halkı Yalnız Değildir*", "*Wan Halkı Üşüyor Medya Susuyor*", "*Diren Wan Halkı Öğrenciler Seninle*" sloganları atıldı. Oldukça kitlesel geçen eylem, "*Unutmayalım, dün Van sarsıldı, yarın bizim yaşadığımız sıcak evlerimiz sarsılabilir. Herkesi duyarlı olmaya davet ediyoruz.*" sözleriyle sonlandırıldı. (Mersin YDG)

Wan Üşüyor Bir Avuç Güneş

25 Kasım Çarşamba günü Yeni Demokrat Gençlik olarak okulumuzda hazırladığımız "*Wan Üşüyor Bir Avuç Güneş*" pankartımızı astık. 16 Aralık Pazartesi günü de saat 09.00'da YDG okurları olarak İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Hergele Meydanı'nda standımızı açtık. Standımıza müzik sistemi kurduk. Daha sonrasında Hergele Meydanı ve kantinine "*Rojava'ya Sessiz Kalma*" ve "*Polis Defol Üniversiteler Bizimdir*" yazılı afişlerimizi astık. Öğlen saatlerinde bizimde örgütleyicisi olduğumuz 19 Aralık eylemine katıldık.

istanbul Üniversitesi YDG

Katil kendisini yargılayabilir mi?

Hrant Dink'in katliamının ardından yıllar geçmesine rağmen dava bir türlü sonuçlanmıyor. Sonuçlanmadığı gibi hep baştan alınıyor. Devlet ve yargı sistemi sorunun kökenine bir türlü inmiyor. Ve sorun hep yerinde sayıyor.

Oysa sorunun bağrındaki gerçek hiçte bir sır değil. Hrant Dink bizzat Ermeni olduğu için öldürülmüştür. Bir Ermeni'nin, bağnaz ve mutaassıp bir devletin resmi görüşünden farklı görüşler ortaya atması, o devletin ruh haline ters gelmiştir. Ermenilere karşı hasım olan ve bunun sonucu Ermeni aleyhtarı bir doktrinle donanmış olan bu devlet, Hrant Dink'in Ermeni sorununu gündeme almasına tahammül edememiştir. Yaklaşık bir asır öncesinin soykırımını hep gizleyen devlet sorunun gündeme gelmesini bir türlü kabullenememiştir. Bunda öne çıkan kişinin Ermeni olması devleti iyice bağrından çıkarmıştır. Bunun sonucu Hrant Dink hunharca katledilmiştir.

"Ermeni dölü," "Piç Ermeni," "gavur" gibi argo tabirlerle, dini önyargılarla ve ırkçı mantaliteyle anti-Ermeni imajı oluşturulmuştur. Ermeniler toplum belleğinde dışlanmak istenmiştir. Soykırımı yapan devletin sonraki minvalinde yer alan bugünkü devletin halet-i ruhiyesidir... Katlettiği, tehciye gönderdiği ve malına mülküne el koyduğu bir toplumun hep "tu

kaka" olarak lanse edilmesi bunun sonucudur...

Hrant için muhtıra verildi

Ermenilerle beraber Rumların, Süryanilerin, Kürtlerin, Alevilerin aynı minvalde hedef alındığı düzenin faşist devleti hep bu histeriye kapılmıştır... Bunun için de sanal bir alem çizilmiştir. Geçmiş tarihe ilişkin "Kurtuluş Savaşı", "Yunanlıların Denize Dökülmesi", "Vatan, Millet, Sakarya" gibi hamasi nutuklarla toplum kanalize edilmeye çalışılmıştır. Devlet, resmi "Türk-İslam Sentezi" üzerinden herkesi ulus olarak Türkleştirme ve din olarak İslamlaştırma (Sünnileştirme) pratiği sergilemiştir. Cumhuriyet sonrası Kürt ve Alevi katliamları ve tehcirleri de hep bunun sonucudur. Ama bu Cumhuriyet gıdasını 1915 Soykırımını yapan önceki devletten almıştır...

Bunun sonucu Ermeni sorunu ne zamanki gündemde yer almaya başlamış, TC Devleti rahatsız olmuştur. Ermeni soykırımı uluslararası alanda Ermeni Diasporası tarafından gündeme getirilmiş, Türkiye somutunda ise başı çekenlerden biri Hrant Dink olmuştur. Hrant giderek öne çıkmış ve belli bir kamuoyu nezdinde Ermeni sorununu tartışmaya açmıştır. Böylesi bir ortama hazır olmayan mevcut devlet Hrant Dink üzerinde yargı, yasama ve yürütme kurumları üzerinden giderek artan boyutlarda baskı unsuru oluşturmaya başlamıştır. Hrant son yazılarından birinde, Dersim Katliamında uçak bombardımanında yer alan tek kadın pilotun anne ve babasının Ermeni asıllı olduğunu yazmıştır. Sabiha Gökçen adındaki bu kadın pilot Atatürk'ün manevi kızıdır. Bundan dolayı bu haber yazısı üzerine devletin baskı ve yaptırımına maruz kalmıştır.

Öyle ki dönemin TSK'sı bu haber sonrası Hrant Dink aleyhine muhtıra vermiştir. İstanbul Valiliği'ne ve Emniyet Müdürlüğü'ne çağrılıp açıktan tehdit edilmiştir. Bağnaz basın tarafından çarpıtılan iddialarla açıktan hedef gösterilmiştir. Faşist MHP'nin tabanı tarafından da tehdit edilmiştir. Ayrıca yargılandığı mahkeme tarafından hakkında 301. maddeden hüküm verilmiştir. Devletin bir asırdan beri kamufle ettiği Ermeni Soykırımı sorununu bir Ermeni'nin giderek öne çıkarması yetmiyormuş gibi, Atatürk'ün manevi kızına ilişkin böylesi bir iddiayı dile getirmesi, tabiri caizse o devleti ve kurumlarını çileden çıkarmıştır(!)...

"Türklüğe hakaret..."

Devlet ve tüm kurumları histeri krizine tutulmuş, misali şuursuzca Hrant'a yönelik saldırı furyası başlatmıştır. Yargı kurumunca "Türklüğe hakareten" mahkum edilen(!) Hrant Dink, "ya sev, ya terk et" gibi malum faşist kampanyaların da hedefi haline getirilmiştir! Ayrıca Hrant Dink üzerinde uygulanan faşist devletin baskısı hukuki kisveyle de yapıyordu.

Öyle ki hakkında sık sık dava açılıyordu. Bazılarından beraat ederken, yerine yeni davalar açılıyordu.

Kıscacı devlet tarafından Hrant Dink üzerindeki baskı furyası giderek artmıştır. 301. Maddeden “Türklüğe hakaret”ten yargılandı (!) ve 6 ay “hapis cezası” verildi(!)... Cezası ertelendi. Ama bu “ceza” tehdit mahiyetinde tutularak Hrant Dink baskı altına alınacaktı... Ayrıca yargılanmakta olduğu iki dava daha vardı. Böylece hukuki yollar üzerinden Hrant Dink yaptırma tabi kılınacaktı.

“Devlet suç örgütünün ta kendisidir”

Hrant Dink böylesi bir atmosferde katledildi. Devletin müeyyideleri yetmezmiş gibi faşist güruhlar tarafından yapılan saldırıyla öldürüldü. Hrant’ın katilleri olarak yakalananlar saldırıda kobay olarak kullanılanlardır. Bu ruh halindeki katiller üzerinden Hrant Dink katledilmiştir. Oysa Hrant’ın katliamı bizzat yasama, yürütme, yargı kurumlarıyla O’nu tehdit eden, O’na muhtıra veren, O’na hapis cezası veren resmi kuruma tekabül etmektedir. Dolayısıyla gerçek katillere dokunulmamıştır. Ve hala devletin o kurumlarında yer almaktadırlar.

Bundan dolayı devletin yasama kurumunu oluşturan mahkemeler, Hrant Dink’in bu hunharca katliamını yargılayamıyor(!). Her sonuçlanan dava yeniden gündeme geliyor. Aynı dava yeniden açılıyor, ama, yine bir önceki karardan öteye gidilemiyor. Devamlı kısır döngü içerisinde hareket ediliyor... Mahkeme de devletin yargı kurumudur. Dolayısıyla devletin bu kurumu Hrant Dink’in öldürülmesinde objektif tavır gösteriyor.

Göstermesi beklenemez... Daha açık bir deyimle suçlu kendisini yargılayamıyor. Kitlelerin nezdinden bir türlü düşmeyen Hrant Dink davası her sonuçlanma sonrası yeniden açılıyor. Bu hep böyle gidiyor. Nitekim Yargıtay Hrant Dink davasını yeniden bozarak davayı yeniden gündeme getirmiştir

Ancak Hrant Dink ailesi artık bundan sonra bu davaya katılmayacaklarını belirtmiştir. Artık mahkemeye olan inançlarının kalmadığını belirterek bu tavrı almışlardır. Dolayısıyla sağlığında Hrant aleyhinde dava açan Yargıtay’ın, ölümünden sonra “lehine” dava açıyor gibi imaj vermesi, ironik bir tavra tenezzül etmesinden başka bir şey değildir... Umudun tükendiği mahkemeye devam ediliyor... Onların katılmadığı davaya avukatları davayı sahihsiz bırakmamak için şeklen katılıyorlar. Bu devlet tarih tarafından yargılanacaktır. Çünkü tarih ilerledikçe, beraberinde gerici devletlerin suçlarının giderek toplumun değer yargılarınca mahkum edilmesini getirmektedir. Bu tarihsel materyalizmin yasası sonucudur. Ermeni soykırımı başlarda nasıl da gizemli tutulmuştu. Ama tarih ilerledikçe uluslararası ve ülke özgülünde toplumun bellekleri soykırımı gündemine almış ve mahkum etmiştir.

Kürt, Alevi sorunu açısından da yaşamın bu gerçekliği geçerlidir. Dolayısıyla suç defterleri hayli kabarık olan TC devleti, Hrant’ın katliamında oynadığı rolü toplumun belli kesimlerinde gizleyememiştir. Bunun sonucu gündemden düşmemiştir. Tüm suçlarda olduğu gibi Hrant’ın failleri de tarih nezdinde ve toplum belleğinde oluşan sanık sandalyesinde yaralacaklardır. Aslında en etkili yargı da budur...

Kızıla sevdalı yürekler..

*“Saraylar, saltanatlar çöker,
kan susar bir gün
zulüm biter.
Menekşeler de açılır üstümüzde
Leylaklar da güler.
Bu günlerden geriye,
bir yarına gidenler kalır
bir de yarınlar için direnenler...”*

Nasıl da söylemiş şair ‘Bir de yarınlar için direnenler.’ Evet, onlar ki canları pahasına, bu onurlu kavgada Şubatın o soğuk sabahında ‘kızıl’laşan, yolumuza yaktıkları o sönmeyen ateşle bir ışık olan, kavgamızın kızıl karanfilleriydiler. Onlar ki bu erkek egemen sisteme karşı mücadele eden, militan ruhlarıyla devrimin ve halkların kurtuluşunun, kadın mücadelesinin önemini gösteren; bahara sevdalı yüreklerdi. Önderimiz İbrahim Kaypakkaya’nın çizgisi ve MLM bilimiyle zafere kadar her türlü fedakarlığa hazır, kadının gü-

cünü gösteren, bu kavgayı en önde göğüsleyenlerdi onlar.

Kadın kimliklerini doruklara taşıyıp, halkların kurtuluşu mücadelesinde bu inanç ve göstermiş oldukları kararlılıkla bizlere birer örnektiler. Faşizme karşı dimdikti başları yiğit yoldaşların, kimi zaman Meral oldular kimi zaman ise Barbara. Onlar da şunu iyi biliyorlardı ki gelecek yarınlar direnişin adı olup, adları haykırılacaktı.

Evet, adları dilimizde bilinçleri ise yüreğimizde bizlere bırakmış oldukları onurlu mücadelelerinin kızıl bayrakları doruklara çıkacaktır, ta ki devrim zaferinin geleceği ana kadar. Toprağa düşüp, filizlenen birer tohumdular onlar ekildikçe çoğalan, çoğaldıkça yarattıkları mücadele dalga dalga yayılan, fidandılar.

Kimi zaman dağlarda tufan olurlar, kimi zaman kavgamızda bitmek bilmeyen bir umut olurlar. Çetin koşullara direnen, güçleriyle güçlerine güç katan birer tohumdular onlar. Bütün bu zorlu koşullara rağmen vermiş oldukları bu onurlu mücadele karşısında beş kızıl karanfil anmanın, onlara layık olmanın vermiş olduğu bu yüreklerle sığmayan isyan ateşiyle; ‘yolunuz yolumuz, kavganız kavgamızdır’ diyoruz.

Kocaeli YDG

Sınırlı yaşamlarını sınırsız bir davaya adayanlara...

*Uyan artık uykudan uyan
Uyan esirler dünyası
Zulme karşı huncumuz volkan
Bu ölüm dirim kavgası*

*Yıkalım bu köhne düzeni
Biz başka bir âlem isteriz
Bizi hiçe sayanlar bilsin
Bundan sonra her şey bizim*

İnsanlık tarihinin bugüne kadarki gelişme pratiği içindeki nitel sıçramalarında adı olan devrim, nihai olarak ezen ve ezilen arasındaki çelişkileri ortadan kaldırmayı hedeflemektedir. Yani tarihsel gelişimin bu sürecinde ki devrimlerin yapmayı amaçladığı şey özel mülkiyeti ve onun her türlü ilişkisi yok etmektir. Bu nedenle Devrim ve Komünizm şehitlerini, hedefleriyle birlikte okunması gerekir.

Yaşadığımız topraklarda 40 yılı aşkındır devam eden Demokratik Halk Devrimi savaşımı ve bu uğurda şehitle-

rimizin anlaşılması ve ideallerinin pratikleştirilmesi ancak **ehitlerimizden ö renmekle** mümkündür.

Tarihsel ve toplumsal olarak zorunlu olan yasaların bilincine varan her insanın ilk yaptığı şey ait olduğu sınıfın bireyi olarak kendi rolünü tanımlamak ve buna uygun pratiğe girmektir. “Şehitler” kavramı da bir anlamda tarihsel ve sosyal olarak kendi rollerini tayin eden bireyin bu amaç uğruna feda edilmiş yaşamlarının adıdır.

Sınıfların ortaya çıkışıyla birlikte çelişkiye karşı yeni bir çelişki ortaya çıkmış sonrasın da sentez olarak farklı bir sınıflı toplum oluşmuştur. Egemen sınıflar, gerici düzenlerini sürekli zor ile korumaya çalışmış, ancak kölelerin özgürlüğünü kazanmaya giriştiği Spartaküs önderliğindeki isyandan beri, insanlığın en tartışma götürmez tecrübesi, tarih boyunca tüm devrimcilerin, ezilenlerin yegâne devrimci kurtuluş yolu olmuştur.

İktidarda olan sınıflar, iktidarlarını yeni devrimci sınıfa gönüllü olarak terk etmezler. Bu nedenle devrim yapmanın bedelleri kan ve can; kazanımı özgürleşme olmaktadır. Bu büyük insanlık kavgasının, şehitlerini sahiplenmek ise onların yarattığı değerlerin bilinç ve iradeyle donanma, emperyalizm tarafından insanlığın ezici çoğunluğu için nesnel dünyada yaratılan cehennemi yıkarak dünyayı insanlığın cennetine dönüştürmektir.

*Tanrı, bey, patron, sultan
Bizleri nasıl kurtarır
Bizleri kurtaracak olan
Kendi kollarımızdır*

*Körükle devrim ateşini
Zulmü rüzgârlara savur
Kollarının bütün gücüyle
Tavı gelen demire vur*

Kanla Yazılan Tarih

Ülkemizde devrim mücadelesi kanlı ve bir o kadarda çetin yollarla örülmüştür. Osmanlı Devletinin yıkılış ve TC'nin kuruluş yıllarında egemenlerin sınıf karakteri Mustafa Suphi ve 14 yoldaşının katledilmesiyle gün yüzüne çıkmıştır. Aradan geçen 50 yıllık suskunluğu İbrahim Kaypakkaya bozmuş Proletarya Partisi'ni kurmuştur. İbrahim yoldaş, MLM (Marksizm, Leninizm, Maoizm) bilimini

kendisine rehber edinmiş, ülkenin faşist karakterini çözümlenmiş, düşüncelerini pratik ile buluşturmuştur. Zindanlarda düşmanın tüm işkence yöntemlerini boşa düşürüp “ser verip sır vermeme” geleneğini yaratmıştır. Keza Proletarya Partisi’nin ilk şehidi ve aynı zamanda Mariya Suphi’den sonra Türkiye Devrimci, Komünist Hareketinin ikinci kadın şehidi olan Meral Yakar yaralı olarak hastanedeiken, düşman tedaviyi engelleyip işkence ile 22 Ocak 1973’te katletmiştir.

Meral yoldaş kadınların devrim mücadelesinde öncü ve önderlik misyonu olarak önümüzde durmaktadır. Meral yoldaşın bıraktığı bayrağı daha sonrasında Sırma Boyoğlu’lar, Kamile Öztürk’ler, Barbara’lar, Çiğdem’ler ve 5’ler almıştır. Dersim’de çatışma esnasında Ali Haydar Yıldız düşmana direnmenin tarihini yazmaktaydı. 24 Ocak günü şehit düşen Ali Haydar, savaşın esas yönünü göstermektedir.

Ahmet Muharrem Çiçek, İstanbul Şehremini’de son mermisine kadar polisle dişe diş çatışmış, mermisi bittikten sonra düşmana sağlam bir tek değer dahi geçmemesi için silahını parçalamıştı. Bu tavır kendinden sonra bayrağı devralanlara Parti değerinin korunması ve düşmana teslim edilmemesi konusunda önemli bir gelenek bıraktı.

Bunun gibi birçok pratik kendini 1 Mayıs alanlarında gösterdi. Mehmet Kocadağ 1 Mayıs 1976’da katledilirken, 1 Mayıs Harbiye Direnişi ve 1 Mayıs 1996’da iki devrimciyle beraber Dursun Adabaş’ta barikatın en ön safında direnirken düşman tarafından katledildi. İbrahim yoldaşın bıraktığı direnme ruhu Mehmet Zeki’de, Süleyman Cihan’da ve Muharrem Horoz gibi birçok yoldaşa vücut bulmuştur.

Diğer yandan ise Ali Haydarlaşmak için dağ başları

mesken eğleniyor. “Kolay değildir, zora karşı zoru örgütleyip dişe diş cenkleşmeyi sürdürmek. Kolay değil bu zorlu yolda, sağa sola yalpalamadan Marksizm Leninizm Maoizm biliminin bilinçlerde yarattığı enerjile sonuna dek yürüyebilmek. Kolay değil, buz kesmiş ellerle silahlı sıkı sıkıya kavramak, donmuş parmakla tetik çekmek.” diyor Süheyla Dağdeviren yoldaş. O bunları kavrayarak yürüdü zorlu yolda. Bunları kavrayarak aştı zorlu dönemeçleri.

Ümit Güner yoldaş dağları mesken eğlediğinde kendisi üzerine yaptığı değerlendirmede “bütün yetmezliklerime rağmen, bütün zaafımlarıma rağmen, kendimi savaşın içine atmalıyım. Düzenin hiçbir olanağı benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Beni ve çevremdekileri insanlıktan çıkarıyor. İnsanlaşmanın tek yolu savaşta yerini almak. Ve bu yolda tereddüt etmeyeceğim” bilince çıkarmıştı.

*Hem fabrikalar hem de toprak
Her şey emekçinin malı
Tufeyliye tanımaz hak
Dünya emeğin olmalı*

*Cellâtların Döktükleri kan
Kendilerini boğacak
Bu kan denizinin ufkunda
Kızıl bir güneş doğacak*

Mehmet Demirdağ hayata ne oranda müdahale ettiği biz ve ne oranda iz bıraktığımız sorusunun devrimci pratiği belirleyeceğini belirtir. Bizlerde Şehit yoldaşlarımızın pratiklerini derinlemesine araştırmalı onlardan öğrenmeliyiz. Ancak onlardan öğrenerek ve onların bıraktığı bayrağı yükseklere taşıyarak özgürleşebiliriz.

Özgürleşmek için sınırsız yaşamları sınırsız davaya adayanlara bin selam olsun!

*Bu kavga en sonuncu
Kavgamızdır artık
Enternasyonalle
Kurtulur insanlık**

***E. Pottier, Enternasyonal**

***Şehitlerimiz Toprakta Tohum
Hasadımız Devrim Olacaktır!***

CIWANÊN DEMOKRATÊN NÛ

Kovara mehane a siyasî bo ciwanan * Hejmar 181 * Çile 2014 * Fiyet: 2 TL * ISSN: 1302-7506

BAŞKALDIRACAĞIZ!

HER GÜN YENİDEN

ydg'nin

8. konferansı

gerçekleştirildi

